
1
BELLANDI CRIME SYNDICATE
BLOODIED HANDS
ADELAIDE FORREST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kanlı eller

Bellandi Suç Örgütü #1

Adelaide Forrest

Sorumluluk Reddi

Kanlı Eller, suç örgütü üyeleri ve karanlık olduğu kadar yetişkinlere yönelik içeriğe sahip tam uzunlukta bağımsız bir romandır. Bazıları rahatsız edici bulabileceğinden lütfen kendi takdirinize bağlı olarak okuyun.

Bellandi Suç Sendikası Serisi, herhangi bir sırayla okunabilen, ancak önerilen sırayı izleyerek daha iyi bir okuma deneyimi sunacak olan HEA'lı birkaç tam uzunlukta standalone içerecektir.

Kanlı Eller Telif Hakkı © 2020 Adelaide Forrest. Tüm Hakları Saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.
yazardan. Bunun tek istisnası, bir eleştiride kısa alıntılar yapabilen bir eleştirmendir.

Adelaide Forrest tarafından tasarlanan kapak

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur,
olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Adelaide Forrest
Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır
İlk Baskı: Ocak 2020 Adelaide Forrest

Yazar Hakkında

Adelaide küçük evinde kocası ve iki yaramaz çocuğuyla birlikte yaşıyor. Üçünü ve çoban köpeği/husky karışımını evin içinde kovalamadığı zamanlarda tüm boş zamanını yazıyor ve kitaplığında ve sabit diskinde depoladığı olay örgüsü istifine eklemeler yapıyor.

Her zaman yazmak istedi ve on yaşından itibaren ilk uzun fantezi romanını yazdı. Konu yıllar içinde değişti ama yazma tutkusu hiç kaybolmadı. Psikoloji mezunu ve çocuk sahibi olmadan önce terapist olarak çalıştı.

Tedavi stratejisinde atlar ve engelli yetişkinler ve çocuklarla çalışmak.

Adelaide, Eylül 2019'da diğer takma adıyla yayınlanmış bir yazar olarak yolculuğuna başladı, Kenna Bardot, burada ters harem yazıyor. Tutkusunu gerçekleştirdikten sonra, Adelaide Forrest'ın lansmanı ile genişliyor.

En son haberler ve özel içerikler için Adelaide'in haber bültenine abone olun.

Şimdi abone olun!

Adanmışlık

"Günlük işini bırakma" sözünü duymuş olan
herkes için.

Önsöz *On iki yıl*

önce. Fildişi

Matteo'ya gülümsedim, ben ona kıkırdarken gözlerinin nasıl keyifle parladığını izledim. Bir hafta önce ona bekâretimi vermiş olmama rağmen bana dokunduğunda hâlâ hissettiğim utangaçlık konusunda benimle alay etmiş, bana eziyet etmişti. Utangaçlıktan *başka* bir şey hissetmeme imkân yoktu, hele bakışları yeni bir sıcaklık kazanmışken.

Umutsuzca istememe rağmen tekrar bir performans olmamıştı. İtibarımı zedelemeden gidebileceğimiz bir yer yoktu ve Matteo arabasının arka koltuğunda bir boğuşma için fazla tatlı olduğumu iddia ediyordu.

En azından bana seksin nasıl bir şey olduğunu gösterdikten sonra farklı düşünmek için yalvardım.

Gözlerindeki mizah aniden kayboldu ve omzumun üzerinden bakarken yüzünde görmekten hoşlanmadığım soğuk bir maskeye dönüştü. Bu alışılmadık bir şey değildi. Onun bu mesafeli ifadesi herkesin Matteo Bellandi'den gördüğü şeydi. Yüzünü tekrar kendime çevirip gözlerini kendi gözlerimle yakaladığımda gülümseme yüzümden kayarak yavaşça endişeye dönüştü.

Aynı zalim ifadeyle bana baktı. Benim için *hiç* kullanmadığı bir ifadeyle.

"Konuşmalıyız, Ivory." Ses tonu bile soğumuştu. Sesinde hayat yoktu, bir dakika önceki mizah anlayışı geçmişte kalmıştı.

Sadece bunun son kez önemli olduğumu, özel olduğumu hissettiğim an olacağını fark etmemiştim.

Fildişi.

Onun meleği

değil.

Ama Ivory.

İrkilerek geri çekildim, şaşkınlıkla ona bakarken elim çenesinin pürüzsüz derisinden ayrıldı. Böyle bir davranış değişikliğini gerektirecek ne yapmış olabileceğimi düşünemiyordum.

"Neyin var?" Fısıldadım.

"Mezuniyete birkaç gün kaldı. Yollarımızı ayırma vaktimiz geldi." Matteo'yu tanıdığıma yemin edebilirdim - varlığımın her zerresiyle sevdiğim çocuğu çenesindeki tiki tanıyacak kadar tanıdığıma yemin edebilirdim. Yüzüne yaydığı aşılmaz soğukluğun altında bile hayal kırıklığı yüzünü kemiriyordu.

Yanılmışım.

"Ne-ne?" Kekeledim, kolları belimi bıraktığında ve daha kibar bir mesafeye geri çekildiğinde irkildim. Diğer öğrencilere baktım, kalbimin sökülüşünü izlemelerinden nefret ediyordum. Beni gafil avlamıştı ve okulun ön bahçesinde bekleyen gençler arasında kopan fısıltılara bakılırsa, tek gafil avlanan ben değildim.

"Hadi ama Ivory. Sonbaharda beni bağlayan liseli bir kız arkadaşla üniversiteye gideceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?" Bir elini saçlarında gezdirdi ve omzumun üzerinden arkamdaki tanımadığım birine cilveli bir gülümseme fırlattı. Beni terk etmeyi bitirmemişti bile ama şimdiden *flört etmeye* başlamıştı.

"Neden? Madem beni terk edecektin, neden benimle yattın?" Tısladım, kendimi çelikleştirdim ve ortaya çıkmakla tehdit eden gözyaşlarımı kontrol etmeye çalıştım. Ne kadar paramparça hissedersem hissedeyim, bunu görmesine izin veremezdim.

"Hiç aynaya baktın mı?" Sanki bekâretimi alıp bir hafta içinde beni terk etmek kabul edilebilir bir şeymiş gibi bana sırıttı. "Sen ateşli bir kız parçasısın, bebeğim. Pantolonuna girmek, seni oraya götürmek için harcadığım bir yılın amacı gibiydi. Artık yetti." Omuz silkti, ben de yüzümü buruşturdum.

Bu çocuğu tanımıyordum.

Onu hiç tanımıyordum.

"Bunu kastetmiyorsun," diye yalvardım, kendi duygularımla olan savaşımı kaybetmeye başladığım için sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Bunu kastetmiş olamazsın," diye tekrarladım.

"Tatlı, saf Ivory. Hangi dünyada yaşıyorsun, o güzel kafana bu kadar mı takıldın? Aslan kuzuyu sevmez, Ivory. Özellikle de yenmek için yalvaran koca bir tarla varken sadece bir tanesini." Başını bana doğru salladı ve bir başparmağını titreyen dudaklarıma, çok sevdiğini iddia ettiği dudaklarıma bastırdı. "Fena değildin... bir bakire için." İrkilmiş bir hıçkırık serbest kaldı. "Görüşürüz, Ivory. Hey, Shauna! Bekle!" diye seslendi, donmuş bedenimin etrafında koşarak.

Shauna.

Benimle çıkmaya başlamadan önce düzüştüğü kız. Bütün bir yıl boyunca benimle işinin yakında biteceğini söyleyerek bana eziyet eden ve her *zaman* ona geri dönen kız.

Donup kalmıştım, ancak Sadie yanımda belirince kendime gelebildim. "Hey, tatlım. Seni buradan çıkaralım, olur mu?" diye sordu ve sanırım başımı salladım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ama nedenini anlayamıyordum.

Üzgün değildim.

Hiçbir şey hissetmedim.

İçten içe bunun normal olmadığını biliyordum. Uyuşuk olmamalıydım.

Sadece lisedeydim, sadece ilk aşkımdı. Başkaları da olacaktı, kendime hatırlatmaya çalıştım.

Ama o zaman bile, hiç kimsenin bana Matteo'nun hissettirdiği gibi hissettiremeyeceğini biliyordum.

Gitmek için döndüm ama Duke diğer tarafımı işgal ederek beni çimenlikten ve Matteo'nun gittiği yönden *uzaklaştırdı*. Bu onu görmemi engellemedi, kolu Shauna'ya sarılıydı ve bir elini kot pantolonunun kıç cebine sokmuştu.

Yine de kulaklarımda bir titreşimden başka bir şey yoktu, içimde inançsızlık dolaşıyordu.

Onu sevmiştim.

Ve ben başından beri bir hiçtim. Yatak direğindeki bir çentikten başka bir şey değildim.

Sadie bana mırıldandı, beni park yerindeki arabasına götürürlerken Duke'ün beni kendi tarafına çekmesine izin verdi. Sadie arka koltuğa tırmandı ve beni yolcu olarak bıraktı. Duke bir elini dizime koymuş, başparmağıyla rahatlatıcı olması gereken daireler çizerek arabayı sürüyordu.

Evime varıp beni yatağıma götürene kadar hıçkırıklara boğuldum.

Benimle seviştiği yatak.

Görünüşe göre beni becerdiği yatak.

"Şşş, her şey yolunda tatlım," diye yatıştırdı Duke, kollarını bana doladı ve göğsüne bastırdı. "İyi olacaksın."

"Onu seviyorum," diye sızlandım.

Elini saçlarımda gezdirmeden önce vücudu hareketsiz kaldı. "Biliyorum tatlım. Biliyorum. O tam bir aptal." Arkamda, elini destekleyici bir şekilde sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiren Sadie'nin burnunu çektiğini hayal meyal fark ettim.

"Asla okula geri dönemem," diye itiraz ettim, herkesin önünde küçük düşürüldüğümü fark etmiştim.

"Yarın o okula başın dik bir şekilde gideceksin ve onu hiç umursamıyormuş gibi davranacaksın." Cevap olarak başımı salladım ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk. Ben Sadie değildim. Böyle bir şey yapacak kadar güçlü değildim.

Sessizliğe gömüldük, kalbim düşen her gözyaşıyla daha da katılaştı. Bir daha asla kalbim kırılmayacaktı.

Hiçbir erkek *buna* değmezdi.

Bir

Fildişi

Dijon hardalına bulanmış ve duxelle kaplı prosciuttoya sarılmış bonfile buzdolabında soğurken, milföy hamurumu hazırlamaya koyuldum. Yufkayı açtım, mükemmel bir çeyrek inç kalınlığa ihtiyacım vardı, böylece böreğin altın sarısı mükemmellikte pişmesini beklerken sığır etimi fazla pişirmeyecektim.

"Sen delisin, biliyorsun, değil mi?" Sadie sordu.

"Peki bugün neden delirdim, sevgilim?" Ona takıldım, espri anlayışı hiç değişmediği için tatlı pişirme tanrılarına şükrettim.

"Neden yine Beef Wellington yapıyorsun? Yemeklerin genelde bu kadar gösterişli olmuyor, hatta pek işe yaramayan o süslü aşçılık diplomana rağmen." Sanki ona karşı çıkmam için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Diplomamı kullandım.

Sadece bir restoran ya da yemek işinde değil.

"Yeni bir seri hazırlıyorum. Bir çeşit ölmeden önce yenilecekler listesi sanırım. Adını *Tekmelemeden Önce Yenecek Yemekler mi yoksa Ünlü Son Yemekler mi koyacağım konusunda* kararsız kaldım. Okuyuculardan yedikleri en iyi yemekleri göndermelerini istedim ve onların gönderdiklerinden kendi tariflerimi yaptım." Böreğimin kenarlarını bifteğimi sarmak için ihtiyaç duyacağımı bildiğim kadar kestim.

Duke'un düşündüğünün aksine, bir tarifi blog için hazır hale gelmeden önce en az yarım düzine kez pişirirdim. Ona tat testi yaptırmaktan her zaman mutluluk duymamın bir nedeni vardı ve tat testinden kastım, yarattığım lezzet profilini hissettikten sonra tamamını yemekti.

Aynı şeyi tekrar tekrar yemek çok yorucuydu. Tadı

ne kadar harika olursa olsun.

"Zekice," diye kıkırdadı Duke, beni ve tutkularımı her zaman desteklemişti. Gerçi bu şaşırtıcı değildi. Sadie benim kıçıma tekmeyi basar ve en iyi isimleri alırdı.

Boks salonu işleten bir arkadaş. Duke en iyi arkadaş statüsü için yakın bir ikinciydi. Üçlümüzün hayalperestiydi, bir şekilde olasılıklara meydan okuyan ve imkansız bir sektörde kendine gerçek bir kariyer yapan başarılı bir heykeltıraştı.

Ona göre, eğer bu mümkünse benim blogum da mümkündü. Öyle de oldu, her şey başa çıkabileceğimden daha hızlı büyüdü ve kendimi ona ayak uydurmaya çalışırken bunalmış buldum. Ancak restoranda çalışmak ve bir yemek şirketi işletmek tamamen yorucuyken, blog iyi bir stres kaynağı oldu.

Beni gençleşmediğim gerçeğinden uzaklaştırdı. Lise ikinci sınıftan beri hâlâ aşık olamadığım gerçeğinden uzaklaştırdı. Buzdolabından bifteği çıkardım, tabağı beyaz mermer tezgahımdaki milföy hamurumun yanına koydum. Şehrin hemen dışındaki evi, çöplük olduğunu bile bile ucuza almıştım. Uygun fiyat, para kazandıkça evi yavaş yavaş onarmak için bütçemde yeterli para bırakmıştı. Restorandaki işimden ayrıldıktan sonra, para tutarsız ve güvenilmez olmuştu. İster yemek hizmeti olsun ister blogum, her an durgun bir ay geçirebilirdim, bu nedenle aylık giderlerimi düşük tutmak benim için kritik önem taşıyordu.

Yaptığım hemen hemen her şey için nakit ödeme yaptım.

Yavaş yavaş sevgili evim bir araya geliyordu. Mutfağımı ve ana yatak odamı bitirdim, aksi takdirde boktan olan bir evdeki mabetlerim.

Yoksa bok gibiydi.

Ama tezgâhlarımı seviyordum ve doğal ışık blog fotoğrafları için mükemmeldi. "Kulağa ilginç geliyor, sanırım," diye yumuşadı Sadie ve ben de ona alaycı bir şekilde gülümsedim. Biraz daha iddialı fikirlerinden vazgeçmesi pek sık rastlanan bir durum değildi. Sadie'ye göre ilginç olduğunu söylemek, fikrin harika olduğu anlamına geliyordu.

Ben alırdım. Dudakları savaşmaya çalıştığı bir gülümsemeye büzüldü, saçmalıklarını gördüğümü bildiğini ele veriyordu.

"Bu şeyi ne zaman yiyebilirim?" Duke gözlerimi ellerimin sığır etini dikkatle kaldırdığı ve böreğimin ortasına yerleştirdiği yere dikerek sordu. Ellerimi hızlıca yıkadıktan sonra onu sarmaya ve sıkıca kapatmaya koyuldum. Fırçaladım, pişerken hava alması için üstünü kestim ve Duke hâlâ bir cevap bekleyerek boğazını temizlediğinde kıkırdama dürtüsüne karşı koydum.

Dürüst olmak gerekirse, daha iyi bilmeliydi. Adımımı bitirdiğimde cevap verecektim. "40-45 dakika pişmesi gerekiyor," dedim tepsiyi fırına yerleştirdikten sonra.

ve zamanlayıcıyı ayarladım. O inledi, ben de kıkırdayarak ona baktım.

karşılarındaki lavaboda mor patateslerimi yıkıyordum. Bu görev nedeniyle onları göremiyordum ama onlarla geçirdiğim on yılı aşkın süreden sonra arkamı döner dönmez ne yapacaklarını çok iyi biliyordum.

Bana surat yap. Çünkü biz böyle olgunduk.

Görmezden geldim.

"Neden mor patates?" Sadie sonunda benden bir tepki alamadığını fark ettiğinde sordu.

"Biraz daha yoğun ve daha cevizimsi bir tadı var. Çoğunlukla onları tercih ediyorum çünkü tabakta çok güzel görünüyorlar," diye itiraf ettim. "Blog gibi görsel bir şey için ve özellikle de daha görsel sosyal medya siteleri için bu çok önemli."

"Böyle yemek yapmaya devam edersen şişmanlayabilirim." Ona bir kahkaha attım ve yüzümü ön kolumun arkasına bastırdım.

"Lütfen," diye güldüm. Yetişkin bir boksörü dakikalar içinde alt edebilecek kadar fit olan 1.80 boyundaki arkadaşım için şişmanlamak gülünçtü. Yağsız kaslarla dolu Duke bile bir Yunan Tanrısı gibi şekillendirilmiş ön kollarıyla fitti.

Onun bir heykeltıraş olduğunu söylediğimde, karışık malzemelerle çalışan bir heykeltıraş olduğunu kastetmiştim. Kil ile olduğu kadar ahşap veya metal ile de çalışabilirdi. Adam ayrımcılık yapmıyordu ve bu malzemelerden bazıları ciddi güç gerektiriyordu.

Bir keresinde ona yardım etmeye çalışmıştım.

Pek iyi gitmedi diyelim.

Hem de hiç.

Onun deyimiyle ben sadece orada oturdum ve güzel göründüm. Onu çalışırken izlemeyi seviyordum ama dersimi çabuk aldım ve yolundan çekildim.

Patatesleri kızartıp çifte fırınıma atar atmaz, küçük kahvaltı köşemde fotoğraflar için yer ayarlamaya geçtim. "Soooo...." Sustum. Sadie'nin fikrini söylemekte tereddüt etmesi *asla* iyiye işaret değildi ve nereye gittiğini çok iyi biliyordum.

Her zaman gittiği yere.

"Bir adam var, salona geliyor."

"Sadie," diye uyardı Duke hırlayarak. O benim ateşli savunucumdu. Sonu hep felaketle biten biriyle çıkmaya ihtiyacım yoktu.

"Sonsuza kadar bir evlilik çukuru olarak kalamaz!" Sadie tısladı. "Eninde sonunda, bu adamlardan biriyle birlikte olmayı düşünmek için kendini açması gerekecek, ama bunun gerçekleşmesinin tek yolu Duke'la *çıkması*."

"Bana böyle hitap etmenden nefret ediyorum." Tabağımı masaya biraz fazla yüksek sesle bırakarak yüzümü buruşturdum.

"Bu doğru, Ive." İki arkadaşımın oturduğu adanın arkasındaki boşluğa geri döndüğümde sesi yumuşadı, sanki çok tehlikeli bir çizgide yürüyormuşuz gibi bana bakıyorlardı. "Ben seni ailesiyle tanıştırmak istedi ve sen kaçtın. Chris *evlenme teklif etti* ve onu bir daha hiç görmedin. İkisi de harika adamlardı. Sen bir evlilik çukurusun. Kimsenin girmesine izin vermekten korkuyorsun."

"Kes şunu Sadie," dedi Duke, ellerimin adayı kıracakmışım gibi tutuşuna bakarak.

"On yıldan fazla oldu." Sadie'nin sesi hüzünle yumuşadı ve sesinde duymaktan nefret ettiğim şeyi her şeyden çok hissedebiliyordum. *Acıma* duygusu.

Çünkü ikimiz de kırıldığımı biliyorduk.

Sonunda aşkın benim için gerçekleşmeyeceğini kabul etmek zorunda kalacağım şekilde kırılmıştım.

Bir daha asla.

"Belki de tam önünde duran şeye bakmanın zamanı gelmiştir," diye fısıldadı şifreli bir şekilde ve kaşlarımın şaşkınlıkla gerildiğini hissettim.

Duke, "Seni parmağında yüzükle görmüyorum," diye tersleyince gözlerimi onlara diktim.

"Kesin şunu, ikiniz de," diye azarladım onları. "Spor salonundaki bu adamla çıkarsam beni rahat bırakacak mısınız?"

Sadie'nin gözleri umutla parladı ve başını salladı. "Ona gerçek bir şans verecek misin?" Yüksek, bal tonlu sesinde şüphecilik vardı. On iki yıllık başarısız aşklardan ve hiçbir yere varmayan ilk buluşmalardan sonra onu oraya koyduğumu bilmekten nefret ediyordum.

"Evet," diye kabul ettim. "Yalnız olmaktan yoruldum. Düzgün bir adam, iyi bir adam bulmanın zamanı geldi. Bana bunaltıcı bir romantizm olmasa da mutlu bir hayat verebilecek birini." Duke'un yüzündeki acı dolu ifadeyi görmezden gelerek acı bir gülümseme takındım. Beni her zaman kendi kendimi iyileştirmeye, kendimi ve ruh sağlığımı bir ilişkiden önce tutmaya teşvik etmişti. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama bazı şeylerin düzeltilemeyeceğini kabul etmenin zamanı gelmişti.

Ben de onlardan biriydim.

"Spor salonu nasıl?" Fazladan mantar yıkarken sordum. Sohbetin değişmesine umutsuzca ihtiyacım vardı ve Duke'u, benim için endişelenmekle meşgul olduğu için bunu yapamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Sadie neyse ki buna izin verdi. Bir gün için zekâsının yettiği kadar zorladığının farkındaydı. Dalgalı koyu kahverengi saçlarını karıştırırken sıcak bal kahvesi gözlerini bana çevirdi. "Bu harika. Orayı sevdiğimi biliyorsun ve işler çok iyi."

"Eminim daracık egzersiz kıyafetlerinin içinde hoplayıp zıplamanın bununla bir ilgisi yoktur," diye kıkırdadım. O da hiç umursamıyormuş gibi omuz silkerek bana karşılık verdi.

"Kimse akıllı olmadığımı söylemedi. Annem ve babam seni özlüyor. Yakında akşam yemeği için uğramanı söylememi istediler."

Gülümsedim. "Buraya gelmelerine ne dersin?" Yüzümü buruşturdum. Sadie'nin annesi pek çok şeyde harikaydı.

Yemek pişirmek bunlardan biri değildi.

Duke bir kahkaha attı, Sadie ve ben kıkırdamaya başlayınca bugüne kadar yaptığım anlaşmanın gerginliği hafızamdan silinip gitti. "Evet, onun yerine bunu yapalım."

İki

Matteo

Pantolonumun fermuarını çektim ve beni emmek için diz çöktüğü yerden bana bakan Jessica'nın çilsiz yüzündeki asık ifadeye döndüm.

Yoksa Jennifer mıydı?

Başımı salladım, onu bir daha hiç görmeyecekken adının ne kadar önemsiz olduğunu fark ettim.

Hiçbirini bir daha görmedim.

"Teşekkürler bebeğim," diyerek ayağa kalktım ve ofisimin kapısına yöneldim. "Araca ihtiyacın olursa bir fedaiye haber ver. Eğer arkadaşın sensiz eve dönerse sana bir taksi çağırırlar." Kapıyı iterek açtım, hâlâ yerde diz çöktüğü yere baktım, iri gözleri şaşkınlıkla bana dönmüştü.

"Az önce senin yükünü yuttum," diye itiraz etti ve ben bile sesinin tonunda çok çekici olmayan bir şey olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Eğer o kalın dudakları ve onlarla uyumlu kestane rengi saçları olmasaydı, ağzını bana dayayacak kadar uzun süre bakmazdım. "Beni boşaltmadın bile, şimdi de dışarı mı atıyorsun?"

"Hiç de değil," diyerek kapıdan uzaklaştım ve masamın yanından geçerek tahtı andıran ergonomik ofis koltuğuma oturdum. Döndüm, çift yönlü aynaya baktım ve altımdaki kulüp katına baktım. "Partiye geri dönebilirsin. İyi bir geceye benziyor."

Ayağa kalktı, kıçını zar zor örten payetli mini elbisesinin içinde kıçını yavaşça dışarı çıkardı. "Ya da kalabilirim. Eğlence bitmek zorunda değil. Sunacak başka şeylerim de var." Ellerini masamın diğer kenarına dayadı ve ben de onlara tiksintiyle baktım. Ellerini masamın üzerinde görmek

Beni uçurumun kenarına göndermeye yetti, dikkatimi nefis bir dekolte gösterisi olması gereken şeyden tamamen uzaklaştırdı.

İçimden kuzenim Lino'ya lanet ettim. İşin diğer tarafını yürütmekle meşgul olduğum için *Indulgence'*a nadiren gelirdim. Yasal işlerim konusunda güvenebileceğim çok az insandan biriydi ve daha kaygısız tavırlarına rağmen, kendini en yüksek kârı elde etmeye ve gemiyi sıkı bir şekilde yönetmeye adamıştı. "Üzgünüm, seninle işimin bittiğini anlayamayacak kadar aptal olduğunu düşünmemiştim. Ben ikinci kez yapmam. Geldim, işim bitti. Benden alacağın tek şey bu." Masamda duran evraklara döndüm, gözden geçirmem gereken dijital dosyayı getirmek için dizüstü bilgisayarımdaki dokunmatik yüzeye dokundum.

Nefes nefese kaldı, işime bakma zahmetine bile girmediğimde bana öfkeyle homurdandı. Ofisten hışımla çıkarken topuklarını parke zemine vuruyordu. "Kapıyı kapat!" Arkasından seslendim, beni dinlemediğinde en ufak bir şaşkınlık bile yaşamadım.

"Kadınlar, haksız mıyım?" Lino kapının çerçevesine yaslanıp sırıtarak bana baktı.

"Oh, şükürler olsun, artık eve gidebilir miyim?" Ayağa kalktım, sandalyenin arkasından ceketimi aldım ve kollarımı içeri soktum. "Buradaki müzikle başa çıkamıyorum, artık değil."

"Yaşlanıyorsun Matteo," diye duyurdu Donatello, Scar ve Gabriele Amcam gülümseyerek arkalarından gelirken odaya adım atarak.

"Çok konuşuyorsun ihtiyar." Bana sırıttı, amcamın söyleyecek bir şeyleri olduğu belli olunca sessiz kaldı.

"Sizinle görüşmek isteyen yeni bir potansiyel hanımefendi var. Yüksek sınıf ve kızları hakkında iyi şeyler duydum" dedi.

"O burada mı?" Takım elbise ceketimin düğmelerini ilikleyerek sordum.

"VIP bölümü. Eğer onu satın almayı ve kızları kadronuza katmayı planlıyorsanız sizinle görüşmek için ısrar ediyor." Hepimiz başımızı sallayarak ofisimden çıktık ve Lino kapıyı arkasından kilitledi. Gözdağı verme taktiği olarak kullanmadığımız sürece herkesin içinde iş konuşmadığımız için sessizce yürüdük. Gereksiz yere çenesini yoran biri yüzünden para kaybedersem lanetlenirdim.

VIP, ofisimin yarısına kadar uzanıyordu ve ana kat VIP'lerin yetkili olduklarını düşünmeleri için görünür durumdaydı. Lino ve ben her şeye demir bir parmakla hükmederken, onlar güç sahibi olma oyunu oynuyorlardı. Merdivenlerden indiğimizde VIP bölümünde oturan kadın hemen ayağa kalktı. Orta yaşlı kadın beyaz kalem eteği ve zarif siyah bluzuyla vücudunu sarmıştı. Sarı saçlarını mükemmel bir şekilde toplamıştı,

Oldukça tartışmalı bir mesleği olmasına rağmen klasın timsali olduğunu gösteriyordu.

Dürüst olmak gerekirse, suçluydu.

İyi bir arkadaştı.

Yanında iki genç, eşit derecede üst sınıf kadın vardı ve onlara bir bakışta ahırında sunduğu ürünün iki örneği olduklarını anladım. Esmer olan belli belirsiz tanıdık geliyordu ve onu daha önce görmüş olabileceğimi biliyordum. Ama iri dudaklı esmerlere olan eğilimimden dolayı birbirlerine karışmışlardı.

Önemli olan tek şey hariç.

Diğeri, çarpıcı bir Afro-Amerikan kadın, bana ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi.

Sanki amının haklarını satın almak isteyen adamı kandırmak mümkünmüş gibi. Hiçbirimiz masum değildik ve bu senaryoda nazlı bir gülümseme şeytanı bile kandıramazdı.

"Çok güzeller," dedim ve kadınlara yerlerine oturmalarını işaret ettim. Esmer olan ayakta kaldı ama diğer ikisi zarifçe oturdu. Amcam ve Lino iki yanıma oturduğunda göz ucuyla bile bakmadan onların karşısındaki yerime oturdum. "İyi olduklarını nereden bileceğim?"

"Ürünlerin tadına bakmak ister misiniz?" diye sordu hanımefendi bana esprili bir gülümsemeyle. "Eğer bu ikisi hoşunuza gitmediyse, sizi temin ederim ki çok çeşitli ürünlerim var. Bir randevu ayarlayabiliriz." Bir an düşündüm ama aradığım şeyin profesyonellerde olmayacağına karar verdim.

Kimse yapmadı.

Lino'ya bir bakış attım ve sessizce ikisinden birini denemek isteyip istemediğini sordum. Beni şaşırtarak başını salladı. Lino normalde yatak partnerleri konusunda benden çok daha az titizdi, bu yüzden bir profesyonelle bedava bir ilişki tam ona göreydi. Samara'yla her ne olduysa, onu korumam için bana ihtiyacı olduğunu biliyordum, büyük bir şey olmalıydı. Kendimi bildim bileli ona aşıktı. En iyi arkadaşıydı. Babasının hizmetçisinin kızı. Gabriele Amca etraftayken ondan bahsetmemem gerektiğini biliyordum. Koruduğumuz kadınlar hoşgörülen tartışma konuları listesinde değildi, hele Gabriele onlarla gerçek bir şeyler keşfetmeyi ima ettiğimizde onları tehdit ederse. Esmer kız kucağıma tırmandı, sanki oraya aitmiş gibi dizime tünedi.

Kıllarımı kıpırdatma dürtüsüyle savaştım. İnmek için gerekli olanlar dışında dokunulmaktan hoşlanmıyordum. Sarılmak benim tarzım değildi ve bu nedenle

hiçbir kadınla hiçbir tür yatakta seks yapmadım. En son yatakta seks yaptığım zaman lisedeydim ve eğer bir şey yaparsam bu son olacaktı.

Sadece bir kez sevişmiştim.

"Bana ödeme yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı esmer kadın. "Geçen seferki gibi. Çok iyiydin; sana yine bedavaya vereceğim." Ona soğuk bir bakış fırlattım, irkilerek geri çekildiğinde ve neredeyse kucağımdan düştüğünde tepki vermedim.

"Ben ikinci iş yapmam," diye tısladım ve o da uysalca başını sallayarak patronunun yanındaki koltuğa döndü. "Yarın birkaç adamımı ahırınıza göndereceğim. Parasını ödeyecekler; çalıştırdıkları kızlardan bedava para bekleyen erkeklerden hoşlanmam. Eğer etkilenirlerse, mevcut faaliyetlerimi genişletme olasılığını görüşmek üzere tekrar buluşabiliriz."

"Evet, Bay Bellandi. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Kadın akıllıydı, hakkını vermeliyim. Ayağa kalktı, tokalaşmam için elini uzattı ve sonra üçü birlikte gittiler.

Ayağa kalktım ve ertesi gün Samara hakkında konuşacağımızı bildiren bir bakışla Lino'ya başımı salladım. "Luca Morelli'nin kızı Elena ile senin için bir randevu ayarladım. Yarın onu yemeğe çıkaracaksın," diye emretti amcam.

"Hayır, değilim." Sesimde hiçbir tonlama yoktu, aşk hayatıma sürekli müdahale etmesinden duyduğum rahatsızlığı belli edecek hiçbir şey yoktu.

"O iyi bir eş, güzel ve ondan ne beklediğimizi çok iyi biliyor çünkü babası hayatın içinde. Aile soyunu devam ettirmek için uygun bir eş seçmenin zamanı geldi. Bir varise ihtiyacın var," diyerek gitmek için hareket ettiğimde yolumu kesti.

"Hayır, yok. Bana bir şey olursa Lino devralabilir. Bu tartışmayı daha önce de yaptık ve sırf ailenin geleceğiyle ilgili güvensizliklerini yatıştırmak için umursamadığım biriyle evlenmeyeceğim. İstediğim kişiye sahip olamadım, bu yüzden şimdi hiç kimseye sahip olmayacağım." Monoton konuşmam bittikten sonra amcamı iterek geçtim ve kulübün ana katına giden merdivenlerden aşağı indim. Sadece yırtıcı bir hayvanın yolunda durduklarını fark edemeyecek kadar bitkin olan, dönüp duran bedenlerin arasından geçtikten sonra yan kapıdan çıktım ve Donatello'nun beni beklediğini görünce minnettar oldum. Adam nasıl oluyordu da her zaman tam ihtiyacım olan yerde oluyordu, asla bilemeyecektim ama bunu da hafife almayacaktım. Aston Martin'ime bindik ve Chicago sokaklarından geçerek şehir dışındaki malikâneme doğru yola çıktım.

Üç

Fildişi

Kendime biraz daha ileri gitmem gerektiğini söyleyerek ittikçe ciğerlerim kabardı. Her zamanki rotamı izlemiş, hızımı her zamanki koşumdan daha yükseğe çıkarmıştım. İçimden bir ses o sabah koşma isteğiyle uyanmış, sadece çok yorucu bir antrenmandan gelebilecek o yorgunluk hissine ihtiyaç duymuştu. Bunun yerine spor salonuna gidebilirdim; Sadie'nin beni dövüş formuna sokma fırsatına bayılacağından emindim.

Normalde bu teklifini kabul edebilirdim ama yemek blogum *A Dash of Sass* için hazırladığım yapılacaklar listesi serisi, blogumu bir gecede faturaları ödemekten deliliğe sürükledi. Koşmak için zamanım yoktu, ama lanet olsun ki bundan vazgeçebilirdim. Zorlu bir koşunun getirdiği boşluğa ihtiyacım vardı; bacaklarımdaki ağrı ve ciğerlerimdeki havasızlıktan başka bir şey hissetmiyordum.

Solumdaki parkı geçip 111. Cadde'den sağa döndüm ve Sadie'nin spor salonunun önünden geçtim. Sonunda pes ederek yavaşladım ve ellerimi dizlerime koyarak dinlenmek için nefesimi tuttum. Kısa bir duraksamadan sonra yürümeye başladım, telefonumu çıkarıp müziği kapattım ve kulağıma dayayıp beni aradığını görünce annemi aradım.

"Merhaba," diye cevap verdi tanıdık, havadar

sesi. "Hey, benim," diye hırıldadım.

Kısa bir duraklama oldu, "yine mi koşuyorsun?"

"Tanrı aşkına anne. Bunu daha önce de yaşamıştık," dedim kıkırdayarak, günlük koşularımdan tanıdığım bir başka koşucunun yanından geçerken. Bana gülümsedi ve ben de ona karşılık verdim. Adamın adını bilmiyordum ama sabahın tam olarak kaçında 111. Cadde ve Güney Trumbull'un köşesine geldiğini söyleyebilirdim. Zayıf, uzun boylu, kafasında bir tutam sarı saçı ve kibar bir gülümsemesi olan sevimli biriydi.

Beni her gün gördüğünde ne kadar korkmuş göründüğümü umursamayı çoktan bırakmıştım, yollarımız kesiştiğinde koşumun iki milini tamamlamıştım bile. "Genç bir kadının bu şekilde tek başına koşmasının güvenli olduğunu sanmıyorum. Eğer mesele paraysa baban ve ben sana bir koşu bandı alabiliriz. Biraz birikmiş paramız var."

"Ah, hayır," diye inledim. "Sorun para değil. Tek bir yerde koşmaktan nefret ediyorum. İşin eğlencesini kaçırıyor."

"Peki. Sadece dikkatli ol lütfen," diye yalvardı ve ben de onun gerçek endişesi karşısında kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Tek çocuk olduğum için ailem güvenliğim konusunda çok fazla endişeleniyordu.

Ayrıca bir kocam ve ailem olmadığı için çok fazla endişelendiler.

Büyükanne ve büyükbaba olmak istediklerini söylemek yetersiz kalır.

"Bu akşam yemeğe geliyorsun, değil mi?" diye sordu ve ben de kahkaha atarak başımı salladım. Pazar günüydü. Genelde hafta ortasında bana gelirlerdi ama Pazar günleri her zaman ve sonsuza dek annemin bölgesi olacaktı. "Süslü şef kızına" bile bırakmazdı.

"Evet, akşam görüşürüz, tamam mı? Bankaya gitmek üzereyim." "Tamam, tatlım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, hoşça kal." İşgüzar anne ve babama minnettarlık duyarak telefonu kapattım. Aşk hayatıma burunlarını soktuklarında bile -ki arkadaşlarının oğullarıyla çok fazla başarısız randevu ayarladıktan sonra artık bunu çok sık yapmıyorlardı- iyi niyetliydiler. En iyisini istiyorlardı.

Aşkın bana göre olmama ihtimalini düşünemeyecek kadar uzun süre sırılsıklam aşık olmuşlardı. Benim bir ruh eşim yoktu.

Bu yalnız kalmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Elimde telefonumla bankaya doğru yürüdüm ve içeriye sadece birkaç adım girebildiğimde uzun, alçak bir inilti çıkardım.

İnsanlar içeriyi doldurmuştu, öyle ki arka taraftaki yerimden sıranın önünü zar zor görebiliyordum.

Artık kimse normal iş saatlerinde çalışmıyor muydu? Alışılmadık bir mesleğim olmasının avantajıma olacağını düşünmüştüm ama sabahın köründe bu kadar çok insanın olması Chicago'daki işgücünün nasıl değiştiğinin bir başka işaretiydi. Bana sempatik bir şekilde gülümseyen orta yaşlı bir kadının arkasında sıradaki yerimi aldım, şüphesiz kendisi de birkaç dakika önce içeri girdiğinde aynı tepkiyi vermişti.

Telefonumu çıkarıp ekrana baktım ve ele alınmamış tüm sosyal medya bildirimlerimi taradım. Hepsine yetişemiyordum.

artık. Blog başarısıyla resmen benden uzaklaşmıştı ve para harika olsa da, bu unsuru elimden almak için bir sosyal medya yöneticisi tutmayı düşünmem gerekiyordu.

Kapı arkamdan açıldığında arkama bakmaya zahmet etmedim. İçeride zaten kalabalık olduğu için kapının dönüyor olması mantıklı geliyordu.

"Kimse kımıldamasın!" diye bağırdı bir erkek sesi kapı aralığından. Bir kadın çığlık attı ve arkamı döndüğümde kapının hemen içinde, başlarında siyah kar maskeleri ve ellerinde AK-47'leriyle üç adamın durduğunu gördüm. Adamlardan biri silahını donmuş halde duran güvenlik görevlisinin yüzüne vururken telefonum şok içinde yere düştü. Telefonumun yere düşme sesiyle olduğum yerde sarsıldım ve eğilerek telefonu kaptım. O anda bile pahalı, koruyucu kılıfımı takdir ettim. Genelde kılıf telefonumu sudan ya da yiyeceklerden korurdu ama sanırım banka katları da işe yarıyordu.

Adamlardan ikisi ellerinde çantalarla veznedarlara doğru ilerlerken, diğeri kapıda nöbet tutuyordu. "Herkes köşeye!" diye bağırdı ve kalabalık hızla oraya koşuşturdu.

Bunu yapmama neyin sebep olduğunu söyleyemem ama herkes birbirinin arkasına saklanmaya ve mümkün olduğunca küçük görünmeye çalışırken ben omuzlarımı geriye atıp dik durdum. Yaşlı bir kadın, bizi dikkatle izleyen banka soyguncusunun emirlerini yerine getirme telaşıyla elindeki bastonla kıpırdanarak ayaklarını sürüyerek yanıma geldi. Koluna girdim ve onu köşeye çekmek için yürüteçten ayrılırken güven verici bir okşama yaptım.

"Teşekkür ederim canım," dedi titrek bir iç çekişle, onu köşeye sıkıştırdığımda kolumu okşadı. Başımı salladım, telefonumu ceketimin cebine soktum ve yürüteçini almak için ona doğru ilerledim. Birkaç saniye onsuz ayakta durduktan sonra, kadının denge için ona ihtiyacı olduğu açıktı.

Kapıdaki adam "Köşene çekil lan!" diye uyardı, koyu kahverengi gözleri kar maskesinin deliklerinden dışarı fırlamış, bana dik dik bakıyordu.

"Yürütece ihtiyacı var. Hepsi bu," diye yatıştırdım ve bir tehdit olmadığımı göstermek için ellerimi önümde tuttum. Gerçi itiraf etmeliyim ki, gerçekten büyük bir silahı olan bir adam benim için endişeleniyorsa, o zaman kesinlikle geri kalmış topraklara girmiştik.

"Yaşayacak." Silahını bana doğrulttuğunda irkildim ve arkamdaki bir kadının silahın rehinelere çevrilmesi ihtimaline karşı çıkardığı iniltiyi duymazdan geldim.

"Tamam. Bir pislik ol. Banka soyduğun belli ama yaşlı bir kadını yürüteçsiz bırakmak için özel bir pislik olmak gerekir," diye mırıldandım, bana tam olarak ne olduğundan emin değildim. Arkamdaki diğerleri korkuyordu, ben de korkuyordum ama aynı zamanda çok da *kızgındım*. Sevilmeden ölmeme imkân yoktu, özellikle de lanet olası bir banka soygununda delik deşik edilmeden.

Gerçi çenemi kapatmazsam, bu konuda ne hissettiğimden bağımsız olarak bu gerçekleşebilirdi.

Silahı ateşlemek yerine, adamın göğsünün kahkahalarla sarsılmasını izledim. Silahını indirdi ve başını bana doğru eğdi. "Elbette, devam et. Sabıka kaydımın arasına bir de pislik eklemek istemem, tatlı şey," diye söylendi ve ben kıllandım.

İçimde her şeyi berbat ettiğime dair bir his vardı.

Ne olursa olsun, ellerimi yürütecin etrafına sarana kadar ayaklarım beni fazladan bir mesafe taşıdı. Kaldırmak için hareket ettiğimde bir el diğer tarafa indi ve gergin bir yutkunmayla yüzümü yukarı çevirerek gözlerinde dans eden bir eğlenceyle bana bakan soyguncuya baktım.

Gözlerimiz birleştiğinde gözleri kısıldı ve neşesi kaçtı. Aklından geçenleri izlemek oldukça komikti çünkü ben zorlukla görebiliyorken bile düşünceleri yüzünden okunabiliyordu. "Ivory?" diye sordu. Adımı dudaklarında duyunca donakaldım.

"Seni tanıyor muyum?" Şok içinde kekeledim.

"Hayır, tabii ki hayır," diyerek birkaç adım geri çekildi ve kapıya doğru ilerledi. "Gitme zamanı! Şimdi!" diye bağırdı arkadaşlarına.

Neden gitmesine izin veremedim, asla bilemeyeceğim, ama merakım beni ilerlemeye zorladı, bir şekilde fark ettiği şeyden sonra bana zarar vermeyeceğine ikna oldum. "Adımı nereden biliyorsun?" O kadar hızlı geri çekildi ki neredeyse kendi ayağına takılacaktı, gözleri korkudan kocaman olmuştu.

"Ona bilmediğimizi söyle. Burada olduğunu bilseydik bunu asla yapmazdık. Asla yapmazdık. Sana dokunmadığımızı bildiğinden emin ol, tamam mı?" Arkadaşlarının gözleri bana bakarken büyüdü, görünüşe göre benim kadar kaybolmuşlardı. Her şeye rağmen kapıdan çıkıp kaldırımda bekleyen bir minibüse atladılar.

"Ama anlamıyorum. Kime anlatacaksın?"

"Bellandi. Bellandi'ye her şeyin yolunda olduğunu söyle." Bana tek bir soru bırakarak arkasına bile bakmadan aceleyle kapıdan çıktı.

Matteo.

Bir banka soyguncusu lisedeki erkek arkadaşımı nereden tanıyor?

Dört

Fildişi

Sonraki birkaç saat, soygunu takip eden sahnenin çılgınlığından kaçmaya çalışırken polis röportajları ve yüzüme itilen haber kameralarının bulanıklığında geçti. Polisin Matteo Bellandi'yle olan bağlantımı öğrenmek istediğini söylemek hafif kalırdı ve *on iki yıldır* bir bağlantım olmadığını öğrenince hem inanmadılar hem de hayal kırıklığına uğradılar. Kalbim göğsümde tekledi. Matteo'yu bir daha görmeyi hiç düşünmemiştim ve dürüst olmak gerekirse bana yaptıklarından sonra bu en iyisiydi. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Onu hala sever miydim? Hala nefesimi keser miydi? Ondan nefret eder miydim? Ya her iki durumda da onu umursamıyorsam? O zaman birine aşık olamadığımda hangi bahanenin arkasına saklanmam gerekirdi?

Birden gergin olduğumu fark ettim. Eski sevgiliyi görmenin ve onsuz daha iyi olduğunu kanıtlama isteğinin beraberinde getirdiği tipik sinirlerden çok daha kötü görünüyordu. Beni dönüştürdüğü o zayıf, acınası, *kırık* kıza dönüşmekten kaçınmak istemekten çok daha fazlasıydı.

On iki yıl sonra bile, hiç var olmamış bir adamın hayaletine hâlâ aşıktım. Hâlâ Matteo'nun bana gösterdiği yalana aşıktım ve gerçek Matteo'yu gördükten sonra olanlar her zaman peşimi bırakmayacaktı.

Her zaman.

Matteo'nun ailesinin lisede yaşadığını bildiğim Barrington Hills'teki eve doğru hafifçe kullanılmış Toyota Yaris'imi çektim, kendimi garipten de öte hissediyordum. Matteo beni "karmaşık" olarak nitelendirdiği aile hayatından ayrı tutmayı tercih ettiğinden, çıktığımız dönemde o eve hiç gitmemiştim. Benim evime gelmişti. Ailemle vakit geçirmişti ama bana aynı nezaketi göstermemişti.

İlişkimizde bir şeylerin yanlış gittiğinin ilk işareti bu olmalıydı.

Oraya hiç gitmemiş olsalar bile Matteo'nun nerede yaşadığı herkes tarafından biliniyordu. Ailesinin zenginliği dillere destandı, öyle ki bazı insanlar iş uygulamalarının şaibeli olduğunu düşünse de çoğu kişi bunu kıskançlığa bağlıyordu. Hiçbir aile Bellandi'ler kadar başarı ile eş anlamlı değildi.

Merakımın, Matteo ile aramızda neden bir bağ olduğunu öğrenmeden bankadaki olayı unutmama izin vermeyeceğini fark ettiğim anda, en iyi seçeneğimin malikâneye gitmek olduğunu anlamıştım. Onu hayatımdan çıkarmak, her türlü izinden tamamen arınmak istiyordum. Buna ister ölüme yakın bir deneyim deyin, ama hayatıma kesin olarak devam etmeye kararlıydım.

Bunu yapmak için de cevaplara ihtiyacım vardı.

Devasa ferforje kapılar araba yolunu kapatıyor, içimi bir hüsran kaplıyordu. O araziye hiç de ait değildim.

Kapıdaki bir güvenlik görevlisi beni durdurdu ve gülümseyerek camımı indirdim. "Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diye sordu, beni etkileyici bulmadığını belirten bir bakış attı.

Ouch.

Versace falan giymiyordum ama yıllar önce kalbimi kıran adamla yüzleşmeye hazırlanmak için giyinmiş ve makyajımı yapmıştım. Aklı başında her kadının yapacağı gibi. "Matteo Bellandi'yi arıyorum," diye gülümsedim.

"Bebeğim, sen her kimsen o ikinci kez yapmaz."

"Ben-ne?" İçeri girmenin umduğum kadar kolay olmayacağını anladığımda arabayı parka atarak sordum.

"Bilirsin işte. Aynı kadınla asla iki kez yatmaz. Ne kadar iyi sakso çekerse çeksin, bu yüzden farklı olduğunu düşünmeyi bırak." Başını salladı, Matteo'nun kapısına kadar gelme cüretini gösterdiğime inanamıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Ben-"

"Arabayı geri çevir ve yoluna git."

"Anlamıyorsun-"

"Gerçekten mi? Çünkü sen de tıpkı onun getirdiği diğer sürtüklere benziyorsun."

Tamam, çifte ah.

Bu fiziksel bir irkilmeye neden oldu. Okulda gördüğüm kadarıyla çeşitliliğe değer veriyordu. *Bu* yüzden tam olarak ne hakkında olduğunu bilmiyordum, ama dokunmuyordum.

Olmaz. Asla olmaz.

"Bakın bayım, yeni bir içki aramıyorum. Sadece onunla konuşmam gerek. Acilen. Sadece," diye iç geçirdim ve o uzaklaşmak için dönerken burnumun kenarını sıktım. "Ona Ivory Torres'in onunla temasa geçmeye çalıştığını söyle," diye seslendim, başımı salladım ve cevapların bu saçmalığa değip değmeyeceğini merak ettim.

"Az önce ne dedin sen?" diye fısıldadı, durdu ve bana döndü.

"Bir tur daha istemediğimi mi?" Adımları bana doğru ilerlediğinde irkilerek sordum. Eli arabamın tavanına dokundu, geniş kahverengi gözleri benimkilerle buluşurken vücudunun üst kısmı eğilerek yüzünü camla aynı hizaya getirdi.

"Adın. Adın ne demiştin?" Sesi biraz yükseldi, bağıracak kadar değil ama ciddi olduğunu anlamama yetecek kadar.

"Ivory Torres?" Sesim ancak fısıltı halindeydi ve bir başka yabancı adam Matteo ile bağlantılı olarak adımı tanıdığında bir parçamın buruştuğunu hissettim.

Buraya gelerek başıma ne işler açmıştım? "Fildişi
mi?"

"Şey, sanırım öyle. Pek yaygın bir isim sayılmaz, değil mi?" Rahatsız bir kıkırdamayla yüzümü buruşturdum.

Başka bir şey söylemeden bana sırtını döndü ve nöbetçi kulübesine gidip telefonunu aldı. Elimi sinirli bir şekilde saçlarımın arasında gezdirdim, kulak misafiri olmak için elimden geleni yaparken rahatmış gibi davrandım.

Çünkü haklısın, kulak misafiri oldum. Kafamı pencereden dışarı çıkarmadığıma şaşırdım.

"Evet, patron. Ivory Torres sizin için burada." Telefonun diğer ucundaki adam konuşurken bir sessizlik oldu. "Tamamdır." Parmağıyla ekrana dokunarak aramayı sonlandırdı ve kapıları açmak için düğmeye bastı. Yavaşça gıcırdayarak açıldılar, göründükleri kadar ağırdılar. Elimi tekrar saçlarımın arasından geçirdim, dudağımın iç köşesini ısırdım ve oraya gitmemi sağlayan sinirin bir kısmını kaybettim. "Geçin, çemberdeki evin önüne doğru sürün, biri size nereye gideceğinizi gösterecek."

"Tamam." Gözlerim kapıya sabitlenmişken ellerim direksiyona gitti. Tamamen açıldığında bile arabamı sürmek için vites değiştirmedim.

"Özür dilerim, Bayan Torres. Size saygısızlık etmek istemedim. Bundan sonra da olmayacak." Sonunda gözlerimi ona çevirdim.

Çünkü onu *tekrar* görme ihtimalim sıfırdı.

Siktir et.

"Tamam," diye tekrarladım, arabamı vitese taktım ve şaşkınlık içinde kapıdan geçtim.

Başım beladaydı.

Başım çok büyük beladaydı. Amcam burada olduğumu öğrenirse beni öldürürdü. Babam da beni öldürürdü. Yenilmezmişim gibi suç bağlantıları olan birinin evine giderken ne düşünüyordum ki?

Sikeyim.

Geri dönüp geldiğim yoldan kaçmayı düşündüm ama kapı arkamdan kapandı ve Matteo orada olduğumu bildiği için kaçmak aşağılayıcı hissettirdi. Arabamı garaj yolunun geri kalanına kadar sürdüm, evin kendisi göründüğünde gözlerimin yuvalarından fırladığını hissettim. Gereksiz, hatta gülünç denebilecek kadar büyüktü. Beyaz taş ve gri tuğlanın ilgi çekici bir karışımı olan küçücük arabamın içinde kendimi minicik hissediyordum. Kapıdaki görevlinin beni yönlendirdiği evin önüne geldiğimde, taş basamaklarda yüzünde parlak bir gülümsemeyle duran yaşlı bir beyefendiyle karşılaştım. Yavaşça vitesi park konumuna getirdim, derin bir nefes aldım ve kontağı kapatırken iç çekerek bıraktım. Yolcu koltuğundan çantamı kaptığım gibi kapımı açtım ve elimden geldiğince zarif bir şekilde kendimi toparladım. Yapmam gereken son şey Matteo'nun evinde birilerine güzel eşyalarımı göstermekti. Çekmek istediğim erkeğin bu *olmadığı* hissine kapılıyordum.

"Sanırım Bayan Torres?" diye selamladı bir adam kapıyı kapatıp şaşkınlıkla eve bakarken. "Benim adım Donatello. Bay Bellandi'nin evini ben yönetiyorum. Beni takip ederseniz, sizi ofisine götürmemi istedi."

Sözsüzce başımı salladım ve beni büyük koyu renkli ahşap kapılardan geçirip geniş malikâneye sokmasına izin verdim. Zengin olduğunu biliyordum ama bunu hiç hayal etmemiştim. Oyalandığımı biliyordum. Ama gözlerimin huşu içinde fuayede gezinmesine engel olamıyordum. Daha önce hiç böyle bir zenginlik görmemiştim, hele bu çapta bir evin içine hiç adım atmamıştım. Yer döşemeleri

Akdeniz karoları; duvarlar kirli beyaza boyanmış ve kapılar yerine odaları birbirine bağlayan büyük kemerler.

"Onu bekletmemek en iyisi," dedi kibar bir gülümsemeyle.

Başımı salladım ve onu takip ederken adımlarımı hızlandırdım. Kıvrımlı bir merdiven üst kata çıkıyordu ama biz onu atlayarak daha dar bir kemerin etrafından dolaşıp bir salona ulaştık. "Matteo hâlâ burada mı yaşıyor?" diye sordum. Bunu göremiyordum. Liseyi bitireli on yıl olmuştu. Adam başını salladı. "Babasıyla iyi geçindiği izlenimini hiç edinmedim," diye ekledim, evin erkeği hakkında gerçekten ne kadar az şey bildiğimi ortaya çıkarmanın bir zararı olmayacağına karar vererek.

"Babası bir süre önce vefat etti. Bu malikâne güvenlik açısından daha önce yaşadığı şehirdeki çatı katından çok daha kullanışlı olduğu için babasının ölümünden sonra buraya taşındı." Matteo'nun kişisel bilgilerini bana açıklamakta tereddüt etmiyor gibiydi ve bunun yaygın olup olmadığını merak ettim. Matteo gibi önemli bir adamın gizliliğe önem vermesi gerekirdi.

Kapıyı ve araziyi çevreleyen duvarları düşünerek kabul ettim. Neredeyse Beyaz Saray kadar güvenli olduğuna dair bir his vardı içimde. İki etkileyici, ağır ahşap kapının önünde durduk. Bana gülümseyerek parmaklarını iki kez kapıya vurdu. Titreyen bir nefes aldım, kapıların ardında beni nelerin bekleyebileceğine dair korkumu sesli bir şekilde göstermekten nefret ediyordum. Bir kez daha hata yapıp yapmadığımı sorguladım. Belki de bilmesem, görmesem, hissetmesem daha iyiydi.

Çünkü gerçek şu ki, beni kırdığından beri çok az şey hissediyordum.

Donatello'nun kapıyı çalmasının ardından derin, erkeksi bir ses, "Girin," diye karşılık verdi.

O sesi bir daha asla duyamayacağımı düşünürken kalbim durdu. Değişmiş, derinleşmiş, sanki sevdiğim çocuktan geriye neredeyse hiçbir iz kalmamış gibi daha buyurgan bir hal almıştı. Yine de bir şekilde, ruhum onu neredeyse gözlerimi yaşartacak kadar derin bir seviyede tanıdı.

Aradan geçen onca zamandan sonra, kapalı bir kapının ardından onun sesini duymak bile beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetti.

Donatello iki kapıyı da bir çırpıda açtı, eliyle beni işaret etti ve başını öne eğdi. Ayaklarımı odanın içine doğru uzatmadan önce derin ve sakin bir nefes aldım.

Gözlerim gösterişli mekânda gezinirken, orman yeşili düğmeli üstüm ve üzerinde gümüş perçemler olan kısa beyaz taç yapraklı eteğimle bu evin dekorunun beni nasıl ucuz hissettirdiğini düşündüm. Kendimi yersiz hissediyordum ve Matteo'nun dünyasına asla ait olmadığımı fark ettim.

Beni terk etmesine şaşmamalı.

En azından topuklu ayakkabılarım beni şık hissettiriyordu, koyu renkli parke zemine karşı orman yeşili süetten ayak bileklerime dolanmış, çarpıcı ve askılı görünüyorlardı. "Fildişi." Sesinde bir gülümseme vardı ve odanın kıvrıldığı sol tarafa döndüğümde onu masasının arkasından bana bakarken buldum, kalemi hâlâ elindeydi. Yazmakta olduğu kâğıda bakmak için başını eğmiş olsa da gözleri şaşırtıcı bir yoğunlukla bana sabitlenmişti.

O inanılmaz yakışıklı yüzle karşılaştığımda nefesim kesildi. Lisedeyken, sarı saçlı, çarpıcı mavi gözleri olan ve kaslarını elinden geldiğince vücuduna yığmış bir komşu çocuğuydu. On yıl sonra saçları sarıdan daha koyu, daha kahverengiydi ve bu sadece o delici masmavi gözlerini daha parlak gösteriyordu. Bir zamanlar tertemiz olan yüzü kirli sakal ile çok kısa, bakımlı bir sakal arasında bir şeyle kaplıydı. Kaslanmıştı, zayıf vücudu geçmişte kalmıştı ama artık yaşlandıkça kas yapmakta hiç zorlanmıyordu, giydiği takım elbise bile bunu gösteriyordu. Lisede olduğu gibiydi, göz korkutucu ve ulaşılmazdı ama şimdi *daha fazlasıydı*. Kalem, beni bakışlarımdan uzaklaştıran bir takırtıyla önündeki kâğıda düştü ve kendimi biraz silkeledim. "Ivory," diye tekrar fısıldadı, gülümseyerek ayağa kalktı ve bana yaklaşmak için masanın etrafında yürüdü. Dudakları selamlamak için yanağımı buldu ve temas içimde bir ürperti yarattığında irkildim. "Her zaman olacağını bildiğim kadar güzelsin."

Yüzüm kızardı, onun yoğun bakışlarına baktım. Çok yakınımda, çok yakınımda duruyordu ve ben de dikkatle bir adım geri çekildim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım beceriksizce. Yıllar önce bana bakışlarında bariz bir sevgi vardı, gözleri bana dikildiğinde hep bir mizah vardı. Bu yoktu, *gitmişti*, sadece neredeyse karanlık, tedirgin edici bir yoğunluk kalmıştı. "Sen de iyi görünüyorsun," diye karşılık verdim. Bana attığı sırıtış, bunun ne kadar hafif bir ifade olduğunu bilecek kadar kibirli olduğunu gösteriyordu.

Yüzyılın yalanı.

Gülümsemesi eriyerek sırıtmaya dönüştü. "Burada ne yapıyorsun?" Sözleri sertti ama sesi nazikti, neredeyse şaşkındı ve kendi güvensizliğiyle doluydu.

Bunu çok iyi anlıyordum. Onca yıllık acıdan sonra onun önünde durmak gerçeküstü bir deneyimdi, tekrarlamak istemiyordum. Bu işi bir an önce bitirip yoluma devam etmek istiyordum.

"Bu sabah McKinley Park'taki Byline Bank'taydım, kar maskeli üç silahlı adam bankayı soymak için içeri girdi," diye cevap verdim, durumu açık açık anlatmaya karar vermiştim. Suçluların beni Matteo ile bağlantılı olarak teşhis etmelerine neden olabilecek her şeyden giderek daha fazla şüphelenmeye başlamıştım.

Kıpırdamadan durdu, vücudu doğal olmayan bir şekilde dondu. Bir sonraki kelimelerini oluşturmak için gerekli olan hareket dışında en ufak bir kıpırdanma bile olmadı. "Sana dokundular mı?" Sesi dikkatle kontrol ediliyordu.

"Hayır. İçlerinden biri bana iyice bakar bakmaz, orada olduğumu bilmediklerini söylemem için bana yalvardı. Orada olduğumu bilemeyeceklerini ve bana dokunmadıklarını söylememi istedi."

"Ivory-" Yüzü yumuşadı, vücuduna aniden hareket geldi. Alanıma doğru daha da eğildi ve ben bir adım daha geri çekildim. Yaptığı onca şeyden sonra o çizgiyi geçmesine izin veremezdim. Tek yapabileceğim cevaplarımı almak, susmak ve nihayet hayatıma devam etmekti.

"Banka soyguncuları neden adımı bilsin ki? Ve neden senin yüzünden paniğe kapılsınlar?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve dişlerim ağzımın köşesinde, günün tüm stresi altında neredeyse bir çiğneme oyuncağına dönüşen noktaya gömüldü.

"Benim korumam altındasın. Liseden beri öyleydin." Bakışları çapraz kollarımda gezinirken sesi hafifçe sertleşti. Duruşumdan ya da arkasındaki tavırdan hoşlanmamış gibi görünüyordu ama bu konuda çenesini kapalı tuttu.

"Doğru," diye homurdandım. "O zaman bir şeyi çok ama çok açıklığa kavuşturayım. Senin korumanı istemiyorum." Kalan nazik bakış, sert, zalimce yakışıklı çizgiler lehine kayboldu. "Korumanı kaldırırsan, on iki yıldır yaptığım gibi sen yokmuşsun gibi hayatıma devam ederim."

"Çok dikkatli ol," diye homurdandı nefesinin altından. Burun delikleri bana doğru açıldı, bir zamanlar rahat olan duruşu daha da dikleşirken gerildi.

"Seninle ya da suçluların senden korktuğu her neye bulaştıysan onunla hiçbir ilgim yok. Hayatımı karışmadan yaşamama izin ver, sokakta vurulacaksam da öyle olsun," diye tısladım ve ona dik dik baktım. Çenesindeki kaslar gerildi, bakışları buz gibi oldu. "Bu her neyse onun bir parçası olmaktan daha iyi olacak," diye mırıldandım ve topuklarımın üzerinde dönerek oradan ayrıldım.

Odaya girdiğim kapılar, şüphesiz Donatello'nun izniyle kapanmıştı. Arkamdaki adamın muammasına o kadar dalmıştım ki

fark
ettim.

Bir daha olmayacaktı. Matteo'yu bir daha görmeyeceğime yemin ettim.

O buna değmezdi.

Matteo'nun avuç içleri başımın yanındaki tahtaya bastırmadan ve bana doğru eğilip beni içine hapsetmeden önce elimi sapa zar zor dolamıştım.

Sikeyi
m.

Bir erkeğin beni kısa hissettirmesinin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. 1.70 boyumla en uzun kadın değildim ama kambur da değildim. Beni küçük hissettirmek için iri bir adam gerekiyordu. Matteo'nun 1.80'lik boyu etkiliydi.

"Buraya gelerek çok aptallık ettin," diye mırıldandı kulağımın dibinde. Nefesi etimi gıdıklayarak içime bir ürperti gönderdi. "On iki yıl önce gitmene izin verdim ve bu hayatımda yaptığım en zor şeydi. Gerçekten bunu ikinci kez yapacağımı mı düşündün?" Sözleri karşısındaki şaşkınlığımı görmezden geldim. Sanki sevişmek istemesinden başka bir nedenle çekip gitmişti.

"Arada bir fark var," diye soludum, ağzı boynumun kenarından bir okşayış fısıltısıyla geçerken. Belli belirsizdi, o kadar inceydi ki başka biri olsa bunun hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını merak edebilirdim. Ama Matteo'nun dudaklarını tanıyordum, ağzını tanıyordum, kokusunu tanıyordum.

"O da neymiş?" Sesindeki mizah küstahça bile gelmişti. Dokunuşundan ne kadar etkilendiğimi biliyordu ve ben de bedenimi susturup çenesini kapatmasını diledim.

"O zaman seni istiyordum," diye tısladım. "Artık istemiyorum."

"Ah, Meleğim, dokunuşumu özlemediğine inanmamı mı bekliyorsun? Benim için çoktan ıslanmadığına?"

Neden sesi bu kadar derin, bu kadar *seksi* olmak zorundaydı? Sırf bana benzeyen başka kadınları baştan çıkarmak için bu sesi kullanması ihtimaliyle kendime eziyet etmemek için arkamı dönüp ses tellerini koparmak istedim.

"Siktir git, Matteo." Başımı onun gezinen dudaklarından çekerek homurdandım.

"Dikkatli olmalısın, Angel. Ben artık tehlikeli bir adamım. Saygısızlığa tahammülüm yok." Sanki sesindeki bu lakap gözlerimi yaşartmaya yetmiyormuş gibi benden uzaklaştı. Sanki nefesinin boynumdaki alaycı işkencesi bir oyundan başka bir şey değilmiş gibi. "Bu gece ilgilenmem gereken bir iş var," dedi takım elbisesini düzeltirken.

benim alanımı ihlal eden bir sapık değil, bir beyefendiydi. "Seni yarın yedide akşam yemeği için alırım."

"Bu asla olmayacak." Güldüm, omzumun üzerinden ona kısa bir süre bakmak için döndüm. Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

"*Cara mia,* hazır olacaksın ve bekleyeceksin, yoksa onun yerine sana ziyafet çekeceğim." Nefesim kesildi. "Cehenneme git, Matteo."

"On iki yıl boyunca cehennemde yaşadım, Meleğim. Güneşi yeniden hissetme vaktim geldi." Bununla birlikte, masasının arkasındaki sandalyeye oturmak için hareket etti.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum, o da başını eğip düşünceli bir şekilde bana baktı. "Nerede yaşadığımı bile bilmiyorsun," dedim ve kapının gümüş topuzunu çevirip çekerek açtım.

"Ivory," diye seslendi ve eşikten geçmek için attığım adımlarda durakladım. "Ciddiyim Angel. Yedide akşam yemeği için hazır olacaksın."

"Yoksa ne olur?" Çenemi kaldırıp yüzümü ona dönerek fısıldadım. "Seninle seks yapmayacağım. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım."

"Bunu göreceğiz," diye sırıttı ve kalemini bir kez daha eline aldı. "Çok tehlikeli bir oyun oynadığını anlayamayacak kadar safsın. Ben hayır diyebileceğin bir adam değilim."

Donatello kapı aralığında belirdi ve aramızdaki gerginliğe baktı. "Bayan Torres, size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, odada titreşen öfkeyi dağıtmak ister gibiydi. Kalbim göğsümde güm güm attı. Matteo'nun tehdidinin ne olduğunu söyleyemezdim ama bunu gerçekleştirmeye niyetli olduğunu biliyordum. Ancak, bu gerçekleşecekti.

"Hayır, teşekkür ederim," diye homurdandım, dönüp kapıya doğru hışımla ilerlerken yaşlı adam için kötü hissediyordum. "Kendim çıkacağım."

"Ivory!" Matteo arkamdan seslendi ama ben yürümeye devam ettim. Donatello'nun adımlarının beni takip ettiğini duyduğumda bile durmadım.

"Bayan Torres," diye yalvardı ama anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırırken onu görmezden geldim. Kapının yanına vardığımda açılmayacağını sandığım bir panik anı yaşadım, ama arabamı vitese takar takmaz açılmaya başladı. Görevliye beni dışarı çıkarmasını emreden Donatello muydu yoksa Matteo mu, o anda umurumda değildi.

Beni orada tutmak isteseydi, *tutabileceği* gerçeğiyle çok ilgiliydim.

Emin olduğum tek bir şey vardı; Matteo benim için on iki yıl öncesinden bile daha tehlikeliydi.

Ve onu bir daha görmemin imkanı yoktu.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Beş

Matteo

Bakışlarımı Donatello'ya çevirdim. Aslında onu hedef almamış olsa da, daha küçük bir adam bunun ağırlığı altında sinerdi. Kasıtlı olarak değil.

Bu hak, az önce kaçan melek için saklıydı, sanki onu inci kapılara kadar takip edip benimle birlikte geri sürüklemeyecekmişim gibi. "Scar'ı onu eve kadar takip etmesi ve son on iki yıldır yaptığı her şeyi bana getirmesi için gönder." Yaşlı dostum başını salladı, dönüp cep telefonunu kulağına dayayarak kapıdan çıktı - şüphesiz Scar'ı çoktan aramıştı. "Don? Onu 7/24 Scar'ın yanında istiyorum ama şimdilik tedbirli olmasını söyle."

Konuşmadı, sadece ön kapıdan çıkarken başıyla anlayışını belirtti. Scar zaten kaldırımda bekliyordu, BMW'lerden biri adamlarımdan biri tarafından çekiliyordu.

Ona yetişeceğinden emin bir şekilde, çok boş olan evimin koridorlarında ilerlemek için geri döndüm, bu arada evimin çok uzun süre boş kalmayacağı bilgisi içime yerleşti. Yakında düzenli olarak Fildişi'ne gidecektim.

Başka bir seçenek yoktu. Eninde sonunda yeni gerçekliğine alışacaktı.

Bir daha gitmesine izin vermeyeceğim için başka seçeneği yoktu.

Onu tekrar görmek karnıma inen bir yumruk gibiydi. On yıl önceki anılarımda bile çok güzeldi, ama her nasılsa karşımda dururken daha da büyüleyiciydi, on altı yaşındaki gençliğinden eser kalmamıştı. Işık tellerine doğru vurduğunda kumral bir renk aldığını bildiğim o zarif kestane rengi saçları, daracık beline kadar kat kat sarkıyor, kıvrak vücudunun olasılıklara meydan okuyormuş gibi görünen kalçalarına doğru sivrildiği yerde onu ikiye bölüyordu. Mirasının Portekizli tarafı, bir şekilde tüm doğru kıvrımları hafif gövdesine sığdırmıştı, sanki vücudu

Sadece ince mi yoksa kıvrımlı mı olmak istediğine karar veremiyordu. Annesinin Fransız etkisi ona adaşı olan güzel fildişi tenini vermişti, burnu ve elmacık kemikleri boyunca cömertçe serpilmiş çiller sadece deniz yeşili gözlerine dikkat çekiyordu.

Ivory'yi oluşturan küçük detaylardan herhangi biri onu unutulmaz kılmak için yeterli olabilirdi, ancak on yıldan fazla bir süredir hayatıma musallat olan kalın, gür dudaklardı. İster rahat, ister yastıklı olsun, ister göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle yayılsın, ister masumiyetiyle beni çılgına çevirirken sikimin etrafına sarılsın, dudaklarının görüntüsünü aklımdan asla çıkaramazdım.

Donatello ofisime döndüğünde sandalyeme oturmuş ve sabırsızlıkla kalemimi masaya vurmaya başlamıştım. Bu benim karakteristik özelliğim değildi; dikkat dağıtıcı şeylere hayatımda izin vermiyordum.

Yanlış bir hareketin sadece benim için değil, bana güvenen insanlar için de ölümle yaşam arasındaki fark olduğu zamanlar çok tehlikeliydi.

Donatello masanın diğer tarafına oturdu ve kaşlarını k a l d ı r a r a k bana baktı. Aslında Ivory ile hiç tanışmamıştı, kendi güvenliği için onu ailemin yanına getirmeyi reddettiğimde buna fırsat bulamamıştı.

Ama onu biliyordu, görmüştü. O zaman bile, meleğime ne kadar takıntılı olduğumu bilen iki sırdaşımdan biriydi.

"Bu sefer Bayan Torres'i daha ne kadar eğlendireceksiniz?" Neşesi yerini hayal kırıklığına yakın bir duyguya bıraktı. Her şeyi o şekilde bitirdiğimde onu kırdığımı o da benim kadar iyi biliyordu. O zamanlar, baş edebildiğinden emin olmak için ona ve Lino'ya güvenmek zorundaydım.

İyileşmek.

Devam

ediyoruz.

Asla yapamadığım her şeyi.

Onu sadece birkaç hızlı sikiş için bunu tekrar yaşamaya zorlarsam beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum. Cevap olarak ona baktım ve bu hayal kırıklığı soldu ve yerini memnun bir sırıtışa bıraktı. "Doğru."

"Jeweler's Row'da bir randevuya ihtiyacım olacak. Özel ve hızlı bir şey istiyorum." Kalemimi elime aldım, masamdaki evrakları hızlıca imzamı atarak bitirdim ve bir ulakla göndermesi için Donatello'ya teslim ettim.

"Ben ayarlamaları yaparım." Parlak gülümsemesiyle gözlerinin kenarları kırıştı ve kendi dudaklarım hafifçe yukarı kalkarken bile başımı salladım.

"En iyisinden başka bir şey değil," diye tekrarladım ve o da söylenmesine gerek olmadığını ifade edercesine başını salladı. Beni kendi halime bırakmak için ayağa kalktı.

Ivory'nin on iki yıllık verilerini incelemesi ve bana Chicago'da sıkışık programıma uyabilecek en iyi kuyumcuyu bulması gerektiğinden, şüphesiz kendi yapacak çok işi vardı.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum," dedi, sesi aramızdaki bağın duygusal ağırlığıyla çatlıyordu. Babam sevgi dolu bir adam değildi, *kimsenin* beni sevmesine tahammül edemezdi. Bu, Donatello'nun hak ettiğim nadir anlarda bana şefkat göstermesini engellemeye yetmemişti.

Lino kapıyı iterek açıp odaya daldığında beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Kelimenin tam anlamıyla paçayı kurtaran tek kişi oydu, ama o kim olursa olsun elim masamın üst çekmecesindeki tabancaya doğru seğirdi. "Ivory'yi gördüğünü duydum?" diye sordu Donatello'nun boşalttığı koltuğa kıçını dayayarak.

Burnumun kenarını iki parmağımın arasına sıkıştırdım ve bir iç çektim. "Tanrı aşkına, daha on beş dakika önce çıktı."

"Ne diyebilirim ki? Gardiyanınızın çenesi düşük. Sonunda Fildişi Torres'i görebildiği için çok heyecanlıydı. Bu konuda da çok gergin, kellesini falan isteyeceğinden endişeleniyor." Sandalyesinde öne doğru eğildi, kendi takım elbisesinin ceketini çıkardı ve rahatına baktı.

Kahretsin. Uzun süredir bu işin içindeydi.

"Neden bu konuda endişelensin ki? Ona dokundu mu?" Ben bile sesimdeki tehdide karşı bağışık değildim, bu nadiren fark ettiğim bir şeydi. Umursamayacak kadar sık oluyordu ama Ivory tehdit edildiğinde durum değişiyordu.

"Hayır, sadece ona senin becerdiğin diğer sürtüklere benzediğini söyledim. En azından kim olduğunu anlamadan önce."

Yumruklarım masanın altında sıkıştı ve yüksek sesle yutkundum. "Ne dedi?"

"Kahretsin, dostum. O kapıyı uzun zaman önce kapattığını sanıyordum," diye fısıldadı Lino, etrafımda titreşen karanlık enerjinin nihayet farkına varmış gibiydi.

"Bana geri döndü. Bu onun benim olduğunun işareti, bu yüzden onu alıyorum." Omuz silktim ve dikkatimi Donatello'nun alışverişimizi korku ve eğlence karışımı bir duyguyla izlediği yere çevirdim. "Bugün kapıda kim var?"

"Christian," diye tereddütle cevap verdi.

"Pekala, Ryker'a söyle, birisi benim kadınıma dil uzatırsa ne olacağını Christian'a açıkça anlatsın. Onu canlı istiyorum, ama

ona fahişe demenin sonuçlarının ne olacağını bilmeli."

"Vay canına, bence aşırı tepki veriyorsun-" diye itiraz etti Lino ve ben de bakışlarımı ona çevirdim. "Nereden bilebilirdi ki Matteo? Yatağını ısıtmak için on iki yılını onun ikizini arayarak geçirdin."

"Umurumda gibi mi görünüyor?" Bilgisayarımda beni bekleyen hesap tablosuna dönerek tısladım. Son sevkiyatın rakamlarını gözden geçirmem gerekiyordu ve Lino'nun işletmelerden gelen son rakamlar konusunda beni bilgilendirmesi gerekiyordu ve adamlarımın örneklediği yeni genelevin temizliğini denetlemeye gitmeden önce bunu yapmam gerekiyordu.

Eskortluk yapabilirdim ama sadece en iyilerin en iyilerini çalıştırırdım. Yılda altı haneli rakamlar kazanan ve akıllı olsalardı genç yaşta emekli olup iyi bir hayat yaşayabilecek kadınlar.

Görevi devraldığımdan beri ilk kez bir ses beni sorguladı.

Çünkü Ivory bundan hoşlanmayacaktı. Bunu öğrendiğinde.

Ama bununla başa çıkacaktı.

Başka seçeneği yoktu.

Altı

Fildişi

Ön kapıyı açmadan önce aldığım derin nefes, beni içine girmek üzere olduğum boktan fırtınaya hazırlamak için yeterli değildi. Bunu biliyordum.

Ancak bunun için yapılabilecek başka bir şey yoktu.

Babam ani bir sarsıntıyla kapıyı açtı, beni ensemden kavradı ve titreyerek kollarına çekti. "Tanrım. Yüce Tanrım!" diye mırıldandı başımın tepesine doğru.

"Baba, ben iyiyim," diye göğsüne karşı mırıldanarak itiraz ettim. Gömleğinin yüzüme yaptığı baskı sesimi boğuyor, neredeyse beni boğuyordu. "En azından sarılarak ölmek vurulmaktan iyidir," diye şaka yaptım ve evin ilerisinde bir yerden annemin nefesini duydum.

Beni nasıl duyduğunu asla bilemeyeceğim. Kadının her yerde gözleri ve kulakları vardı.

"Fildişi Leonora!" diye bağırdı ve onu göremesem bile öfkeyle elini göğsüne bastırdığını biliyordum. Dramatik değilse hiçbir şey değildi.

"Doğru," diye açıkladım ve babamı kolları çözülene kadar ittim. Adam 59 yaşında olmasına rağmen, yerinde duramadığı için 40 yaşındaki çoğu erkekten daha zindeydi. Gençliğim boyunca ondan kaç kez "boş zaman boşa harcanmış zamandır" dediğini duysam Hava Kuvvetleri'ndeki arkadaşlarının çoğu dudak bükerdi.

Huzur içinde nefes alabildiğim anda annemin kolları bana sarıldı ve iç çektim. Endişeleri için onları suçlayamazdım. Kızınızı silahlı bir soygunun ardından polis tarafından bankadan çıkarılırken haberlerde görmek çoğu ebeveynin deneyimlemek zorunda olduğu bir şey değildi.

Matteo'nun evine gitmeden önce onları geri aramış, haberlere çıktığımı fark ettiğimde iyi olduğumu bildiklerinden emin olmuştum. Yine de her şey onlar için benim için olduğundan çok daha travmatik görünüyordu ve bir silahın namlusuna bakan bendim.

"Bebeğim," diye ağladı, gözyaşları yüzünü dayadığı omzumu ıslatıyordu. Topuklu ayakkabı giymediğim zamanlarda bile annemden daha uzun boyluydum. Matteo'yu gördükten sonra akşam yemeği için doğruca onların evine g i t t i ğ i m d e n , eski kıyafetimi değiştirmemiştim.

Yine de etkilemek için giyindiğime pişman oldum.

Hem de çok.

Beni saran endişeyi omuz silkerek geçiştirdim. Matteo'nun tehdidiyle nasıl başa çıkacağımı sabah düşünecektim, çünkü babam bana bakarken bunu düşünmenin bir yolu yoktu.

Annemin olan biten her şeyi gördüğü yerde, babam kafamın içindeki her düşünceyi gördü.

Gençken yaptığım hiçbir şeyin yanıma kâr kalmadığını söyleyebilirim. Lisedeyken Matteo'yu yatağıma aldığım tek sefer hariç. O deneyimden sonra, mezun olana kadar birkaç yıl boyunca düz ve dar bir yoldan gittim. Ondan sonrası ise bambaşka bir hikayeydi.

Babam boğazını temizledi. "Pekala Alice, onu yeterince şımarttın. Bırak kız eve girsin."

"Ben mi? Onu boğdun!" Annem itiraz etse de sonunda kolları gevşedi ve beni bıraktı. İnleyerek evin içine doğru yürüdüm ve onları her zamanki gibi tartışmaları için kendi girişlerinde bıraktım. Onların özel bir aşkı vardı, insanların bulmayı hayal ettiği bir aşk. Bu, öpüşüp koklaşmadan önce birbirlerine karşı mümkün olduğunca alaycı davranmadıkları anlamına gelmiyordu.

O kısım için etrafta olmama gerek *yoktu*.

Annemin kızarmış tavuğu granit tezgâhın üzerinde durmuş, yemek odasındaki büyük meşe masaya götürmesini bekliyordu. Tavuğu aldım ve masaya taşıdım, birbirlerine yaptıkları esprili iğnelemeler yerini sevgiye bırakmaya başladığında tartışmalarının sesi arka planda kayboluyordu. Onlar mutfağa girdiğinde ben de karalahanaları tencereden çıkarıp annemin servis kâselerinden birine koyuyordum. "Tatlım, bunu yapmana gerek yoktu. Ben olsam beyaz kâseyi kullanırdım" dedi ve fırından peynirli makarnayı çıkardı.

"Elbette," diye homurdandım. "Beyaz kâseyi kullansaydım, turuncu olanı isteyecektin. Benim seçtiğimin tam tersi olmak için her şeyi yaparsın, aykırı kadın."

Bana oflayıp pufladı ve itiraz etmeye başladı. "Ben-"

"Kadın, sen gezegendeki en aykırı insansın," diye açıkladı babam, masanın başındaki koltuğunu çekerek. "Yemeğin hangi kapta olduğu kimin umurunda? Sen de mi fotoğraflarını çekmeye başlayacaksın?"

"Gerçekten Martim. Böyle şeyler önemlidir." Babamın sağındaki koltuğuma oturdum, bir yandan kendime hizmet ediyor bir yandan da hangi uçuş görevlisinin yardımcı pilotuyla takıldığına dair dedikodularını dinliyordum. Görünüşe göre, kadın 26 yaşında ve pilot 50'li yaşlarında olduğu için bu tam bir skandaldı. Normalde, onu genç bir kız gibi dinleyerek iyi bir gösteri yapardım, ama o gün - olan biten her şey göz önüne alındığında - kafam onun boş dedikodularıyla ilgilenmiyordu. Yemeğimi zorlukla yiyor ve şimdilik onu unutmaya karar vermiş olmama rağmen ertesi gün Matteo hakkında ne yapacağımı düşünüyordum.

"Tamam, ne oldu?" Babam sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Mırıldandım, transımdan çıktım ve kızarmış tavuktan bir ısırık zorla ağzıma attım.

"Soygun konusunda iyi görünüyordun, benim küçük savaşçım," diye alay etti ve uzanıp yanaklarımı çimdikledi. Dilimi ona doğru uzattım. "Peki şimdi neden bu kadar kafan yerinde?"

İçimi çektim, tavuğu tabağıma bıraktım ve aileme Matteo hakkında nasıl bir hikâye anlatabileceğimi düşünürken ağzımın kenarını ısırdım. Oraya gittiğimi asla kabul edemezdim, özellikle de onu tanıyan bir suçlu olduğu için. "Matteo'yla konuştum," dedim belli belirsiz.

Annem sustu ve ben de babama bakarak kaşlarının çatılışını izledim. Matteo'dan ne kastettiğimi bilmediğine dair bir yanılsama içinde değildim, bu yüzden bir sonraki sorusunun bana konuşmamızın gidişatını yeniden düşünmem için zaman kazandırma çabası olduğunu biliyordum. "Matteo kim?"

"Biliyorsun, Matteo Bellandi. Liseden." Omuz silktim, sanki beni haftalarca ağlatıp uyutmayan bir çocuktan bahsetmek sıradan bir olaymış gibi.

"Peki onu nerede gördün?" Annem sordu, ağzına biraz yeşillik attı, sanki onları iğrenç buluyormuş gibi çiğniyordu, ama iğrenç bulduğunun Matteo olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Görmedim," diye yalan söyledim. "Onu gördüm yani. Beni haberlerde görmüş ve iyi olup olmadığımı ya da yapabileceği bir şey olup olmadığını öğrenmek için bana ulaştı. Hepsi bu." Gözlerim annemin arkasındaki büyük resimli pencerenin perdelerine takıldı ve çubukların tozunun alınması gerektiğini gördüm. "Eğer gelip yardım etmemi istersen

Ev işlerini ben yaparım. Bazı yüksek yerlere ulaşmakta zorlandığını biliyorum." Konuyu ustalıkla değiştirdim, annemin lanet olası evini kendi başına temizleyemediği imasına kıllanacağını biliyordum.

Tam da bunu yapmaya başlamıştı ki babasının ölümcül ciddiyetteki sesi sözünü kesti. "Hiç sanmıyorum, genç bayan. O pislik herifin bir şekilde telefon numaranı almış olması önemli değilmiş gibi konuşmayı değiştirmiyorsun. Yeni bir tane alacaksın. Hikayenin sonu." Bir parça peynirli makarnayı öfkeyle ağzına attı.

"Bu ne işe yarar ki? Bellandi'lerin erişebildiği varlıklarla, isterse o numarayı bulabilir," diye belirttim. Matteo'nun numaramı henüz bilip bilmemesi önemsizdi. İsterse beni bulabileceğini on iki yıldır biliyordum.

Sadece istememişti.

"Ivory-"

"Ayrıca, numaramı değiştirmenin ne kadar zor olacağının farkında mısın? İşimi onun üzerinden yürütüyorum." Omuz silktim, dik dik bakışlarını görmezden geldim.

Anneme yalvaran bir bakış attım, o da bunu iç çekerek karşıladı ve babamın dikkatini işle ilgili daha fazla dedikodu vaadiyle başka bir yere yönlendirdi. Yemek boyunca birkaç kez babamın gözlerini üzerimde hissederek kendimi daha iyi ayarladım.

Ama Matteo'dan bir daha bahsetmeden hayatta kaldık ve o gece yemekten sonra eve gittiğimde, onlara bir daha asla ondan bahsetmek zorunda kalmayacağımdan emin olmak için daha da kararlıydım.

Böylesi herkes için daha iyiydi.

Özellikle de benim için.

***

Üzerinde büyük tropik mercan çiçekleri olan beyaz elbisem esintiyle birlikte etrafımda dalgalanıyordu ve onu aşağıda tuttuğu için giydiğim ağır hırkaya teşekkür ettim. Kural olarak, uçuşan etekler rüzgarlı şehirde tehlikeliydi, ama bu beni asla durdurmadı.

Sadie pantolondan nefret ettiğimi söyledi. Buna karşı çıkamazdım. Onları sadece soğukla savaşmak gerektiğinde giyiyordum, bu yüzden bahar havasının serinliğine rağmen elbise giymiştim.

Aceleyle restorana girdim, Duke ve ailesini çoktan oturmuş beni beklerken bulduğumda şaşırmadım bile. Evcil leopar gekom Smaug'un su kabını tam bir aptal gibi üzerime döktükten sonra son dakikada kıyafetlerimi değiştirmiştim ve rastgele bir felaketin ardından geç kalmam olması gerektiği kadar nadir değildi.

Duke yüzünü kapıya döndü, başını sallayıp ağzında bir gülümseme belirirken yere eğilmiş mavi gözleri benimkilerle buluştu. Ben de kendi sırıtışımla omuz silktim ve hemen yanına gidip yanındaki boş koltuğa oturdum. Eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum ve annesi ile kardeşine gülümsedim.

Annesi gülümsememe karşılık verdi, ikimize bakarken gözleri ısınıyordu. İkimizin bir gün birlikte olacağımızı umduğunu gizlemiyordu ve birbirimizin yanında yaptığımız her hareketi analiz ettiğini, en ufak bir farkı bile fark ettiğini biliyordum. Eğer o çizgiyi aşmış olsaydık, biz ona söylemeden önce o bunu bilirdi. Bu çok açıktı, çünkü kadın oğulları söz konusu olduğunda hiçbir şeyi kaçırmazdı.

"Hey, Gendry," diye mırıldandım.

"Ne? Bana öpücük yok mu?" Duke'un ağabeyi kıkırdadı ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Neden benim a-"

"Tamam! Seni görmek çok güzel, Ivory, canım. Bir restoranda olduğumuzu hatırlasak ve siz hâlâ çocukmuşsunuz gibi didişmeden güzel bir brunch yapsak mı?" Amelia sözümü kesti. Yüzünü tekrar elindeki menüye çevirdiğinde, dilimi Gendry'ye doğru uzattım. "Gördüm," dedi, gözleri menüyü hiç bırakmasa da dudakları yukarı kıvrıldı.

Ürkütücü.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Duke önümdeki masada duran menüyü açarak düşündü. İpucunu görmezden geldim, menüye bakmadım bile. Pislik her Perşembe brunch için buluştuğumuzda benimle dalga geçmek zorundaydı.

"Bu bir anne meselesi. Bir gün anlayacaksın, Ivory," dedi işaret ederek ve ben suyu bardağıma geri çektim. Çünkü ben böyle bir hanımefendiydim.

"Sanırım çocuk sahibi olmak için belli bir şartı kaçırıyorum," diye kıkırdadım. Garson yanıma geldiğinde onun verebileceği tepkiden kurtulmuştum.

"Size içecek bir şey getireyim mi, hanımefendi?" diye sordu ve ben de ona muhtemelen biraz fazla mutlu bir gülümseme verdim. Bir içkiye ihtiyacım vardı.

konuşma dönmek üzereydi. Amelia'yı ne kadar sevsem de, bazen yapamıyordum.

"Bir mimoza lütfen." Duke kıkırdadı, yüzü omzuma çarptı. Garsona içkimi getirmesi için yalvardığımı biliyordum ve bu ses tonunu kimsenin kaçırmasına imkân yoktu.

"Brunch siparişi vermeye hazır mıyız?" diye sordu garson, birazcık bile espri yapmadan.

Oh, o iyiydi.

"Hayır, şimdilik sadece mimoza!" Duke irkilerek geri çekilinceye kadar alnına bir fiske vurarak anons ettim.

"Acıdı!" diye itiraz etti, alnındaki kırışıklığı ovuşturarak. Gendry, "Ben yanında pastırmayla nutellalı Fransız tostu alacağım," dedi,
menüsünü garsona uzatıyordu. Bakışlarımı ona çevirdim. "Yengeç benedict alacak, yanında da hollandaise." Sadece *kendi* yemeğini sipariş ederek beni otobüsün altına atmakla kalmamış, aynı zamanda benimkini de sipariş etmişti.

Yanlış sipariş verdiğine itiraz edemezdim bile, çünkü vermemişti. Her hafta aldığım şeyin aynısıydı. Menümü garsona uzattım, Amelia ve Duke yemeklerini sipariş ederken surat asmak için sandalyemde geri çekildim. Garson masadan kaçmak için dönmeden önce, "Hemen mimozanızı getiriyorum, hanımefendi," dedi.

"Nasıl oldu da bir bayandan bir bayana dönüştüm? Son beş dakika içinde on yaş mı yaşlandım?" Amelia'nın bana bakışını başka yöne çevirmek için umutsuzca alay ettim.

"Siz ikiniz hiç gençleşmiyorsunuz. Bana ne zaman torun vereceksiniz?" İçimi çektim ve öne doğru eğilerek başımı masaya vurdum. Kadının kafası Duke'la birlikte olmamız gerektiğine karar verdiğine göre çok ama çok kalındı.

"Gendry'ye baskı yapıyor olman gerekmiyor mu?" Duke sordu. "O daha büyük."

"Ayrıca eve hiç kız getirmedi. Sonsuza dek bekâr kalmaya kararlıyken ona baskı yapamam, değil mi?" Amelia ellerini demledi ve garson mimozamı önüme bırakır bırakmaz uzun bir yudum aldım.

"Ben de eve hiç kadın getirmedim anne," diye güldü Duke. Amelia kaşlarını kaldırarak dikkatini bana çevirdi. "Ivory sayılmaz. Çıkmadığımızı biliyorsun."

Ve asla yapmadık. Duke ile ikinci sınıftan beri arkadaştık. Oraya gitmemizin hiçbir yolu yoktu. "İkinizi de anlamıyorum."

Amelia başını salladı, mimozasını yudumlamamı kaba bir davranış gibi gösteren kibar bir tavırla suyunu yudumluyordu. "Çocukların kime benzeyeceğini merak ediyorum."

Oh, Tanrı aşkına.

O günlerden biri olacaktı.

"Bir randevum var," diye araya girdim. "Bu gece." Söz konusu randevuya gitmek gibi bir niyetimin olmaması önemli değildi, ama Amelia'nın iç geçirmesine yetti.

Duke yanımda durdu. "Sadie bunu hemen ayarladı." "O değil. Başka bir randevu," diye belli belirsiz cevap verdim.

"Bununla nerede tanıştınız?" Amelia dudaklarını büzerek sordu. Duke'la aralarında bir bakış geçti ve ben bunu görmezden geldim. İkisi de farklı nedenlerden dolayı benim başarısız flört hayatımdan hoşlanmıyordu. Duke yanlış bir adamla ilişkiye girip incineceğimden endişeleniyordu. Amelia oğlu olmayan herkesten nefret ediyordu.

"Onu uzun zamandır tanıyorum," diye geçiştirdim. İkisi de konuyu kapattı ve Gendry konuşmayı işe doğru yönlendirecek kadar nazikti ve gerginlik eridi.

Amelia'nın yoktan var etme ısrarından ne kadar nefret etsem de, Duke'un ailesi bana kendi ailem kadar yakındı.

Onlar benim de ailemdi ve eli kalçama dayandığında ve elimi kendi elinin içine aldığında, her zaman öyle olacaklarını biliyordum.

Matteo'yu öğrendiğinde benim ne kadar büyük bir pislik olduğumu düşünse de.

Yedi

Matteo

Sayfaları ileri geri çevirdim. Donatello'nun bana uzattığı dosya müstehcen derecede hafifti ve on iki lanet yıl boyunca Ivory hakkında bilinmesi gereken her şeyi dahil etmesinin mümkün olmadığını biliyordum. Çok nadiren eksiksiz bir iş çıkardığı için adama şüpheyle yaklaşmak istemiştim. Hızlı bir tarama bir şeylerin eksik olduğunu doğruladı. Şüphesiz yazıcıyla ilgili bir aksilik.

Kâğıtları dosyaya geri koydum ve masamdaki sandalyeden kalkıp adamı aramaya koyuldum. Randevumuz için Ivory'yi almam için birkaç saat vardı ve alabileceğim tüm bilgilere ihtiyacım vardı.

Tanrı buna ihtiyacım olacağını biliyordu.

Donatello'nun sesi bana ulaştı, mutfakta görevdeki adamlarım için öğle yemeği hazırlamakla uğraşırken sesi yüksek bir uğultuydu. Dosyayı adanın tezgahına fırlattım, öfkeyle değil ama her zamanki gibi sabırsızlıkla. "Gerisi nerede?" Ellerimi ceplerime sokarak sordum. Ocaktan döndü, dudaklarını bükerek bana baktı ve sanki kendisi de inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Hepsi bu kadar."

"Olamaz. O bir adrenalin bağımlısı ve son on iki yılını yemek pişirerek ve sonunda bir blogda karar kılana kadar bir başarısız kariyerden diğerine geçerek geçirdiğine inanmamı mı bekliyorsun? Ivory böyle bir kariyerle yetinmek için fazla sosyal. Durmadan insanlarla çevrili olmadan asla hayatta kalamaz, bir şey olmadığı sürece." Başımı salladım ve Donatello'nun önceden ölçülmüş malzemeleri koyduğu küçük kaselerden birinden bir kalamata zeytini aldım. Adam çok titizdi.

"Her şeye baktım," diye itiraf etti, Akdeniz gözlemesi gibi görünen hamuru açarken. "Orada hiçbir şey yoktu,

Matteo. Görebildiğim kadarıyla, hatırladığınız adrenalin bağımlısı on sekiz yaşında iz bırakmadan ortadan kaybolmuş."

"On sekizinde ne oldu?" Bir zeytin daha almak için elimi uzattım, Donatello oklavayla vurarak beni uzaklaştırdığında elimi salladım. Gözlerimi ona diktim ve o da bana sırıttı. Yaşlı adam, böyle bir şeyden paçayı sıyırıp hikayeyi anlatacak kadar yaşayabilecek üç kişiden biri olduğunu biliyordu.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkti ve oklavayı bırakıp küçük bir kâsede malzemelerini karıştırmaya başladı. "Ondan önce, dosyada gördüğünüz gibi bazı partiler vardı. En az bir kere gizlice bir kulübe girmiş ve yakalanmış. Üçüncü sınıftayken motosikleti olan üniversiteli bir çocukla gezintiye çıkmış, normal ergen şeyleri." Başka erkeklerle birlikte olduğunu hatırlayınca yumruklarım sıkıldı. Motorcuyla cinsel ilişkiye girdiğini gösteren bir kanıt olmasa bile, dosyasına baktığımda başkalarının da olduğunu biliyordum.

Kızmaya hakkım yoktu. Onu terk eden ben olduğum için kıskanmaya da hakkım yoktu.

Bu beni daha az cani hissettirmedi. "Öylece
durmazdı."

Donatello dudaklarını bükerek yüzünü buruşturdu. "Belki de sadece senin yüzünden bir adrenalin bağımlısı olduğunu hiç düşündün mü? Onun bu yönünü sen teşvik ettin, bu etki olmasaydı kolay bir hayata alışabilirdi. Bu, başarılı bir kariyer bulmadan önce neden bu kadar çok kariyer değişikliği yaşadığını açıklayabilir."

"Ve şimdi sosyal olmamak mı?" Kaşlarımı kaldırdım, hamuru bir sanat tuvaliymiş gibi silikon fırçayla zeytinyağına bulamasını izliyordum.

"Ne olursa olsun, bu durum siz onu terk ettikten hemen sonra değişmiş gibi görünüyor. Bayan Hicks ve Bay Bradley ile yakınlığını sürdürdü, ancak diğerleriyle olan arkadaşlıkları bir sonraki okul yılı başladığında azaldı. Torunumun okul hakkında söylediklerine bakılırsa, onu terk ettiğinizde popülerliğini ve arkadaşlarının çoğunu kaybettiğinden şüpheleniyorum. O hiçbir zaman kendi başına değil, sizin ona olan ilginiz sayesinde gözde bir kız oldu. Sen taşındıktan sonra-"

"Okulun geri kalanı da öyle. Siktir," diye inledim. Kadınların birbirlerine karşı ne kadar acımasız olduklarını hep hafife almışımdır.

"Sizin tarafınızdan ihanete uğramış olmanın ve daha sonra arkadaş olarak gördüğü insanların çoğu tarafından ihanete uğramış olmanın, onu

Kendini tekrar dışarıda. Belki de yabancılara daha az güveniyordur." Donatello ekmeği fırına sürmeden önce üzerine sos karışımını ve beyaz peyniri serpti.

İçimi çektim, teorisinin muhtemelen haklı olduğunu biliyordum. Ivory reddedilmeyi hiçbir zaman iyi karşılamamıştı ve her zaman çok fazla güvenmişti. Bir yanım bu değerli dersi öğrendiği için memnun olmak istese de, benim yüzümden onu dışlamış olmalarından nefret ediyordum. Onu asla incitmek istememiştim, başkalarının da onu incitmesine neden olmak şöyle dursun. "Güvenliğim için gözleme pişirmenin saçma olduğunun farkındasın, değil mi?"

Dondu kaldı. "Gözlememi beğenmediler mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Hoşlarına gidiyor Don, ama onlar ölüm makineleri. Bu saçmalıkla onlara kompleks vereceksin."

Hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Küfür etmenden hoşlanmıyorum." "Tüm günahlarım arasında en büyük endişen küfür etmek mi?" Kıkırdadım.

Gözlerini devirdi ve beni mutfağından kovdu. Ivory'yi yanıma taşıdıktan sonra buranın onun bölgesi haline geleceğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. "En gereksiz şey bu."

"Bana bir kuyumcu buldun mu?" Onun alanından geri çekilirken bile alay ettim. Devam ettiği sürece tadını çıkarmasına izin verecektim.

"Yarın öğlen burada olacak."

Ona sırıttım ve bunun imkânsız bir şeyi başardığımda taktığım sırıtış olduğunu biliyordum. "Mükemmel."

Sekiz

Fildişi

Duke'un brunch'tan sonra benimle eve kadar yürümesi normaldi. Restoran uzakta değildi; öğlen vaktiydi ve ben mümkün olan her yere yürüyerek giderdim. Ama bu onun bir eskorta ihtiyacım olduğunu düşünmesine engel değildi. Evi benimkinden çok uzakta olmadığı için, bana eve kadar eşlik edebilmek için kardeşiyle birlikte restorana gitmeyi kabul etmişti.

Başlangıçta beni oraya götürmeyi denedi ama bilirsiniz, hazır olup olmadığımı sormaktan bıktı. Ben de onun hazır olup olmadığımı sormasından bıktım. Sabahları başımın etini yememesi ikimiz için de daha iyiydi.

Uyanmaktan nefret ederdim.

Aramızdaki sessizlik normal değildi ve ona randevumla ilgili söylenmesi gereken her şeyi söylemediğimi anladığını biliyordum. Duke beni herkes kadar iyi tanıyordu. Eve dönerken Sadie'yi aradım. Matteo konusunda ne yapmam gerektiği konusunda onun tavsiyesine ihtiyacım vardı, bu yüzden beni iki kez açıklama zahmetinden kurtarabilirdi. Babası dizginleri devrettiğinden beri spor salonunda fazladan bir sürü saat çalışıyordu ama dışarı çıkmamakta bir sakınca görmüyordu. Birisi gelmediği sürece antrenman yapmıyor ya da ön tarafta çalışmıyordu, bu yüzden kendi saatlerini belirleme konusunda daha özgürdü.

Biz oraya vardığımızda onun boş arabası benim garajımın önündeydi. O ve Duke anahtarlarını neredeyse benimkiler kadar sık kullanmaya eğilimli oldukları için şaşırtıcı değildi. Duke'a hızlı ve garip bir gülümseme göndererek, küçük kulübemden bozma evimin merdivenlerini çıktım. Sadie lanet kapıyı hiç kilitlemediği için kapı açıldı.

Sadie kıçını adadaki bar taburelerimden birine dayamış, blogda paylaşacağım sonraki birkaç tarif için hazırladığım notları karıştırıyordu. "Bunu yemek istiyorum," dedi ve parmağını çikolatalı muslu pastamın sayfasına soktu. Onun ve benim

Duke, sanki her ikisi için de her zaman bol miktarda yiyecek yokmuş gibi, belirli tarifler üzerinde hak iddia ederdi.

"Doğruca kıçına gidecek," diye sırıttı Duke, Sadie dosyayı ona fırlattığında eğildi.

"Hey!" diye itiraz ettim, aceleyle kitabı aldım ve gevşek sayfaları geri ittim.

- Karışmamaları için kutsal olan her şeye dua ediyordum. Bu saçmalık için zamanım yoktu.

"Sen! Bu kadar önemli olan neydi, Bayan Şifreli Telefon Görüşmesi?" Taburenin üzerinde dönerek parmağını bana doğru uzattı.

Ağzımın kenarını çiğneyerek görüş alanımın yanından Duke'a bir bakış attım. Çenesi gerilmişti, o güçlü, köşeli kemik yapısı pencerelerime dolan ışıkta daha da belirginleşmişti. "Neden oturmuyoruz?" İçimi çektim ve kanepeye doğru ilerledim. Sadie tabureden atladı ve en sevdiği koltuğa dramatik bir şekilde yerleşti.

"Bağrışmalar olacak mı?" diye sordu, kıpırtısız duran Duke'a bakarak. Her an bir ileri bir geri volta atacağını biliyordum.

Başımı salladım. "Güvenli bahis."

"Oh, Tanrı aşkına, Ivory. Ne yaptın sen?" Cevap vermeden önce durakladım, sözlerimi dikkatle değerlendirdim. Belki de yaklaşan fırtınayı Matteo'nun adını anmadan atlatmanın bir yolu vardı. Duke başını göğsüne eğdi, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Neden? Sadece neden?" Benimle konuşmadığını biliyordum; mırıldanmaları hep kendine yönelikti.

Onları görmezden geldim.

"Sadece tavsiyeye ihtiyacım var. Bir randevudan kaçmanın en iyi yolu."

"Ona mesaj at ve fikrini değiştirdiğini söyle," diye cevap verdi Sadie, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana kaşlarını çatarak. Geçmişte pek çok randevuyu iptal etmiştim.

"Aslında numarası bende yok," diye belirttim, topuklu ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı oynatarak. Ayak parmaklarımdan birinin cilası dökülmüştü ve hemen kaşlarımı çattım.

"Lütfen benimle dalga geçtiğini söyle," diye tısladı Duke ve ayakkabılarının parke zemin üzerinde çıkardığı ses volta atmaya başladığını haber verdi. "Numarası bile sende olmayan bir adamla tam olarak neden çıkıyorsun?"

"Şey, yani-" İç çekerek durakladım. Onun hayal kırıklığını önlemek için yapılabilecek pek bir şey yoktu. "Randevuya çıkmayı *tam olarak* kabul etmedim." İfadenin ilk kelimelerini bir çırpıda söyledim, geri kalanını ise bir şekilde yanlış anlaşılabileceğini umarak acınası bir şekilde mırıldandım.

Öyle bir şansımız yok.

Dondu kaldı ve Sadie gözlerini ona doğru çevirdi. Volta atması ne kadar sinir bozucu olsa da, ikimiz de hareketsiz kaldığında bunun korkunç olduğunu biliyorduk. "Affedersiniz?" Bu ses ölümcül bir fısıltıydı ve arkadaşım değişken ve duygusal olsa da, sessizlik nadiren elde ettiği bir şeydi. Sessiz olduğu zamanlar çok kötüydü.

"Tatlım-" Sadie onu yatıştırmaya çalıştı, yüzeyin hemen altında asılı duran bok gösterisini hissediyordu.

"Eğer kabul etmediysen neden en başta bir randevu var, Ivory?" diye sordu.

"Bana dışarı çıkacağımızı söyledi. Beni yedide alacağını söyledi," diye fısıldadım.

Gözleri kapandı ve sesi sonraki kelimeler için bir fısıltı olarak kaldı. "Ona nerede yaşadığını söyledin mi?"

"Hayır! Saçmalama," diye itiraz ettim.

"O halde sorun nedir?" Sadie sordu. "Nerede yaşadığını bilmiyorsa seni tam olarak alamaz." Sesi bir kahkahaya dönüştü ama Duke'un yüzünde bir değişiklik olmadı. Onun öfkesini sebepsiz yere riske atacak kadar dramatik olmadığımı biliyordu.

Yüzümü buruşturdum ve dudaklarımı hiç de çekici olmayan bir ifadeye büründürdüm. "Bu durumda bunun doğru olduğundan pek emin değilim."

"Bu ne anlama geliyor?" Duke'un sesi daha da alçaldı ve önümde durmak için adım atarken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Yüzümü kaldırıp ona baktım ve onu yatıştırmak için elimden gelen en masum ifadeyi takındım. "Muhtemelen nerede yaşadığımı kolayca bulabilir," diye itiraf ettim.

"Kim?" Duke'un sesi titriyordu ve çok iyi bir fikri olduğunu biliyordum. "Duke-" diye başladım.

"Bu lanet randevu kiminle, Ivory?" diye uyardı.

"Matteo," diye fısıldadım tüm sağduyuma rağmen. Duke'un vücudu gerildi ve oturma odamdan geçip arka kapımdan bahçeye fırlamadan önce bana şaşkınlıkla baktı.

Tamam, bu dramatik görünüyordu.

"Tatlım, Matteo'yu nerede gördün?" Sadie'nin sesi alçak sesle sordu ve Duke'un peşinden nasıl baktığını kaçırmadım. Sanki onun sinirli hali beni istemediğim bu aptal randevudan kurtarmaktan daha önemliymiş gibi.

"Bankadaki soyguncular beni bir şekilde tanıdılar. Matteo'ya bana zarar vermediklerini söylemem için yalvardılar. Cevaplar istiyordum, bu yüzden-
"

Bir solukla sözümü kesti. "Hayır, lütfen yapmadığını söyle!" diye bağırarak Duke'u tekrar evin içine çekti. Gömleğinin kolları kıvrılmış, normalde düzgün olan sarı saçları dağılmıştı.

"Ne yapmadım?" diye sordu yavaşça. "Ne yaptın, Ive?"

Omuzlarımı çelikleştirdim. Geriye dönüp baktığımda yaptığımın aptalca olması umurumda değildi, *bir* hata yaptım diye bana sorumlu kararlar vermekten aciz *bir* çocukmuşum gibi davranılamazdı. "Onunla konuşmaya gittim. Beni neden tanıdıklarını bilmek istedim."

"Tanrım," diye tısladı Duke. "Aklından ne geçiyordu senin?!"

"Bilmeye hakkım olduğunu düşünmüştüm!" Ben de bağırdım.

"Ayrıca sizi suratınızdan vurmadıkları için minnettar olmaya ve bu işi burada bırakmaya hakkınız vardı. Eğer birinin suçlularla bağlantısı varsa, evine gidip talepte bulunamazsınız!"

Ayağa kalktım, hışımla mutfağa girdim ve oradan bir kesme tahtası aldım.

Bir şey kesmem gerekiyordu.

Bir sebzenin Duke'un güzel yüzünden daha iyi olacağını düşündüm.

"Evet, yaptım. Bitti," diye iç geçirdim, buzdolabımdan bir salatalık çıkardım ve Duke'un en sevdiği ev yapımı humustan bir kap adaya attım.

"Tamam, tamam," Sadie ayağa kalkıp tezgâha yaslanırken Duke'a temkinli bir bakış attı. "Sakın giyinme. EĢofman altı giy, saçını baĢının üzerinde düğümle ve berbat görün. Matteo Bellandi, evde bir film gecesi için daha hazır görünen bir kadını randevuya götürmez."

"Tamam, tamam bu işe yarar. Bunu yapabilirim," diye rahatlayarak iç geçirdim. Adadaki çekmeceden soyacağı aldım ve salatalığı hızlıca soydum. Onun haklı olduğunu biliyordum. Matteo muhtemelen sevgililerini birinci sınıf restoranlara götürüyor ve onlarla işi bittiğinde kıçlarının üstüne atmadan önce bir gelecekleri olduğunu düşünmelerini sağlıyordu.

"Çantanı hazırla," diye araya girdi Duke, dilimlediğim salatalıktan öfkeli bir ısırık aldı. "Birkaç gün benimle kalacaksın."

"Bunu yapamam. Çalışmak zorundayım. Yarın çekmem gereken fotoğraflar var. Mutfağınız bunun için en sevdiğim yer değil," diye karşı çıktım, başımı salladım ve hemen vazgeçtim. Evimden zorla çıkarılmamın imkânı yoktu.

"O zaman seni geri getireceğim ve yarın çalışırken seninle takılacağım." Salatalığı çabucak hallettikten sonra humus kabının kapağını kapatıp buzdolabına koydu. Gözlerimi tezgâha diktim ama bıçağı elimden kapıp, kesme tahtasıyla birlikte yıkamak için lavaboya götürdüğünde gözlerimi ona çevirdim.

Ne zamandan beri bulaşıklarımı yıkıyor?

Başımı salladım, döndüm ve adaya yaslandım. "Sadece bir yatağınız var."

"Bir yolunu buluruz," diye omuz silkti, daha önceki patlamasını düşününce fazla rahat davranıyordu.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Kesme tahtasını ve bıçağı süzgecin içine itti ve Sadie'ye döndü. "Onun için bir şeyler toplamak ister misin?" Sadie kahkahasını bastırdı, çünkü o bile bunun Duke için alışılmadık bir davranış olduğunu biliyordu. Israrcı değildi. Pisliğin teki de değildi.

Ona seslendiğimde eli merdiven korkuluğuna çarptı ve ayağı ilk basamağın üzerindeydi. "Ben gitmiyorum, Duke."

Bakışlarını bana çevirirken gözleri sertleşti. "Öylesin."

"Hayır. Sırf beni randevu için alacağını söyledi diye beni evimden kovmasına izin vermeyeceğim." Hazır olmadığım takdirde beni yemeğe çıkarmakla ilgili söylediği diğer şeyleri atlamıştım. Bu kesinlikle şu anki senaryoya yardımcı olmazdı. "Bak, eğer gelirse. Eğer bir şey tırmanırsa, sen yakındasın. Seni arayacağımı biliyorum. Büyük ihtimalle gelmeyecektir bile. Adresimi bulma çabasına değeceğimi sanmıyorum. Arkadaş sıkıntısı çekecek değil ya." Duke'u yatıştırmaya çalıştığımı biliyordum ama erkeklere karşı sürekli olarak bana karşı gösterdiği korumacılıktan nefret ediyordum. Sanki Matteo öyle olduğu için benimle ilgilenen *her* erkeğin bir pislik olduğuna kararlıydı. İçini çekti ve başını eğerek merdivenlere baktı.

"Peki," diye homurdandı. Döndü ve başka bir şey söylemeden ön kapıdan çıktı.

"Bu daha iyi olabilirdi," dedi Sadie. Başımı
salladım.

"Evet."

***

Nasıl oldu da tek bir eşofman altım bile olmadı? Sadie öğrenseydi müdahale ederdi.

Sahip olduğum tek yoga pantolonu tayttı ve bacaklarımı ve popomu Matteo'nun yüzüne bakamayacağım kadar sarıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, pantolonlardan nefret ederdim. Evdeyken etekler, elbiseler ya da pijama şortlarıyla yaşıyordum. Sonunda annemin bir ev istilasına uygun giyinmemle ilgili tiratlarından birinde bana verdiği bir çift pijama pantolonunun izini sürdüm. Çünkü biri bana tecavüz etmeye karar verirse, ganimet şortu yerine pantolon giymek beni koruyacaktı. Bununla birlikte, kumaşını sevmiştim, siyah zemin üzerine büyük suluboya çiçekler, geniş, gri bir bel bandı vardı ve bol ve rahattı.

Pantolon için.

Başıma eski, bol gri bir tişört geçirmiştim, tek omzumdan sarkmasından nefret ediyordum. Ama sahip olduğum en bol tişörttü, o yüzden idare ederdi. Güvenilir terliklerim ayağıma yapışmıştı ve rahatlayamayacak kadar huzursuzdum. Smaug omzuma yerleşmişti, ben Duke'un daha önceki hareketlerini taklit ederek volta atarken o sadece takılıyor ve yolculuğun tadını çıkarıyordu.

Telefonum bir mesajla çınladı ve ekran kilidini açtığımda Duke'ten Matteo'nun gelip gelmediğini soran bir mesaj gördüm. Saate bir göz attığımda saatin henüz yedi bile olmadığını gördüm. Hızlıca bir yanıt yazarken, alaycı tavrımı belli etmemek için elimden geleni yaptım.

"Biliyorum, biliyorum," dedim Smaug'a mutfağa gidip buzdolabından bir şişe su alırken. Susadığımı hissederek içindekileri yudumladım.

Kimi kandırıyordum ki? Ağzım Sahra gibiydi.

"Saçmalıyorum. Ortaya çıkmasına imkân yok." Smaug'u yerinden oynatmamaya dikkat ederek saçlarımı başımın üstünde topuz yaptım. Dikkat etmeme rağmen bana ters ters baktı. "Bana öyle bakmayın bayım," diye azarladım onu.

Kapı zilinin sesiyle sıçradım, iri gözlerle ocağımın üzerindeki saate baktım. Smaug'un küçük pençeleri tişörtümün üzerinden tenime battı ve bana baktı - o sevimli küçük yüzünde yankılanan bir panik.

Tam yedide.

"Tesadüf, değil mi?" diye sordum, yutkundum ve kapıya doğru ilerledim. Gözetleme deliğinden bir bakış, aslında Matteo Bellandi'nin adımımın üzerinde durduğunu ve siyah takım elbisesi içinde nefes kesici göründüğünü doğruladı.

bir gün önce yaptığı gibi. Bilmesem Smaug'un bana omuz silktiğine yemin edebilirdim. Evde olduğumu gizlemenin bir yolu olup olmadığını merak ederek kapıdan geri çekildim.

Kapıyı açmayabilirim, değil mi?

"Kapıyı aç Angel," dedi sert sesi, tonunda belirgin bir keskinlik vardı.

"Yapacağımı sanmıyorum," diye bağırdım kapıdan, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir elimi ağzıma kapattım.

Bu kadarı da fazla.

"Ivory, bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Seçim senin." Kapıya bir şey çarptı ve dışarı baktığımda onu bir eliyle çerçeveye yaslanmış, yüzü gözetleme deliğinin hemen üzerinde gördüm.

"Zor yol nedir?" Fısıldadım ve cevap vermeyeceğini düşünmüştüm.

"Kilidi ben açarım," demekte tereddüt etmedi ve yüzüm kızardı.

"Buna cüret edemezsin! Bu haneye tecavüzdür!" Banka soyguncularının ondan korkmasının onun için o kadar da önemli olmayabileceğini fark ederek kapıdan geri çekildim.

Hay sikeyim. Kesinlikle Duke'e gitmeliydim.

Yanılmaktan nefret ederdim.

Gerçekten, gerçekten nefret ettim.

"Polisi arayacağım!" Bağırdım, mutfaktaki adadan telefonumu kaptım ve aceleyle kapıya döndüm. Kapıdan metalin m e t a l e sürtünme sesi geldi ve bir solukta kapıyı açtım. Sürgüden iki küçük metal çubuk çıkmıştı ve Matteo beni evin içine doğru itmeden önce şaşkın bakışlarını ona çevirecek vaktim bile olmamıştı. Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve kıçım anahtarlarımı falan sakladığım merdivenlerin yanındaki konsol masasına çarpana kadar ilerledi. Duke'un mesajının açık olduğu ekrana bakarak telefonu elimden aldı ve arkamdaki masanın üzerine fırlattı. Ellerini başımın yanındaki duvara koyup beni hapsettiğinde yutkundum.

"Eğer polislerin benimle kadınım arasına girecek kadar aptal olduğunu düşünüyorsan, bir daha düşün. Bu dünyada seni benden kurtaracak kimse yok." Ona baktım ve Smaug'un pençeleri beni deşmeye devam ederken irkildim.

Hayranı olmadığını söylemek yanlış olmaz.

Matteo kollarını duvardan indirdi, gözleriyle beni bir kez daha süzdü ve gözleri Smaug'a takılınca burnunun kenarını parmaklarının arasına sıkıştırıp içini çekti. "Ivory, bu da ne böyle?" Sesindeki bıkkınlık, Smaug'u evine her getirdiğimde Duke'unkine biraz fazla benziyordu.

"O bir kertenkele ve adı da Smaug," diye itiraz ettim ve bir elimi uzatıp kertenkeleye doğru uzattım. En sevdiği tüneği memnuniyetle terk etti ve kıpırdanarak elime doğru ilerledi. Onu yatıştırmak için başparmağımı başının arkasında gezdirdim, sonra dönüp Matteo'nun yanından uzaklaşarak Smaug'u fırtınadan korunabileceği tankına yerleştirdim. Kapağı kapatır kapatmaz Matteo konuştu.

"Güzel. Şimdi git giyin. Rezervasyonumuz sekiz kişilik."

Ona döndüm, yansımam mutfaktaki buzdolabımın paslanmaz çeliğinde parlıyordu. "Delirdin mi sen?"

Omuz silkti, cevabı gerçekten düşünmüş gibi görünüyordu. "Bu mümkün." "Çık dışarı," diye alay ettim, başımı salladım ve etrafından dolaşarak

ön kapı. Kapıyı hızla açtım ve ona dışarı çıkmasını işaret ettim. Bana kaşlarını kaldırıp hareket etmediğinde, ayağımı yere vurmamak için iç çektim.

"*Vecchio*'da rezervasyon yaptırdım," dedi dikkatle. O anda benim hakkımda araştırma yaptığını anladım. Bir erkek ancak yemek bağımlısı olduğunu bildiği bir kadının yüzüne şehrin en yeni restoranında rezervasyon yaptırırdı.

Ona şüpheyle baktım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Altı ay sonrası için rezervasyon yaptırmışlar," dedim. "Seninle gelmem için beni taciz etmek için başka bir kızı mı ektin?"

Kıkırdadı. "Hayır, tatlım. Kadınları yemeğe götürmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim."

"O zaman bu geleneği sürdürelim, olur mu?"

"Gitmek istediğini biliyorum. O güzel kafanın içinde dönen dişlileri görebiliyorum." Bu cazibeyi görmezden gelmek için çırpınışımı izlerken sesi hafifleyerek gerçek bir eğlenceye dönüştü. *Herkes* o yerden bahsediyordu ama içeri girmek imkânsızdı.

"Oraya başka birini götürmeme ve rezervasyonunuzu kullanmama izin vermeyecekseniz? Ben almayayım," diye tısladım ve o sert yüz hatlarındaki eğlence kayboldu.

"Başka bir adamla yemeğe çıkarsan çok ama *çok* ciddi bir sorunumuz olur, *Cara mia*." Ses tonundaki tehdit karşısında irkildim ve

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. Karşımdaki adamda sevdiğim çocuktan hiçbir iz yoktu.

Ve bununla ilgili bir şey içimdeki tüm mücadeleyi tüketti. Beni hâlâ ne kadar etkilediğini görmesine izin vermek istemediğim için gözyaşlarıma karşı koydum. "Lütfen, sadece git," diye yalvardım.

Sönüşüme kayıtsız kaldı ya da umursamadı. Bir adım öne çıkarak benim alanıma girdi ve kapıyı tekrar iterek kapattı. "Git giyin," diye fısıldadı ve bana daha nazikçe bakarken mavi gözlerinde bir anlık pişmanlık yakalamış olabileceğimi düşündüm.

Başımı salladım, dudağımı çiğnedim ve birdenbire bulunduğum katı büyüleyici buldum.

Paspas yapmam gerekiyordu.

"Seni korkutmak istemiyorum," diye fısıldadı, parmakları çenemin altından yakaladı ve ben onun niyetli bakışlarıyla karşılaşana kadar kaldırdı. "Ama benimle yemeğe geleceksin. Şimdi ya üstünü değiştirirsin ya da pijamalarınla gidersin. Seçim senin."

Ona ters ters baktım ve yüzümü avuçlarından çekip aldım. "Cehenneme kadar yolun var."

İçini çekti, ısırarak "iyi" dedi. Sonra tek bildiğim ellerinin belimde olduğu ve beni ayaklarımdan kaldırdığı. Karnım omzuna çarptı ve ani bir oof çektim.

"Ne yapıyorsun sen?" O kapıya doğru dönerken tünediğim yerde kıvranarak tısladım. "Matteo, ayakkabı bile giymiyorum!" Omuz silkti, kapıyı açarken beni itip kaktı. Beni bir hiçmişim gibi omzuna aldığına inanamıyordum, lanet olası Neandertal. "Tamam!" Pes ettim. "Beni yere bırak, üstümü değiştireyim!" Kapıyı kapattı ve yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı ben daha görmeden hissedebildim.

"On dakika." Gözlerimi ona diktim, dönüp merdivenlerden odama kaçtım ve çaba göstermiş gibi görünmeden Vecchio'ya uygun bir şeyler aramaya koyuldum. Çaba gösterecek zamanım bile yoktu.

Çünkü on dakikam vardı.

***

Sonunda zamanımın olmaması iyi oldu. Matteo onun için hazırlanıp hazırlanmadığımı ya da en iyi şekilde görünmeye çalışıp çalışmadığımı merak edemezdi.

Yapmadığımı zaten biliyordu.

Dolabımda bulduğum ilk küçük siyah elbiseyi kapmıştım ve hangisini başımın üzerine atacağım gerçekten bir kumardı.

Onlara karşı hafif bir bağımlılığım olabilir.

Sadece hızlıca göz kalemi ve rimel sürmeye vaktim vardı, göz makyajı tanrılarına bir kez olsun işbirliği yaptıkları için teşekkür ettim. Ardından kırmızı bir dudak boyası sürdüm ve saçlarımı topuzundan ayırarak omuzlarımın etrafına dökülmesini sağladım. İç çamaşırımı ve sütyenimi değiştirdikten sonra elbiseyi başıma geçirdim ve renk katmak için ayaklarımı en sevdiğim askılı sarı topuklu ayakkabılarımın içine soktum. Kıyafetlerimi asla tamamen siyah giyemezdim.

Merdivenlerden inmeye başlayana kadar elbisem hakkında düşünmeyi bırakmadım, bacaklarım altımda çökecekmiş gibi hissettiğimde kendimi sabitlemek için korkulukları kullandım. Ama Matteo hararetle yazmakta olduğu telefondan başını kaldırdığı anda, gözlerinin çıplak bacaklarımın her santimini nasıl takip ettiğini hissedebiliyordum.

Göğsüme baktım ve *o* elbiseyi giydiğimi fark ettiğimde nefesimin daraldığını hissettim. Her kadının dolabında olan bir elbise - sadece bir erkeği baştan çıkarmak için var olan bir elbise. Üstündeki her şey narin ve kadınsı bir dantelle gizlenmiş olan tatlı bir yaka. Elbise kolsuzdu ve geniş bir dantel şeridiyle kaplı asimetrik bir etek ucu vardı. Bir tarafı mı? Uygun uzunluktaydı ama dantelli ve kısa olan tarafı sahip olduğum en kısa şeydi. O taraftaki dantel daha genişti, aksi takdirde olmayacak bir tevazu seviyesi sunuyordu, ancak tenimin rengi göründüğü gibi açıktı. Skandal değildi ve Vecchio için tamamen uygundu ama Matteo için giymemeliydim.

Düşünecek zamanım olsaydı asla bunu seçmezdim. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda yutkundum, bir anda inanılmaz derecede karanlık göründüler, sanki bana tehlikeli bir şekilde parıldayan iki safir gibi. "Nefes kesicisin," diye mırıldandı ve ben son basamağa yaklaşırken bana elini uzattı. Nefes vererek elini tuttum ve o elime bakarken tenimin nasıl ısındığını unutmaya çalıştım. Günlerdir ilk kez su gören, susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibiydi. Sanki gerçek olduğuma inanamıyordu, bir seraptan başka bir şey değildim.

Hiçbir şey ifade etmediğini bildiğim için omuz silktim. Matteo Bellandi için hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Gidelim mi?" diye sordum ve Matteo başını salladı. Aceleyle palto dolabıma gittim, siyah bolero ceketimi aldım ve omuz silkerek giydim. Çantama baktım, yemeğe yanımda getirmek için çok büyük olduğunu biliyordum. Dolabımın üst rafından bir clutch koparıp telefonumu ve banka kartımı hızla içine attım.

Kapıya gittiğimde Matteo anahtarları elimden aldı ve içerideki tüm ışıkları kapatırken beni ön kapıdan dışarı çıkardı. Dışarıdaki ışığın düğmesine bastım, kapımı benim için kilitlemesini ve sıkıca kapandığından emin olmak için kapıyı iki kez kontrol etmesini hayranlıkla izledim.

"Bir güvenlik sistemine ihtiyacın var," diyerek başını salladı ve evimin anahtarlarını cebine attı. Elimi tuttu ve beni garaj yolumdaki koyu gri arabaya doğru çekti. Yürümeyi bırakmadım ama onu görünce nefesim kesildi. Çünkü arabalar hakkında hiçbir şey bilmesem de çok seksi olduğunu biliyordum.

"Bu da ne?" Fısıldadım ve o da kibirli bir sırıtışla bana baktı. O arabanın ne kadar seksi olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bu bir Aston Martin," dedi ve ben de gözlerimi
devirdim. Tabii ki öyleydi.

Yaşadığımız dünyalar açısından birbirimizden ne kadar uzak olduğumuzun bir başka göstergesi olması dışında bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım. "Sen sürmek ister misin?" diye sordu, ben de ona geniş gözlerle baktım.

"Hayır, teşekkür ederim," diye fısıldadım. Yolcu kapısını açtı ve zarifçe içeri girmeme yardım etti.

Kapı gümbürtüyle kapandı ve ben de kemerimi bağladım. Matteo hakkında hatırladığım her şey yolculuğun kendisinin korkunç bir deneyim olabileceğini gösteriyordu. Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve lüks arabada tamamen evindeymiş gibi görünen yumuşak bir süzülüşle koltuğa oturdu. Kapıyı kapattığında bana sırıttı. "Şaşırdığımı söylemeliyim. Onu bir tura çıkarma fırsatına atlayacağını düşünmüştüm."

Lisedeyken Mustang'ini sürdüğüm ve benim için koyduğu her sınırı zorladığım anıların saldırısına uğrayarak neredeyse irkiliyordum. Bunun yerine yüz hatlarımı soğukkanlı bir maske haline getirdim ve omuz silktim. "Artık benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Gözle görülür bir şekilde irkildi, arabayı geri vitese taktı ve benim küçük garaj yolumdan geri geri çıktı. Malikânesine gitmek için kullandığınız virajlı yola kıyasla komik derecede kısaydı. Arabayı vitese taktığında, motorun mırıltısının beni yarı rahat bir duruma getirmesine izin verdim. Bunu yapabilirdim. Akşam yemeğini atlatabilir ve Matteo'ya onun iyi vakit geçiren kızlarından biri olmakla ilgilenmediğimi açıkça belirttikten sonra yoluna devam edebilirdim.

Sorun değil.

Pencereden dışarı bakarken bana ne zaman uzandığını görmedim. Ama eli kalçamı sıyırıp elimi tuttuğunda ve arabayı sürerken tuttuğunda bunu hissettim. Teni çıplak tenime değdi ve temastan dolayı tüylerimin diken

diken olduğunu hissettim. Elimi tutuşundan kurtarmaya çalıştım ama o sabit durdu,

Vites değiştirirken bile beni bırakmadı, onun yerine elimi tutarak beni esir aldı. "Bırak," diye emrettim.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum," dedi, gözlerini yoldan ayırmadan ve bana bakma zahmetine bile girmeden.

"Bu bir randevu değil," diye tısladım.

"Tabii ki öyle," diye güldü. "Seni şehrin en güzel restoranına götürüyorum. Çok güzel görünüyorsun. İçine girdim. Bu bir randevu, Ivory."

"On iki yıl öncesi sayılmaz, Matteo. Şu ana kadar pek çok erkek içime girdi," diye yalan söyledim. Belli ki ondan daha fazlası olmuştu ama sayılarım yaşıma göre hâlâ utanç verici derecede düşüktü. En azından bunları onun kendini beğenmiş suratına fırlatmak istediğimde.

"Bana *asla* birlikte olduğun diğer erkeklerden bahsetme," diye emretti ölümcül sesiyle. "Eğer bunu düşünmek zorunda kalırsam onlara yapacaklarımdan sorumlu tutulmayacağım."

"Sen gerçekten delisin. Beni terk ettikten sonra yeniden doğmuş bir bakire olacağımı mı sandın?" Başımı sallayarak kıkırdadım. Elimi sıkıca kavradı, ezmiyordu ama öfkeyle *titriyordu*. Her nasılsa bana zarar vermemek için kendini zor tutuyordu.

"Angel-"

"Bir melek değil, Matteo. Artık değilim. Beni mahvettin, unuttun mu?" Tısladım, bacaklarımı tekrar ellerime yaslamaya çalıştığında bacaklarımı ellerimizden uzaklaştırdım.

"Seni ben mahvetmedim," diye hırladı. "Seni benim yaptım. Başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde." Elimi bıraktı, rahatça koyacak bir yeri yoktu. Elimi tekrar yakalaması riskini göze alamayarak kalçalarımın altına sıkıştırdım.

"Ve sonra beni hemen fırlatıp attı. Tebrikler," diye güldüm. "Eşyalarına gerçekten değer veriyor olmalısın." Bir süre sessiz kaldı ve üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum. Restoranın otoparkına girip doğruca valeye doğru sürdüğünde, arabadan o kadar çabuk indiğinde şok oldum.

"Sakın o kapıyı açma," diye emretti bana yardımcı olmak için hareket eden valeye parmağıyla işaret ederek. Valeye attığı ters bakış, zavallı çocuğun altına işeyecekmiş gibi görünmesine yetti. Anahtarlarını diğerine fırlatarak kapıyı çarptı ve hızlı, etkili adımlarla arabanın etrafından dolaşarak kapımı kendisi açtı. Uzattığı eli tuttum, beni kaldırıp arabadan çıkarmasına izin verene kadar bacaklarımı döndürdüm.

Araba. Arabanın kaputundan bizi izleyen çocuklara kibarca gülümserken, ellerim güvende olmak için elbisemi düzeltti. Bakışları çok yoğundu, çok şaşırmışlardı.

"Buraya daha önce de gelmiştin." Sesimdeki suçlamadan dolayı irkildim. Matteo'nun sahibi ben değildim. Başka bir kadını şehrin en güzel restoranına getirip onunla şarap içip yemek yiyeceği düşüncesi damarlarımda sinsi bir şey gibi dolaşırken bile kıskanmaya hakkım yoktu. Bir elini sırtıma koydu ve beni ön merdivenlere yönlendirdi. Restoran teknik olarak şehrin dışında olmasına rağmen, kalabalık hala kapının dışında oyalanıyordu. Beni ön kapıdan içeri sokarken doğal taş bina göz alıcıydı, sanki bir filmden fırlamış gibiydi. O hain eli sırtımdan hiç ayrılmadı, bizi ayıran elbiseye rağmen bir şekilde çok yakın hissediyordum.

"Bay Bellandi," dedi ev sahibesi göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Sizi tekrar görmek çok güzel." Kirpiklerini kırpıştırarak ela gözlerini ona çevirmek için beni tamamen görmezden geldi. "Bu gece barda oturmak ister misin?" Göz devirmemi kontrol etme zahmetine girmedim. Kadınlar böyle kaltak olabiliyordu. "Ya da istersen seni Kendra'nın bölümüne sıkıştırabilirim-"

"İki kişilik rezervasyonum var," diye sözünü kesti Matteo, podyuma anlamlı anlamlı bakarak.

"Oh. Kız kardeşini yemeğe götürmen ne kadar hoş-" dramatik bir şekilde durakladı "-kız kardeşini yemeğe g ö t ü r m e n?" Homurdandım. Hayatımda gittiğim en güzel restoranın girişinde tam anlamıyla homurdandım.

Beni hiçbir yere götüremezsin, yemin ederim.

Hostes sonunda bakışlarını sertleştirerek bana dikti. Matteo'nun sesi alçalarak kadına fısıldadı. "Benim kadınım. Şimdi özür dile." Rahatsızca yutkundum ve yanımdaki sinirli adama baktım.

"Çok özür dilerim hanımefendi," diye kekeledi ev sahibesi, Matteo'nun gazabından kaçınmak için korku dolu gözlerini bana çevirerek.

Omuz silktim, birdenbire onu rahat bırakacak kadar sempatik hissettim. "Sorun değil, gerçekten. Bu gece onunla işim bitecek, o yüzden beni eve bıraktıktan sonra onunla plan yapmaktan çekinme." Ona gülümsedim ve o da bana gülümseyerek karşılık verdi. Matteo'nun hırıltısı, ev sahibesinin irkilerek geri çekilmesi gibi açıktı.

"Alex, paltolarını al," diye seslendi ev sahibesi ve vestiyerden bir çocuk geldi. Matteo'nun sert parmakları benimkileri çıkarmama yardım etti ve yüz hatlarının her yerinde zehir yazılı olan çocuğa uzattı.

"Benimle daha sonra plan yapmaya kalkışmayın bile," dedi Matteo, ev sahibesi daha bir şey söyleyemeden. "Ivory henüz ilişkimizin ciddiyetinin farkında değil gibi görünüyor, ama sizi temin ederim, bunu düzelteceğim."

Hostes başını salladı, iki menü aldı ve sadece bizim masamız olduğunu tahmin ettiğim yere doğru kasıla kasıla yürüdü. Matteo'nun eli sırtıma biraz daha kuvvetle bastırdı, sanki kontrolünün yıpranmış kenarları şımarıklığım karşısında kayıyordu.

Yine de bir centilmen gibi sandalyemi çekti ve ben de kibarca teşekkür ederek sandalyeme oturmak üzereydim ki bir erkek sesi ikimizin de dikkatini çekti. Matteo kıpırdamadan durdu, yaptığı tek hareket beni belimden kavrayıp zorla yanına çekmek oldu.

"Matteo!" Adam bize doğru ilerledi, dans eden kahverengi gözlerini tekrar Matteo'ya çevirmeden önce bana sadece bir bakış attı. Sadece bir bakıştan sonra kovulmuştum ama bir kez olsun umursadığımı söyleyemezdim. Gözlerimizin birleştiği o anda bile, koyu kahverenginin parıltısında beni ürperten bir şey vardı. Matteo'nun beni yanından *ayırmaması*, onun bana sabitlenmesini istediğim biri *olmadığını* doğruluyordu.

"Adrian." Matteo'nun sesi düzdü, cevap verirken hiç duygulanmamıştı. El sıkıştılar, duruşları gergindi.

"Sana rastladığıma sevindim. Konuşabilir miyiz diye merak ediyordum-"

"Bu gece olmaz," dedi Matteo sertçe, kolunu etrafımda sıkılaştırdı, ta ki bedenimi onunkine doğru çevirmekten başka çarem kalmayana kadar. Kendimi garip hissederek bir elimi göğsüne koymak için kaldırdım. Bu hareketin Matteo'nun içindeki ham bir şeyi yatıştırmak gibi istenmeyen bir faydası oldu ve vücudu sadece bir parça gevşemiş olsa da, bunu o n u n k i n e yapışmış olan vücudumun her santimetresinde hissettim.

"Anlaşıldı." Adrian karanlık, dans eden gözlerini bana çevirdi. Birdenbire beni *çok* ilginç bulmuş gibiydi ve gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezindi. "Peki bu kim olabilir?"

"Fildişi," diye cevap verdim, dudaklarımı belli belirsiz ama kibar bir gülümsemeye zorlayarak.

Adrian elini uzattı, ben de uzatmamak için hiçbir nedenim olmadığını fark ettiğimde elimi uzattım, en azından hakaretten başka bir şey olarak algılanabilecek bir şey yoktu. Elimi dudaklarına götürerek arkasına bir öpücük kondurdu. "Nadir bulunan bir güzelliğin var, Ivory." Matteo homurdandı, kelimelerden mi yoksa Adrian'ın dudaklarını tenimde gördüğünden mi asla bilemeyecektim ve Adrian geniş gözlerini sırıtarak ona çevirdi.

"Oh, anlıyorum. Öyle, değil mi?" Matteo cevap vermedi ama Adrian, Matteo'nun ürkütücü sessizliği karşısında ne olursa olsun elimi bıraktı. Adrian tekrar bana bakarken gülümsemesi daha az korkutucu değildi. "Sizinle tanışmak çok güzeldi. İkinizin gecenin tadını çıkarmasına izin vereceğim." Arkasını döndü ve kendi masası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürümeye başladı. Sonunda oturdum ve Matteo'nun sandalyemi benim için itmesine izin verdim.

"Neydi o?" Karşımda kendi koltuğuna otururken fısıldadım. "Adrian bir iş rakibi," diye yanıtladı kısaca, kendi menüsünü açarken. I

Garson gelip içki siparişimizi aldığında sorgulamama hemen devam etmedim. Matteo bir şişe şarap ısmarladı ve bunun son derece pahalı olduğunu varsaymak zorundaydım. Görmezden geldim ve onun küstahça davranmasına izin verdim.

Sadece bir akşam yemeğiydi; kendime
hatırlattım. Biraz lezzetli yemek ye ve
sonra dışarı çık.

"Ne istediğinizi biliyor musunuz?" Matteo garson gittikten sonra sordu.

Gözlerimi dramatik bir şekilde ona diktim. "Gerçekten de o her neyse onun hakkında konuşmayacak mıyız?"

Matteo içini çekti, elindeki menüyü masaya bıraktı ve nihayet dikkatini bana çevirdi. "Bu bir işti ve sen *Cara mia*, benim işimin bir parçası değilsin. Bunun böyle kalmasını istiyorum."

"İşinizi anlayamayacak kadar saf olduğum için mi?" Tısladım.

"Hayır, çünkü bu işe karışmazsan senin için çok daha güvenli olur. Birçok şey olabilirim ama seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım."

Garson geri geldi ve beni bu ifadenin saçma yalanına cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Bana doğru çevirdiği kibar gülümseme kibardı, temiz bir çekiciliği vardı. "Sizin için ne getirebilirim, hanımefendi?"

"Bahar risottosu," dedim gülümseyerek.

"Mükemmel bir seçim." Adam Matteo'ya dönmeden önce bana parlak bir gülümseme verdi. "Peki ya sizin için, efendim?"

"Bistecca fiorentina." Matteo'nun sesi kısa ve kısıktı, başımı kaldırdığımda garsona ters ters baktığını gördüm. "Menüde yok, o yüzden

Ona bir et parçasıymış gibi bak."

Nefesim kesildi. "Matteo!"

"Özür dilerim," diye fısıldadı garson masamızdan uzaklaşırken. "Niyetim-"

"Git," diye tersledi Matteo.

"Neyin var senin?" Garson gider gitmez ona tısladım. Yemek salonunun dört bir yanından gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve yanaklarım o anın fark edilmediğini fark etmekle ısındı. Matteo omzumun üzerinden birine başını salladı ve ben de döndüğümde başka bir İtalyan adamın ona başını salladığını gördüm. "Kim *o?"*

"Güvenliğim," diye homurdandı Matteo. "O zavallı garson hak etmedi-"

Matteo bir elini uzatarak beni otoriter saçmalıklarıyla susturdu. "Seni becermek istedi."

"Belki de ona izin vermeliyim," diye alay ederek masadan kalktım.

"Otur," diye emretti ama o kendi iyiliği için fazla seksi sesinde duyduğum emri duymazdan geldim.

"Ben tuvalete gidiyorum." Yürürken başımı salladım ve tabelayı takip ederek restoranın arka salonuna gittim. Mucizevi bir şekilde tuvalette kimse yoktu ve işime devam ederken kendi kendime söyleniyordum. "Çok saçma bir adam. Sanki bana *baktı* diye birini kovalamak için bir erkeğe ihtiyacım varmış gibi. Bu nasıl bir mağara adamı saçmalığı?" Kabinden çıktığımda, daha önce lavaboda bulunmayan bir kadının lavabonun başında durduğunu görünce şaşırdım. Bana gülümsedi, duymuş olması gereken tiradım hakkında nazikçe yorum yapmadı. Ellerimi yıkamayı henüz bitirmiş ve görevliden el havlusunu almıştım ki kapı açıldı ve Adrian arkamdaki aynada belirdi.

"Çık dışarı," dedi ona. Gözlerini bana çevirdi, sonra daha iyi karar vermiş gibi görünerek banyodan kaçtı.

Yutkundum ve sanki oraya aitmiş gibi kadınlar tuvaletine dalan adamla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Buranın kadınlar tuvaleti olduğunu fark etmemiş olma ihtimalin var mı?" Fısıldadım ve o da başını geriye atıp güldü. Onda bu kadar garip bir şeyler olması *utanç* vericiydi, çünkü eğer bu olmasaydı, çekici olabilirdi. Matteo seviyesinde seksi değil ama kendi çapında yakışıklı. Altın sarısı teni ve koyu renk saçlarıyla uzun boylu, esmer ve yakışıklı olmanın özeti gibiydi. Bana yaklaştığında bile, ben iki elimle tezgâha yaslanana kadar işime burnunu soktu.

Ellerini. Bir elini kaldırarak parmaklarının elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe gezinmesine izin verdi ve teması dikkatle izledi. "Çok zarif. Onu sana çeken şeyin ne olduğunu anlayabiliyorum."

Tekrar yutkundum ve başımı cesaret edebildiğim kadar onun elinden uzaklaştırdım. "Matteo bana dokunduğunu duyunca hiç memnun olmayacak," diye fısıldadım. Birkaç saat önce olsa bunun abartı olduğunu söylerdim ama erkeklerin bana bakmasına bile nasıl tepki verdiğini gördükten sonra o kadar emin olamıyordum.

"Sanmıyorum, hayır," diye sırıttı Adrian. "Bu da eğlencenin bir parçası, anlıyor musun? Gerçi kendi başımıza da çok eğleneceğimizi düşünüyorum. Bellandi'nin gazabına uğramak istediğimi ve bunu riske atmaya hazır olduğumu bildiğinden emin olmalıydım."

"Bu çok gurur verici," diye homurdandım. "Ama korkarım

ilgilenmiyorum." "Ah, tatlım. Düşündüğün şey çok güzel-"

Kapı hızla açılıp Matteo'nun öfkeli enerjisi içeri girerken banyoyu doldurduğunda sözünü kesti. Koruması olduğunu söylediği adam da onu takip ediyordu, bıkkın ama bir o kadar da kızgın görünüyordu. "Çek ellerini kadınımın üzerinden," diye hırladı Matteo. "Yoksa onları senin için kaldırırım."

Adrian geri çekildi ve sanki masummuş gibi ellerini kaldırdı. "Sadece konuşuyorduk Bellandi," diye yatıştırdı Adrian boktan bir sırıtışla.

"O senin için var değil. Bunu o lanet kafana sok." Adrian ona sırıtarak karşılık verdi ve Matteo'nun yüzü tamamen vahşileşti. "Bu beni sınamak isteyeceğin bir şey değil Ricci." Adrian kapıya doğru yürürken başka bir şey söylemedi ama çıkmadan hemen önce bana göz kırpacak kadar durakladı. Matteo ellerini yumruk yaparak küfretti. "Yara izi onun üzerinde. Günün her saati," diye emretti güvenlik görevlisine. Adam başını salladı, döndü ve Matteo'nun emrettiği gibi görevine devam etmekten memnun görünerek banyodan çıktı. "Sen iyi misin?" Matteo bana döndü, elleriyle yanaklarımı kavradı. Ellerinin ne kadar iyi hissettirdiği bir an için dikkatimi dağıttı -özellikle de Adrian bana dokunduğunda derimin ürpermesine kıyasla- ellerini çekmem çok değerli saniyelerimi aldı. Bana dokunmamasına ihtiyacım vardı. Elleri üzerimdeyken nasıl hissettiğimi asla hatırlamamalıydım.

"İyiyim," diye başımı salladım ve kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. O kadar da kötü değildi. Bana neredeyse hiç dokunmamıştı. Geçen seferki gibi değildi.

Bana bir şey olmaz.

Matteo beni inceledi ve yüzümde gördüğü şey karşısında iç geçirdi. Elimi tutarak beni masaya geri götürdü. Yerleştik ve yemeklerimiz geldi.

dakikalar içinde. Titreyen ellerimi sabitlemek için elimden geleni yaptım ve ciğerlerime güçlendirici bir nefes çektim. Masanın üzerindeki şarap kadehi görmezden gelinemeyecek kadar cazipti ve onu elbisemin üzerine dökmemek için her şeyimi ortaya koymam gerekiyordu. "Sana dokundu mu Angel?" Matteo'nun alçak gürültüsü korkutucu olmalıydı ama her nedense o anda kâbuslarıma musallat olan canavar değildi. Bana sevdiğim çocuğun, hiç var olmamış sahte çocuğun bir anlık görüntüsünü gösterdi ve bir adamın korkunç muammasının uzaklaşmasına izin verdi.

"Çok ciddi bir şey değil." Ona güven verici bir gülümseme için elimden geleni yaptım. Bana travma yaratacak herhangi bir şekilde dokunmamıştı ama geçmişim göz önüne alındığında -tanımadığım erkeklerin dokunuşlarına verdiğim tepkiler göz önüne alındığında- bu çok fazlaydı.

Matteo'yla birlikte olmak zaten bedenimi germişti, kendimi asla düşmesine izin veremeyeceğimi bildiğim bir uçurumun kenarında duruyordum. Bunu yapmak, kalp kırıklığıma tekrar düşmek olurdu. "Sarsılmışsın."

"Her gün saldırgan kıçlı erkekler bana kafayı takmış gibi görünmüyor." Dudaklarımı sakarin bir gülümsemeye dönüştürdüm, neredeyse yemi yutmasını ve sempatik, neredeyse şefkatli davranmayı bırakmasını umuyordum.

Her şey söylenip bittiğinde ikimiz de bunun bir yalan
olduğunu biliyorduk. "Bana anlatabilirsin, biliyorsun.
Her ne ise-"

"Yapmasak olmaz mı? Lütfen? Her ne ise, seni ilgilendirmez." Tartışacakmış gibi bana baktı ve sonunda başını eğerek onayladı.

"Pekâlâ, *Cara mia*. Bana blogunuzdan bahsedin."

İçimi çektim, benim hakkımda bu kadar kapsamlı bir araştırma yapmış olmasından duyduğum hoşnutsuzluğu gizlemeye çalışmadım bile. "Söyleyecek ne var ki? Bu bir blog. Yemek tariflerimi ve fotoğraflarımı yayınlıyorum; insanlar bunları deniyor ve beğeniyor. Çoğunlukla reklamlardan para kazanıyorum ama bazı ortaklık programları ve bunun gibi şeyler de var. Bilirsiniz, falanca marka spatula kullanıyorum ve bundan komisyon alıyorum."

"Daha fazla para kazanmak için akıllıca bir yol gibi görünüyor. Yemek blogu yaygın mı?"

Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. "Hiç de nadir değiller. Onları internetin her yerinde bulabilirsiniz, ancak herkes onlardan tam zamanlı bir gelir elde edemez. Her şey ne kadar kararlı olduğunuza ve dürüst olmak gerekirse bunun işiniz olup olmamasıyla ilgilenip ilgilenmediğinize bağlı." Garson caprese salatası getirdi, bir kez bile bana doğru bakmadı.

Göğsümde bir hırıltının tehdit ettiğini hissettim, çünkü Matteo'nun vahşi bir hayvan gibi davranması yeterli değildi, ama görünüşe göre benim de yapmam gerekiyordu. I

Çatalımı elime aldım ve Matteo'nun garsona çevirdiği kendinden memnun sırıtışını görmezden geldim. İçinde o kadar vahşi bir şey vardı ki, aceleyle kaçıp gittiğinde zavallı adamı suçlayamazdım.

"Randevuların konusunda hep böyle bölgeci misin?" Domatesten bir parça koparıp lafı uzatmadan ağzıma atarak sordum. Üzerinde hafifçe çiseleyen balzamik dilimde hoş bir şekilde patladı.

"Biriyle çıkmıyorum," diye cevap verdi kaşlarını kaldırarak. "Kadınları toplum içine bile çıkarmıyorum, bu yüzden bölgeci olmak zor olurdu. Senin dışında, onunla işim biter bitmez başka bir erkeği yatağa atmasına itiraz edeceğim tek bir kadın bile düşünemiyorum." Ağzım şarap kadehime sadece birkaç santim uzaktaydı ama neyse ki henüz o yudumu almamıştım.

İçimden bir ses masanın her yerine tüküreceğimi

söylüyordu. Ve yemeğime. Bu affedilemezdi.

"Şey, bu, şey, ilginç," diye duraksadım. İnsan böyle bir itirafa nasıl karşılık verirdi?

Rahatsızlığıma kıkırdadı ve kendi şarabından bir yudum aldı. Sıvıyı yutarken boğazının çalışmasını izlemek bir afrodizyak olmamalıydı. Görünüşe göre Matteo'yla ilgili her şey tam anlamıyla seks çığlıkları atıyordu. Bu çok talihsiz bir durumdu. "Hayatımda kadınlara yer yok. Onlarla sohbet etmekten özellikle hoşlanmıyorum ve beni bir yemek bileti olarak görmelerinden kesinlikle hoşlanmıyorum."

"Onları becerip sonra bir kenara atmaktan zevk mi alıyorsun? Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor." Kelimeleri tıslayarak söyledim ve Matteo'nun çenesinin öfkeyle sıkılmasını izledim.

"Sana yaptığım şey, senin yokluğunda boşluğu dolduran tüm kadınlara yaptığıma hiç benzemiyor. Buna inanmanın senin için zor olacağını biliyorum ama o anda yapmam gerekeni yaptım. Bir gün belki anlarsın. Ama kendini başkalarıyla kıyaslama. Sen onlar gibi değilsin."

Caprese salatamı bitirip çatalımı bıraktıktan sonra yutkundum ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Peki benim ne farkım var? Sadece bakire olduğum için mi?"

"Sen farklısın çünkü benim için bir şey ifade ediyorsun, çünkü sen benim için her şeysin." Garson tabaklarımızı topladı ve ben bakışlarımı önümdeki şarap bardağına sabitledim.

"Eğer bu doğru olsaydı-"

Matteo elimi tutarak sözümü kesti. "Bu gece değil, Angel. Yakında, ama bu gece değil."

Başımı salladım ve elimi masanın kendi tarafıma doğru çektim. Matteo buna izin verdi, fiziksel bir tartışmaya benden daha fazla ilgi duymuyor gibiydi. Konuşmamızdaki gerginliğin en yakınımızda yemek yiyenler tarafından fark edilmemesi yeterince talihsiz bir durumdu. "Donatello bana babanın vefat ettiğini söyledi," dedim yayılmaya başlayan sessizliği bozmak için. "Çok üzüldüm."

"Üzülme," diye kıkırdadı. "Babam gittiği için dünya daha iyi bir yer oldu."

Yutkundum, çünkü daha çocukken babasının işlerini devralmak için yetiştirildiğini bildiğim Matteo'nun nasıl bir adam olduğu hakkında iyi şeyler söylemiyordu. Bellandi Şirketi'nin nesilden nesile geçtiğini herkes söyleyebilirdi. "Shauna ile evlenmemiş olmana şaşırdım doğrusu." Güldüm ve Matteo'nun yüzünde çarpık bir mizah ifadesi belirdi.

"Shauna'yla evleneceğimi de nereden çıkardın? Onunla vakit geçirmek pek de hoş değildi." Haklıydı, Shauna'nın eziyet etmediği insanlar bile onun sinsi ve acımasız olduğunu biliyordu - yüzünüze gülümsemesi kadar sizi sırtınızdan bıçaklaması da muhtemeldi.

"Herkese nişanlı olduğunuzu söylerdi. Sanki karanlık çağlarda yaşıyormuşuz gibi ikinizin evlenmesini ailelerinizin ayarladığını söylerdi. İki düzgün İtalyan ailesini bir araya getiriyorlarmış." Alaycı bir ifadeyle dudaklarımı büktüm.

Matteo yutkundu, "Ah. Senden önce bu yeterince doğruydu, ama reddettim ve Shauna'nın etrafta yatma eğilimi göz önüne alındığında, yolumu bulmak zor olmadı. Benimki gibi eski İtalyan ailelerinde böyle şeyler önemlidir. Ne yazık ki kadınlarımız için belli beklentiler var ve bunlar karşılanmadığında pazarlık yapmak zorlaşıyor." Ona baktım, tam olarak anlayamamıştım. "Babasıyla son konuştuğumda, yeni bir başlangıç yapmak için New York'a taşınmıştı. Bunun onun için nasıl işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Garson yemeklerimizi getirdi ve ben risottomu yavaşça, tadını çıkararak ısırdım. Kremsi tadı dilimin üzerinde adeta eridi; peynirin ipucu nefis. Gözlerim bir iniltiyle kapandı. Açıldıklarında, Matteo'nun yüzümdeki koyu mavi bakışlarıyla karşılaştım. Boğazımı beceriksizce temizledim ve hissettiğim gerginliğin bir kısmını gidermek için şarabımdan bir yudum aldım. "Tüm bu İtalyan meselesi ailen için bu kadar önemli mi? Çok mu demode görünüyor? İnsanlar her zaman evlenir."

"Benimki gibi ailelerde değil. Babam alışılmışın dışındaydı, annemi eş olarak aldı. Sanırım iyi bir İtalyan kadınla yuva kurmamı sağlayarak bunu telafi etmeleri gerektiğini düşündüler." Kuşkonmaz sapımı kestim ve ısırdığım lokmayı ağzıma attım. Bunun doğrulanması canımı acıttı.

Kaderinde her zaman İtalyan bir kadın olacaktı, çünkü aramızda ne olursa olsun ya da ne olmazsa olsun, ben İtalyan değildim.

"Annen İtalyan değil miydi?" İtirafının bende yarattığı garipliği gidermek için sordum. Hiçbir zaman gerçekten birlikte olamayacağımızı biliyordum, açıkçası Matteo söz konusu olduğunda beklentilerimin, hatta umutlarımın olmaması gerektiğini daha iyi biliyordum, ama bunu bu kadar açık bir şekilde duymak içimde bir şeyleri yıktı. Onu kendimden uzaklaştırdım. Acısını daha sonra hissedebilirdim ama Matteo'nun önünde, onun beni etkilenmemiş olarak görmesini sağlamaya kararlıydım.

Onu istemedim.

İsteyemezdim.

Başını salladı ve bifteğinden bir ısırık kopardı. Çatalını uzattı ve her zaman yaptığı gibi bana da etten bir ısırık uzattı. Her zaman bir yemek meraklısı olarak masadaki her şeyi denemek isterdim. En azından daha önce hiç yemediysem. Başımı salladım, yüzümdeki gülümseme dehşete kapılmıştı. İki kişilik küçük ve samimi masaya doğru eğildi ve bir çatal dolusu yemek ağzımın hemen önünde durdu. Onu reddetmeye devam edersem daha büyük bir olay çıkaracağımı bildiğimden, ağzımı açıp bifteği kabul etmekten başka çarem yoktu. Matteo çatalı içeri kaydırdı, dudaklarım etin etrafında kenetlenirken gözlerim harekete sabitlendi ve çatalı ağzımdan çıkardı. Yoğun lezzet dilimi kaplarken onaylarcasına mırıldandım ve çiğnedim.

Bir anlık gecikmeden sonra sandalyesine geri oturdu ve yemeye devam etti. "Annem Norveçli," diye itiraf etti. "Annem üniversite için şehirdeyken babamla bir kaçamak yapmışlar. Kısa süreli, seks motivasyonlu. Annem bana hamile kalınca evlenmekten başka çareleri kalmamış. Ailemin muhafazakâr değerleri göz önüne alındığında, onun mirasına rağmen bundan kaçınmanın bir yolu yoktu." Bu, Matteo'nun saçlarının Lino'dan nasıl daha açık renk olduğunu açıklıyordu ve İtalyan ailesinin geri kalanını hayal ettim. "Birbirlerinden nefret ederlerdi. Annem umursamadığına karar verene kadar çocukluğumun çoğunu kavga ederek geçirdim. Babam ölür ölmez annem şehri terk etti ve bir daha arkasına bakmadı."

"Seni terk mi etti?" Fısıldadım.

"Hiçbir zaman yakın olmadık ve babamla olan evliliğinde kendini kapana kısılmış hissetti. Bu yüzden özgür kaldığında onu burada tutan hiçbir şey kalmamıştı."

"Oğlu hariç," diye tısladım risottomun son lokmasını bitirirken.

"Her kadın anne olmak için yaratılmamıştır, Meleğim. Annem de babam da bu rol için uygun değildi. Neyse ki birbirlerine duydukları nefret onları bu hatayı tekrarlamaktan alıkoydu. Tatlı ister misin?"

İtiraflarının ardından ona duyduğum nefreti dizginlemeye çalışarak, onun iyiliği için gülümsemeye zorladım. Aşkın Matteo'ya bu kadar yabancı olmasına şaşmamalı. Hayatı boyunca hiç sevilmemiş, sevildiğini bile görmemişti. Onun için üzülüyordum, çünkü ne kadar acı verirse versin, yaşadığım aşkın hayatımda parlak bir ışık olduğunu biliyordum. "Hayır. İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de bir lokma daha yiyemem."

Güldü, garsondan hesabı istedi ve ne yaptıklarını umursamadığını bildiğim halde sohbeti Sadie ve Duke hakkında sorulara çevirdi. Lisedeyken benimle birlikte olmak için gerekli bir kötülük olduklarında ikisine de zor tahammül etmişti. Sadie Matteo'nun zevkine göre fazla meraklı, fazla gözümün içine bakan, şamatacı ve talepkâr biriydi, Duke ise bir erkekti. O zaman bile, Matteo her zaman aşırı derecede sahiplenici olmuştu.

Hesabı beklerken, sanki bir şey olacakmış da benim tepkimi anlamaya çalışıyormuş gibi bana diktiği bakışların yoğunluğu rahatsız ediciydi.

Sadece beni eve bırakmasını ve bir daha arkasına bakmamasını umuyordum.

Pek mümkün görünmüyordu.

***

Evime sessizlik içinde dönmüştük. Matteo'nun vücudu gerginlikle titriyordu, akşam yemeğimizin sonunda onu çok etkileyen şey hala gözle görülür bir şekilde içinde titreşiyordu. Arabada elimi tutmaya çalışmadı ama bunun nedeni elimin üzerine oturmam da olabilirdi. Arabayı garaj yoluna çektiğinde anahtarlarımı almak için elimi uzattım. "Yemek için teşekkür ederim," dedim kibarca. "Arayı kapatmak güzeldi."

Bu, her an patlamaya hazır görünen adama karşı intihara meyilli olmadan yapabileceğim en net kovmaydı. Gözlerinde tiksintiyle elime baktı, arabasının kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı.

Kapıyı kapatır kapatmaz irkildim.

"Kaka," diye fısıldadım kendi kendime, arabanın etrafında dolanmasını izliyordum. Kontağı kapattığını fark edecek kadar dikkat etmemiştim ama

Bunun benim için iyiye işaret olmadığını düşündüm. Muhtemelen beni kapıma kadar uğurlamak istemediği anlamına geliyordu. "Çift kaka kepçesi."

Kapım hızla açıldı ve ben de kemerimi çözdüm ve bir beyefendi gibi davranarak beni dışarı çıkarmasına izin verdim. Arabanın kapısı arkamda bir gümbürtüyle kapanırken eli sırtıma yerleşti ve beni evimin merdivenlerinden yukarıya doğru yönlendirdi.

Nefes alış verişim düzensizdi ve yükselen paniğimi kontrol etmek için mücadele ettim. Cidden onunla yatacağımı düşünmüş olamazdı.

Yapabilir mi?

Cebinden anahtarlarımı çıkardı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda rahat bir nefes aldım. Onu bütün gece gördüğümden daha rahattı, kafasında her ne oluyorsa daha rahattı. Gülümseyerek elini uzattım, arkasını dönüp kapımın kilidini kendisi açmak için kullandığında nefesim ciğerlerimde dondu. Kapıyı hafifçe iterek açtığında bana içeri girmemi işaret etti. Eşikte duraksayarak, onu evimin dışında tutmak için son bir kez iyi geceler demek için döndüm. Ait olmadığı sığınağımın dışında.

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda gözleri yumuşaktı, yumuşak, karanlık ve en son her şeyime sahip olmasına izin verdiğimde inandığım her şeyin vaadiyle doluydu. "İyi geceler, Matteo," diye fısıldadım, bir elimi kapıya koydum ve yerimde durdum.

"Beni içeri almayacak mısın, *Cara mia*?" diye sordu ve sesi karanlık bir şeyle titreşti. Tehlikeli bir şey. En ufak bir anlam veremediğim ama korkacak kadar iyi bildiğim bir şey.

"Hayır," diye fısıldadım, geri çekildim ve kapıyı yüzüne kapattım. Ayağı kapının kapanmasını engellediğinde nefesim kesildi ve o içeri girerken geri çekildim. Kapıyı yavaşça arkasından kapatırken yüzünü dönmedi ve yavaşça bana yaklaştı. "Sakın bana dokunayım deme," diye tıslayarak bir adım daha geri çekildim. O *lanet* konsol masası kıçıma saplandı ve tökezledim, yan tarafa bakıp başka bir kaçış yolu aradım.

"Benden korkuyor musun Meleğim?" diye sordu vücudu sıkıca bedenime bastırırken. İnledim, takım elbisesinin içinden bile vücudundaki her bir kas çıkıntısını hissedebiliyordum. Bana yabancıydı; vücudu bir zamanlar tanıdığım vücuda hiç benzemiyordu. "Çünkü öyle olmalısın."

"Ne istiyorsun?" Fısıldadım, konuşurken sesimin ne kadar zayıf çıktığından nefret ediyordum.

"Sana asla zarar vermeyeceğim. Eminim bunu biliyorsundur." Sesi çatallaştı ve eli saçlarımın perdesi altından kayarak yüzümü avucunun içine aldı, başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. Adrian'ın okşadığının aynısıydı ve gözlerinde sahiplenme parıldarken diğer adamın dokunuşunu kendi dokunuşuyla sildiğini hissedebiliyordum. "Çekip gitmeliyim. Seni kendi hayatınla baş başa bırakmalıyım."

Yutkundum, onunla aynı fikirde olacak cesareti kendimde bulamadım. Her ne kadar buna hazır olsam da, benim için en akıllıca sonucun bu olduğunu bilsem de, ikinci kez hiçbir önemim yokmuş gibi benden uzaklaşmasını izleme düşüncesi yıkıcıydı. Alnı alnıma değdi, mavi gözleri o kadar yakından ruhuma bakıyordu ki, yıllar boyunca örtbas etmek için çok çalıştığım her çatlağı, her deliği gördüğünü hissettim. Matteo'yla olan bu şeyin nasıl bir tren enkazı olacağını bilsem de yine de gözlerimi kaçıramıyordum. "Bakmayacağım. Bu sefer seni güvende tutabilirim. Buna inanmak zorundayım," diye fısıldadı ama benden çok kendini buna inandırmaya çalıştığı izlenimine kapıldım. "Gitmene izin vermeyeceğim, Ivory. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadım dürüstçe. Çünkü içimden bir ses, gerçekten ama gerçekten, ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadığını söylüyordu. Ne kontrol edebiliyordum ne de gerçek anlamda anlayabiliyordum.

"Yakında göreceksin," diye mırıldandı, dudakları usulca dudaklarıma değene kadar yüzünü eğdi ve itirazımı susturdu. Dudaklarının benimkilere hafif, alaycı bir dokunuşundan başka bir şey yapmadı, en küçük dokunuştan içimde sıcaklık alevlenirken bile bakışları benimkileri büyüledi. Bir iniltiyle geri çekildi, gözleri kapandı ve beni akıl sağlığımı çalmakla tehdit eden o mavi gözlü bakıştan ayırdı. Diğer elini saçlarıma gömmek için kaldırdı ve yüzümü istediği şekilde eğdi. Nefes nefese kaldığımda, elinin kafa derime yaptığı baskı ve beni bu kadar iyi kontrol etmesinin verdiği his baş edemeyeceğim kadar fazlaydı, dudakları dudaklarıma çarptı.

Bu öpücükte hiç yumuşaklık yoktu, bir an önce dudaklarımın onunkiler üzerindeki hissini usulca ezberlemiş olan adamdan eser yoktu.

Geriye kalan tek şey baskın bir güçtü. Yanağımı kavrayan eli ağzımı ona açmam için zorladı ve dili benimkini kızdırmak için içeri daldı. İnledim, bu sesin onu çok fazla aldığı, çok erken zorladığı konusunda uyarmasını umuyordum.

Beni korkutuyor.

Tamamen kapana kısılmıştım, etrafım onun tarafından sarılmıştı. Bu başa çıkabileceğim bir şey değildi. Onunla değil. Hiç kimseyle.

İniltilerim onu daha da ateşlemiş gibiydi, eli yüzümden ayrılıp vücudumda yavaş ve yumuşak bir okşayışla gezinirken sinir uçlarım alev alev yanıyordu. Uzun zaman önce öldüklerini düşünmüştüm ama Matteo'nun en ince dokunuşuyla canlandılar, ben akıl sağlığımı korumak için savaşırken bile.

Matteo'ydu.

Bir yabancı

değil.

Kendimi yeterince güvende olduğuma ve ne olursa olsun yürüyüp gideceğime ikna ederken, Matteo ağzımın içinde inledi. Bir noktadan sonra benim de onu öpmeye başladığımı fark ettim. Alt dudağımı ısıracak kadar geri çekildi ve ses benden çıkar çıkmaz kendimden nefret etmeme rağmen inledim. Eli belimden sırtıma doğru kaydı, beni vücuduna daha sıkı çekti ve sonra aşağıya, kıçımın üzerine kaydırdı. Kalçalarım ona karşı utançla kıpırdandı ve o da tümseği sıktı. Sonra bir kolunu popomun altından geçirerek beni kaldırdı ve ağırlığımı taşıyabileceğinden emin olmadığım konsol masasının üzerine koydu.

Dudakları tekrar benimkilerle birleşti, kalçalarımı birbirinden ayırıp kalçalarını aralarına sokarken dilini benimkilere ustaca dokundurdu. Tüm vücuduyla bana bastırırken pantolonundaki şişkinliği fark etmemek imkânsızdı. Elbiseyi bacaklarımdan yukarı iterken elleri kalçalarımın çıplak teninde gezindi ve parmaklarını tangamın bel bandına geçirdi. Aşağı çekmek için hamle yaptığında ondan uzaklaştım. Başım duvara çarptı ama yüzündeki endişe ifadesi umurumda değildi. İki elimi göğsüne götürerek onu ittim.

"Bırak beni," diye itiraz ettim ve elleri bacaklarımı bıraktı. Bana bakarken yüz ifadesi parçalanmıştı ve istediğini nasıl elde edeceğini çözmeye çalıştığını görebiliyordum. "Gitmen gerekiyor. Şimdi." Masadan kalkıp elbisemi tekrar bacaklarımın arasına sokabileceğim kadar geri çekildi. "Böyle bir şey olmayacak."

İç geçirdi ve başını sallamadan önce bir elini saçlarında gezdirdi. "Haklısın. Çok erken." Yüzümün bir şok ifadesine dönüşmüş olması gerektiğini biliyordum. "Kontrolümü kaybettim. Seni özlüyorum Angel," dedi ve dönüp kapıya doğru yürümeden önce ağzımın kenarına son bir yumuşak öpücük kondurdu. "Sabah görüşürüz."

Kapıyı açtı, arkasından kapattı ve gitti. Kapıyı kilitlemek için acele ettim, bizi ayıran bir şey olduğunda rahat bir nefes aldım. Arkamı döndüğümde sırtım kapıya çarptı ve minyatür bir panik atakla nefes nefese kaldım.

Çünkü benim sorunum neydi?

Dokuz

Fildişi

Yavaşça uyandım, kendimi çok sıcak hissediyordum. Genelde üşüyerek uyanırdım. Yıllarca gece boyunca o kadar çok dönüp durmuştum ki ya battaniyem tarafından boğulmuş olarak ya da battaniyem yerde donmuş olarak uyanırdım. Üzerimde belirgin bir ağırlık vardı ama bu, yorgana dolanmış olmanın verdiği boğulma hissinden ziyade rahat bir ağırlıktı.

Bir memnuniyet iç çekişi kulaklarıma ulaştı ve ben hala yarı uykuluydum, bunu yapanın ben olup olmadığımı düşünmek zorundaydım. Gözlerimi aniden açtığımda panikledim ve üzerimde yatan *her* neyse, *her kimse*, *ondan* kurtulmaya çalıştım.

Yatağımda.

Komodin çekmecemdeki pilli arkadaşla yeniden tanıştıktan sonra *kesinlikle* yalnız yatağa gittiğimde.

"Angel, Angel," diye yatıştırdı beni Matteo, ben çırpındıkça beni daha sıkı tutuyordu altında. Biraz sakinleştim, altından çıkamadığım için kıçımın *onun* kasıklarına, *çok sert* kasıklarına sürtündüğünü fark ettiğimde olduğum yerde donup kaldım. "Şşşt," diye mırıldandı, çenemi avucunun içine aldı ve beni görebilmesi için başımı rahatsız edici bir açıyla geriye çevirdi. Dudakları benimkilerin üzerine indi, paniğim yenilenirken bile yumuşak ve yatıştırıcıydı.

"Yatağımda ne yapıyorsun?" Tısladım, tutuşundan kurtulmaya çalıştım ve sonunda altından sıyrıldım. Pozisyonuna bakılırsa, yüzüstü yatıyor ve vücuduyla sol tarafımı örtüyordu, bacağı her iki bacağımın üzerine eğilmişti.

"Sensiz uyanmayı sevmiyorum." Omuz silkti ve ben göğüslerimi örtmek için yorganı çekiştirirken beni izledi. Neyse ki çıplak değildim ama altımda hiçbir şey olmadan uyuduğum atlet ve şort hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmıyordu.

"Yani evime zorla girdin ve ben uyurken benimle yatağa mı girdin?!"

Bana sırıttı, lanet olası piç kurusu. "Sen uyanıkken içeri giremezdim, değil mi?"

"Sen-ben," diye kekeledim, kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Yüzünde hiçbir pişmanlık yoktu, mahremiyetimi ihlal ettiği ve ben uyurken vücuduma kim bilir neler yaptığı için suçluluk duyduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. "Buna hakkın yoktu."

"Her türlü hakka sahibim," dedi ve beni o kadar şaşırttı ki ağzım bir anda kapandı. "Sen benimsin. Geceleri birlikte geçirmeye alışmalısın, Angel." Gözlerim göğsüne kaydı, paniğim biraz yatıştığında ilk kez gömleksiz olduğunu fark ettim. Beni ne kadar korkutmuş olsa da, yatağımı ihlal ettiği için ona ne kadar zarar vermek istesem de, Matteo'dan korkmuyordum. Ne kadar aptalca olursa olsun, bana fiziksel olarak zarar verebileceği korkusunu kendimde toplayamıyordum. Beni her zaman güvende hissettirmişti, sanki onun kollarında olmak dünyada hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceği *tek* yermiş gibi.

Gözlerim etrafta dolaşırken nereye yerleşeceğini bilemedi. Omuzları genişti, uyluğum kadar kalın olması gereken pazılarla şekillendirilmişti. Göğüs kasları mükemmel bir şekilde biçimlendirilmişti ve otururken bile inanılmaz derecede belirgin bir sekiz paketin kasları göze çarpıyor ve her çıkıntıyı yalamak için beni cezbediyordu. Göğsündeki dövme gözüme çarptı, Aristo'dan tanıdığım bir alıntı, gün ışığını takip eden geceye atıfta bulunuyordu. Gözlerim tekrar yüzüne kaydığında, onu gördüğümde verdiğim tepkiyi kaçırmadığını anladım. Yataktan kalktı ve kaslarla kaplı kalın kalçalarını ortaya çıkardı. Üzerinde sadece bir çift siyah boxer külot vardı ve onlar *da* çok iyi hatırladığım ereksiyon halindeki *anakondayı* zar zor zapt *ediyordu*. Yatakta üzerime doğru eğildiğinde sinirden yutkundum.

Yüzü yumuşadı ve çenemi kavrayıp o yoğun bakışlarıyla bana baktı. "Bu oluyor, Angel." Dudakları kısa bir süreliğine benimkilere dokundu ve sonra dönüp salına salına banyoma girdi.

Orada öylece oturdum, bir dakika boyunca kafam karıştı ve korktum. Duş başladığında ayağa kalktım ve misafir istemesi ihtimaline karşı yatak odamdan kaçtım. Çıplak olduğum anda sürüngenin ortaya çıkmasından korktuğum için kıyafetlerimi değiştirmeye cesaret edemedim, bu yüzden kitap okurken kıvrıldığım büyük, bol kazağımı kaptım. Kollarımı içeri sokarak merdivenlerden aşağı kaçtım, ancak adada oturup kahve içen iki adamla karşılaşınca durdum. I

Bir adım geri çekilip ön kapıdan kaçmaya hazırlanırken, dönüp beni orada dikilirken gördüler.

"Bayan Torres," dedi biri kupasını yere bırakırken. "Her şey yolunda mı?" Ona baktım, Matteo'nun bir gece önce koruması olduğunu söylediği adam olduğunu fark ettiğimde içime hafif bir rahatlama çöktü. Ayağa kalktı, yaralı bir hayvanmışım gibi bana yaklaştı. "Bay Bellandi'ye bir şey mi oldu?" diye sordu ve ben başımı telaşla salladım.

"Duşta," diye mırıldandım, diğer sorusunu kabul etmedim. Bu nasıl bir soruydu ki zaten? Tanımadığım üç adam evimdeyken nasıl her şey yolunda olabilirdi? Çoğunlukla çıplak olan bacaklarıma baktım, kendimi aniden açıkta hissettim ama iki adamın da bakışları yüzümden uzaklaşmadı. "Evimde ne yapıyorsunuz?"

Adam başını eğdi, başını sallarken yüz hatlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Matteo nereye giderse ben de oraya giderim hanımefendi. Dün gece tanıştırılmamıştık. Ben Simon, Matteo'nun güvenlik şefiyim."

"Tamam, yani siz onun güvenliğisiniz. İkinizin de *evime girdiği* gerçeğini göz ardı edersek," gözlerimi devirmek için durakladım, iki adamın da kıkırdamasını duymazdan geldim. "O zaman o kim?" Adada oturmuş, itaatkâr bir şekilde kahvesini içen diğer adamı işaret ettim.

"Bu Paolo. Biz ona Scar deriz," dedi Simon kibar bir gülümsemeyle. "Sen nereye gidersen o da oraya gider." Gözlerimi kırpıştırdım ve ön kapıya gitmek için iki adamdan da uzaklaştım.

Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

Anahtarlarımı konsoldan kaptım ve başımı bir kez daha sallayarak ön kapıya doğru yürüdüm. "Bayan Torres?" Simon seslendi ve sesindeki bir şey, elim kapı koluna çarptığı anda dönüp ona bakmamı sağladı. "Bunun sana bir yararı olmayacak."

"Ne?" Fısıldadım.

"Koşmak. Fark etmez. O asla durmayacak. Kendine bir iyilik yap ve savaşmak yerine yeni hayatına alış, tamam mı?" Onun sözleriyle kanım dondu ve damarlarımda panik oluştu.

Matteo merdivenlerin tepesinden, "Ah, görüyorum ki Meleğimi korkutuyorsun," dedi. Bacakları hızla aşağı inerek beni merdivenlerin dibinde karşıladı. Dudaklarını yanağıma dokundurarak, işe giden bir koca gibi bana veda öpücüğü verdi. Sanki ilişkimiz normalmiş ve ben uyurken evime zorla girmemiş gibi. Yüzümü ona döndüm ve yüzümdeki endişeyi görebildiğini biliyordum. "Merak etme,

Simon ve ben gidiyoruz. Görmem gereken bir iş var." Rahat bir nefes aldım. "Scar'a çok fazla bok vermemeye çalış, tamam mı?"

"Ciddi olamazsın!" İtiraz ettim. "Üzerime bir bebek bakıcısı koymana izin vermeyeceğim."

Matteo tartışmaya yer bırakmayan derin bir sesle, "Koruma," diye düzeltti. "Scar, neden şimdilik dışarıda pozisyon almıyorsun? Ivory'nin şu anda bir misafir ağırlamaya hazır olduğunu sanmıyorum."

"Peki patron," diye homurdandı Scar, kahvesinin geri kalanını içti ve ön kapıya doğru hızla ilerlemek için yanımdan geçip gitti.

"Bütün gün orada öylece duracak mı?"

"Periyodik olarak çevre kontrolü yapacak. Bunun dışında cip onda." Tereddüt ettim, adamın orada öylece oturmak zorunda kalacağı için kendimi korkunç hissettim ama bu duyguya karşı kendimi çelikleştirdim. Dışarısı daha az konforlu diye bir davetsiz misafirin evimde kalmasına izin vermezdim.

"Sonra görüşürüz, Angel," dedi Matteo, kıpırdamayan dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra Simon'la birlikte başka bir şey söylemeden gittiler. Matteo'nun Aston Martin'i ve Simon'ın cipi olduğunu tahmin ettiğim şey garaj yolundan geri geri çıktılar ve Scar'ın sesi camı indirdiğinde diğer cipten bana ulaştı.

"İçeri girin Bayan Torres," dedi, sesinde herhangi bir tonlama yoktu. Başımı salladım ve evime geri döndüm. Telefonumu almaya gittim.

Sadie'ye ihtiyacım vardı.

***

Sadie yine benim adama oturdu, her zamanki yerine. Uzun zaman önce en iyi iki arkadaşımın oturduğu koltuklara iki yabancı kız oturtmuş olmak içimde başka bir rahatsızlık hissi uyandırdı. Çok sessizdi, gerçi bu muhtemelen beklenen bir şeydi. Henüz hikâyenin tamamını öğrenmemişti, sadece randevuya gittiğim gerçeğini öğrenmişti.

Uyandığımda Matteo'nun yatağımda çırılçıplak olduğunu bilmiyordu.

Ya da iki yabancıyı evime davet ettiğini, çünkü konu bana ya da mahremiyetime geldiğinde hiçbir sınırı olmadığını.

Çekmecemden soğanı aldım ve biraz fazla zorlayarak kesme tahtasının üzerine koydum. "Şimdi ne yapıyorsun?" Sadie sordu ve sesindeki şüpheyi fark etmedim.

"Bahar risottosu," dedim. "Tarif harikaydı ve hala tazeyken aynısını yapıp yapamayacağımı görmek istiyorum, anlıyor musun?"

Ön kapım açıldı ve Duke'un yüzü hızla odama daldığında görüş alanımı doldurdu. Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri gözlerime dikildi ve sonra travma görebilecekmiş gibi yüzümün her tarafına bakmaya başladı. "Sana söyledim. Ben iyiyim," diye tısladım.

"Bana randevuya gitmeyeceğini de söylemiştin," diye suçladı ve ben de yüzümü buruşturdum. "Fazla seçeneğim yoktu." Sesim zayıf bir fısıltı gibiydi. Duke'un Sadie'yle yapmam gereken konuşmada yanımda olmasını hiç istemiyordum.

Aklını kaçıracaktı.

"Bu da ne demek oluyor? Ve ziyaretçilerinizi tarayan bu et parçası da neyin nesi? Tanrım, Ivory," diye döndü ve her zamanki bar taburesine oturdu.

Sadie pipetinin ucuyla yeşil smoothie'sini yudumlarken, "Görünüşe göre onun güvenliği," dedi.

"Ne oluyor lan? Neden güvenliğe ihtiyacınız var?"

"Bu gerçekten iyi bir soru," diye onayladı Sadie ve tüm hikâyeyi itiraf etmekten kurtulamayacağımı biliyordum. Artık başlamıştım.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Soğanımı doğramayı bitirirken Sadie'ye işaret ederek sordum.

"Hayır, olmaz, Ive." Duke kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Tavamı çıkardım, içine tereyağı attım ve ısınınca başımı öne eğdim.

"Restoranda ufak bir olay oldu," diye itiraf ettim. "Matteo'nun iş rakiplerinden biri benimle ilgilenmeye başladı ve beni tuvalette köşeye sıkıştırdı. Matteo onun tehlikeli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, bu yüzden şimdilik Scar'la baş başa kaldım."

"Kahretsin," diye mırıldandı Sadie ve ben Duke'un gözlerinin parlayışını izledim. Tabureden kalktı ve ocağın altını kapatmak için adanın etrafından dolaşmaya başladı.

"Eşyalarını topla, Ive."

"Duke-" İtiraz ettim. Buraya daha önce de gelmiştik.

"Hayır, kendi yöntemini denemene izin verdim. Bunun ne kadar işe yaradığını görüyor musun?" Dışarıyı işaret etti, Scar'ın aynadan etkileşimlerimizi izlediğini hissedebiliyordum.

"Yapamam."

"Sakın bana yine onun ağına düştüğünü söyleme!" Sadie ayağa fırladı, elleri kalçalarında. "Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyor musun? Onunla çok mutluydun, çok sert düştün ve o seni *ezdi*!"

"Ben değilim!" Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Sadece, burada ya da senin evinde olmamın fark edeceğini sanmıyorum. Henüz hikâyenin tamamını bilmiyorsun." Yüzümü buruşturduğumun farkındaydım ve Duke'un yüzünün öfkeyle değişmesini izledim.

"Ne var, Ivory?" Sadie'nin sesi yumuşadı, akıl sağlığımın sınırında hassas bir şekilde dengede durduğumu fark etmiş gibiydi.

"Bu sabah uyandığımda buradaydı," diye fısıldadım.

"Katil mi? Şu anda dışarıda olduğuna göre bir noktada ortaya çıkmıştır diye düşündüm," dedi Duke ve gözlerimi ona çevirdim.

"Hayır. Scar'ı değil, onu da kastediyorum." İçimi çektim, ben bile boktan bir durumu açıklamak için boktan bir iş yaptığımı biliyordum. "Matteo."

"Ne istiyormuş? Scar'ı tanıştırmak mı?" Sadie sordu ve onun da Duke'un göründüğü kadar şaşkın olduğunu biliyordum.

"Uyandığımda Matteo benimle yataktaydı," diye tükürdüm.

"Onunla yattın mı?" Sadie tısladı, bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

"Hayır! Yatağa yalnız girdim," diye açıkladım. "Sanırım kilitleri o açmış. Ben uyurken benimle birlikte yatağa girmiş. Ayrılmaya çalıştığımda Scar ve Matteo'nun güvenlik görevlisi buradaydı. Bana kaçmamın anlamsız olacağını söylediler. Asla durmayacağını söylediler." Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissederek nefes nefese kaldım.

"Vay anasını," diye fısıldadı Sadie ve kaşları çatıldı.

"Duke?" Yüzünün daha önce hiç görmediğim bir şekilde sertleşmesini izleyerek sordum.

"Seninle birlikte yatağında mıydı? İçeri girdikten sonra mı?" Başımı salladım, dönüp başka bir şey söylemeden evimden çıktığında gözlerimde yaşlar biriktiğini hissettim.

"Duke!" Peşinden koşarak bağırdım.

Sadie kolumu tutarak onun peşinden kapıdan çıkmamı engelledi. "Bırak gitsin. Sakinleşmesi ve etraflıca düşünmesi gerekiyor. Sana karşı ne kadar korumacı olduğunu biliyorsun."

Yine çuvalladığımı hissederek başımı

salladım. Onlara söylememeliydim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Sadie. Bu sefer gerçekten bilmiyorum."

On

Matteo

Ivory'ye dönmek için sabırsızlanıyordum ama yaşadığım hayat kimse için durmuyordu. Meleğimle geçirmek için bir gün izin almak mümkün değildi, özellikle de Adrian kuduz bir köpek gibi etrafını koklarken. Lino ve ben şehirde sahip olduğum apartmanlardan birinde yapılacak bazı iyileştirmeleri gözden geçirirken Donatello kafasını ofisime soktu. "Paolo aradı. Bay Bradley, Bayan Torres'in evini terk etmiş. Belli ki kriz geçirmiş."

Sırıttım. "Onun hayatına geri döndüğümü bilmekten memnun olduğunu hayal bile edemiyorum."

Lino düpedüz güldü. "Güvenli bir bahis. Acaba ona hiç dokundu mu?" diye düşündü ve ben de ona ters ters baktım. Daha küçük bir adam olsa sinerdi ama sevgili kuzenim hayatı için çok gerçek bir tehlike olan bu durum karşısında sadece güldü. "Onu bir daha ne zaman göreceğim? Hâlâ lisedeki kadar seksi mi?"

Donatello aramıza girerek muhtemelen Lino'yu çok ciddi bir acıdan kurtardı. "O benim karım olacak. Onun hakkında bir daha bu şekilde konuşmayacaksın."

Lino'nun gözleri büyüdü ve bir kahkaha attı. "Vay anasını. Bu konuda bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim dostum. Sadece damarına basmaktan zevk alıyorum."

"Sanırım o güzel suratını dağıtmak istiyorum," diye homurdandım.

Donatello, "Bu öfkeyi Ivory'ye zarar vermek isteyen insanlara saklamanızı tavsiye ederim," diye araya girerek dikkatimi Lino'nun yüzünü bir et torbasına çevirmekten uzaklaştırdı. "Ricci'nin ilgisiyle birlikte, onunla sınırı aşan insanlara ne olacağı konusunda bir mesaj gönderilmesi gerekiyor. Eğer onu kalıcı olarak yanınıza almak niyetindeyseniz, onu güvende tutmak için en iyi şansınız bu."

Her gün suç işlenen bir odada izin verdiğim tek kişisel dokunuş olan kağıt ağırlığını masamdan aldım. Deniz yeşili küre bana Ivory'nin gözlerini anımsatıyordu ve yürüdükten kısa bir süre sonra hayatımın demirbaşı haline gelmişti.

ondan uzakta. "Ryker bankayı soyan adamların peşine düştü. Bir mesaj iletmek istersen seni bekliyor," dedi Lino kendini beğenmiş bir bakışla. Piç herif ofisimde oturduğu süre boyunca bu bilgiyi benden saklamıştı ve sanki ayrıntılar umurumdaymış gibi apartman tadilatlarını tartışmıştık.

"Ara onu. Hemen. Onları almasını ve benimle depoda buluşmasını söyle," diye emrettim ve ofisten dışarı çıktım. Cebimden telefonumu çıkarıp Ivory'nin numarasını çevirdim. Bir gece önce gizlice yatak odasına girdiğimde benimkini onun telefonuna programlamıştım, bu yüzden cevap verdiğinde sesi tahmin edilebileceği gibi temkinliydi.

"Tabii ki telefonumu karıştırdın. Konu mahremiyetimi ihlal etmek olunca taş üstünde taş bırakmıyorsun, ha?" Gülümsedim, onda daha önce olmayan bir parça kavga ve küstahlık bile hoşuma gitmişti. Masum halini seviyordum ama biraz daha sert bir kadına dönüştüğünde benim yanımda bir hayat yaşamaya daha hazır olacaktı.

"Bu gece seni dışarı çıkaracağım. Saat altıda senin evinde olacağım." İtiraz etmeye başladı, ama telefonu sırıtarak kapattığımda sağır kulaklara düştü.

Küçük meleğim yeniden benim olmak üzereydi, kelimenin tam anlamıyla. Ve onun hiçbir fikri yoktu.

***

Depoya vardığımda yüzümdeki gülümsemeyi silmek zor oldu. Depo benim bölgemde yer alıyordu, masum seyircilerin kurbanların çığlıklarını duymadığından emin olmak istediğinizde gerekli bir kötülüktü. Riverdale, Chicago'nun en kötü bölgelerinden biriydi ve birinin o bölgede iyilik meleğini oynayacak kadar gözü kara olması çok nadir görülen bir durumdu. Ne olursa olsun, terk edilmiş bina hiç de misafirperver değildi, ancak bir zamanlar dondurucu olarak kullanılan kilitli oda, bir süre etrafta tutmam gereken birine kimsenin rastlamamasını sağlamak için harikaydı.

Ryker'ın minibüsünü arkaya park etmiş görünce şaşırmalıydım.

Ama şaşırmadım.

Adam onları bulur bulmaz, onları buraya getirmek için harekete geçeceğinden hiç şüphem yoktu. Etkili biriydi, saplantılı eğilimleri

daha azı değil. Ama masum bir kadının hiç alakası olmayan tehlikeli bir durumun içine düşmesinden daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Kadınımın yüzüne silah dayadıkları için kan istememiş olsaydım bile Ryker isterdi.

En vahşi infazcım olduğu ve hiçbir şeyin adamı korkutmadığı düşünüldüğünde garip değerleri vardı. Boktan şeyler yaptığını ve gözünü bile kırpmadığını görmüştüm. Ama kadınları ya da çocukları öldürmezdi.

Kadınının asla affedemeyeceği tek şeyin bu olduğunu söyledi. Bir kadını olduğundan değil, ya da en azından, başka bir adamla evli olduğu için onu talep ettiğinin farkında olan bir kadını olmadığından.

Başımı salladım, çünkü saplantı bunu karşılamıyordu. Adam bir sapıktı.

Çelik dış kapıyı çaldım ve Ryker hemen açtı. "Yeterince uzun sürdü," diye homurdandı ve dönüp uzaklaştı. Sürgüyü çevirerek izinsiz girenleri dışarıda bıraktım.

"Lino aradığında yoldaydım," diye homurdandım ve o da bana karanlık bir sırıtışla baktı.

"Onları çoktan minibüsüme almış olabilirim." Umursamaz bir tavırla omuz silkti ama bu sahteydi. Çelik mavisi gözleri heyecanla parlıyordu.

Adamın en iyi infazcım olmasının bir nedeni vardı. Kanında şiddet kaynıyordu, hiç dinmeyecekmiş gibi görünen bitmek bilmeyen bir öfke. Nereden geldiğini hiç sormamıştım. Ben bile cesaret edemedim. Ryker kendisi hakkında soru sorulacak bir adam değildi. Sadıktı, benimle ve diğer adamlarımla dosttu ama hayatı birliğe katıldığında başlamıştı. Bir geçmişi yoktu, bana gelmeden önce bir hayaletti.

Bu anladığım bir şeydi.

Bu yüzden zorlamadık. Zorlayanların sonu ölüm oldu.

"Kaç tane?" diye sordum. Ivory'ye tam olarak kaç adamın bankayı soymayı düşündüğünü soramamıştım. On yılı aşkın bir süre hiçbir şey hissetmedikten sonra çok fazla duyguyla dolup taşmıştım; aniden öfke, korku, rahatlama ve gerçek şehvetle dolup taşmıştım.

"Dört. Söyleyebileceğim kadarıyla, üçü içerideydi ve biri de kaçış şoförüydü. Senin kızı hiç görmemiş bile. Yaşamasına izin vermeli miyiz?"

Mırıldandım. "O an nasıl hissedeceğimi göreceğiz." Ryker sırıttı ve bir kez olsun içinde yer aldığım şiddetten zevk alacağım gerçeğinden hoşlandığını biliyordum. Çoğu zaman sadece soğuk bir izleyiciydim, çok ciddi bir mesaj vermem gerekmedikçe nadiren kendim de dahil olurdum.

Bu sefer değil. Angel'ım söz konusu olduğunda değil.

Dondurucunun kapısını açtığında, yüzümün dünyanın geri kalanının bildiği o soğuk maskeye kaymasına izin verdim. "Bay Bellandi!" Ben odayı varlığımla doldurur doldurmaz bir adam içeri girdi. Ryker kenara çekildi ve aletlerini koyduğu masaya yaslandı. Kıçı masaya çarptı ve normalde tırnaklarının altına sokmak için kullandığı kazmalarından birini kaptı. Çılgın herif onunla kendi tırnaklarının altını temizlemeye koyuldu ve eğer bunu yapabileceğim bir durumda olsaydım, daha kanlı adamlardan birinin ona doğru attığı dehşet dolu bakışa kıçımla gülerdim. "Biz ona dokunmadık. Yemin ederim!" diye hüngür hüngür ağlıyordu adam.

"Öyle mi? Bana nasıl olduğunu anlat," diye meydan okudum, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Ryker'ın işi bittikten sonra yakma fırınına atacağı tahta sandalyelere bağlanmış dört adama baktım. En kanlı adamın anlattıklarını dinledim, silahını Ivory'ye doğrulttuğunu ama yeterince yaklaşır yaklaşmaz onun kim olduğunu anladığını itiraf etti. Her kasım gerildi, yaşlı bir kadına yardım etmek istediği için silahın namlusuna bakarken yaşadığı dehşetin nasıl göründüğünü hayal ettim. Önümdeki sümüklüböceğin ona bakarken muhtemelen iğrenç şeyler düşündüğünü hayal edebiliyordum. Ivory'nin insanları nasıl kendi yörüngesine çektiğini bildiğimden, eğer bir rehineye ihtiyaç olsaydı, onu alırlardı.

Benim meleğim.

Gözlerimin önünden onun kırık ve kanlar içindeki bedeni geçti ve arkama uzanarak malikâneden ayrılmadan önce oraya sıkıştırdığım tabancayı aldım. Tabancayı önümde tutup emniyetini açtığım anda adam titremeye başladı. "Lütfen, lütfen hayır." Bir adım öne çıkıp silahı alnına dayadım. İdrar kokusu beni çarptı, pantolonu ıslanmıştı ve dehşet şüphesiz onu ele geçirmişti.

"Kadınımı korkuttun. Şimdi nasıl hissetmiş olabileceğini hayal edebiliyor musun?" Sesim benim için bile normalden daha soğuk çıkmıştı.

"Evet! Evet, çok korkmuş olmalı," diye hüngür hüngür ağladı.

"Ve yine de altına işemedi. Bana sorarsanız tam bir kadın," dedi Ryker kenardan ilgiyle izleyerek.

Ona sırıttım ve Ivory hakkında şüphelendiği her şeyi sessizce doğruladım. Onunla yakında kendisi tanışacaktı ve arkadaşlarımın, adamlarımın onu güvende tutmak için hayatlarını ortaya koyacaklarını bilmek beni gururlandırıyordu. Ben de

Kendi iyiliği için onu terk etmek zorunda kalan cılız küçük çocuktan çok yol kat etmişti.

Onun güvende olması için dünyayı yakabilirdim.

Silahı yüzünden çektim ve yüzünün rahatlamasını izledim. Kalçasına bir el ateş ettim ve acısını haykırışını zevkle izledim. Yaradan fışkıran kan kot pantolonunu daha da koyu bir renge dönüştürdü. "Onu vurdun!" Bir diğeri itiraz etti. "Vurdun lan onu." Ryker'a başımla işaret ettim, o da elindeki aleti bırakıp bana katıldı ve ben emniyeti açtıktan sonra silahı pantolonuma geri soktum. Takım elbisemin ceketini çıkarıp köşede duran yedek sandalyelerden birinin arkasına attım. Kol düğmelerimi çözdüm, gömleğimin kollarını sıvadım. Randevumdan önce onları kana bulayamazdım.

Yumruğum, kalçasından aldığı kurşun yarasının dünyanın sonu olduğunu düşünen adamın burnuna çarptı. Yanımda çıtırdayan bir burun sesi Ryker'ın adamlara kim olduğumu sert bir şekilde hatırlatmaya başladığı anlamına geliyordu.

Ivory'nin kim olduğunu.

"Kendimi cömert hissediyorum," diye açıkladım. "Yaşayacaksın." Tekrar vurdum ve adamın karnındaki yumuşak ete isabet ettirdim. Adam acıyla inledi ve göz ucuyla baktığımda vurduğum adamın nefes nefese kaldığını ve giderek bilincini kaybetmeye yaklaştığını gördüm. "Ölmemiş olmanın tek sebebi onu bana geri getirmiş olman. Bunun için minnettarım."

"Emredersiniz efendim," diye homurdandı en zeki olanı, Ryker'ın bir sonraki yumruğunu bir profesyonel gibi karşıladı. Onlara asla unutamayacakları bir hatırlatma yapmaya koyulduk.

Kimse Ivory'ye dokunmadı. Kimse ona yanlış bakmadı. Yoksa sonları ölüm olurdu.

Ya da en azından dayak yemiş.

On bir

Fildişi

Telefonum tezgahın üzerinde çaldı ve öyle bir sıçradım ki neredeyse frenk soğanı doğrarken parmağımı koparıyordum. O aptal adam beni gölgemden korkuttu.

Ellerimi hızlıca sildim ve görmezden gelmeyi çok ama çok istememe rağmen aramayı bağlamak için ekranı kaydırdım. "Alo?"

"Hey, Angel," dedi Matteo'nun sert sesi telefonda. "Sana doğru geliyorum."

İçimi çektim ve hayal kırıklığı içinde şakağımı ovuşturdum. "Çalışıyorum. Bu gece dışarı çıkamam."

"Bu bahaneyi sık sık deneyeceğini hissediyorum. Ne yapıyorsun?" Matteo'nun yemeğimi yeme ihtimalinden duyduğum heyecanı bastırdım. İnsanları doyurmayı severdim, öyle ki sevgililerim ve erkek arkadaşlarım için yemek yapmayı onlarla seks yapmaya tercih ederdim. En azından yemek yapmakta iyi olduğumu biliyordum.

"Pirzola," dedim tereddütle, fırına ve birkaç dakika içinde çıkmaya hazır olacak rostoya bakarak.

"Ne tesadüf," dedi ve sesindeki sırıtışı duyabiliyordum. "Pirzolaya bayılırım ve hepsini tek başına yiyeceğini düşünemiyorum."

"Duke'a biraz götürmeyi planlıyordum. Son zamanlarda ilham perisi delirdi ve onu beslemezsem yemek yemeyi unutuyor," diye cevap verdim, Matteo'nun homurtusu telefondan duyulduğunda yüzümü buruşturdum.

"Eminim öyledir," dedi gizemli bir şekilde. "On beş dakika içinde orada olacağım."

"Matteo!" Tekrar telefonu yüzüme kapattığında sinirli bir nefesle tıslayarak seslendim. Yemek masasının üzerinde duran fotoğraf makineme baktım ve kendime neden bu kadar geç saate kadar yemek yapmayı ertelediğimi ve fotoğraflarımın berbat olacağını sordum.

Doğru ya. Matteo ile çıkmamak için bahane arıyordum.

Zamanlayıcı çaldı ve kaburgayı fırından çıkarmak için fırın eldivenlerimi kaptım. Tencerenin üzerindeki tel ızgara etkili bir soğutma rafı görevi gördü ve onu bir kesme tahtasının üzerine koydum, böylece damlayan suyu au jus yapmak için kullanabilirdim.

Bu iş bittikten sonra, pirzolayı dilimlemeden ve üç tabak hazırlamadan önce tamamlanan tüm parçaların fotoğraflarını çektim. Bir tanesini Duke için buzdolabına koydum, acıkırsa onu beklediğime dair mesaj atacağımı biliyordum. Duke'un tabağını hazırlamayı henüz bitirmiştim ki ön kapım açıldı ve hızla arkamı döndüm.

"Bunu kilitlememin bir nedeni var," diye belirttim, Matteo'nun bana doğru sinsice yaklaşırken takım elbise ceketini çıkarırkenki çarpıcı yüzüne bakarak. Ceketini fırlattı, adadaki taburelerden birinin üzerine düştü ve gövdesi göğsüme bastırana kadar benim alanıma adım attı. Beyaz gömleğinin üst kısmının açık olduğu noktaya bakarak dişlerimi sıktım. Güzel bir takım elbise giymiş ve bir centilmen olma potansiyeline sahip olmasına rağmen Matteo, bir şekilde ne kadar centilmen olmayabileceğini ima eden normlara küçük bir isyan etmeyi başarmıştı. Gömleğindeki açıklığın altından hafif bir saç teli görünüyordu, bu da çocuğun gittiğini bir kez daha hatırlatıyordu. Yerine, benim için kötü olmaktan başka bir şey ifade etmeyen canavar gibi bir adam gelmişti. Elini uzatıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken yüzümü kendine doğru eğdi. Yumuşak, ikna edici dudaklar benimkilere dokundu ve ben hareketsiz kalmaya odaklanmak zorunda kaldım. Bir gece önce yaptığım hatayı yapmayacak, önümdeki şeytanı öpmeyecektim.

Geri çekildi, bana bakarken gözlerinde şeytani bir bilgi vardı. Nasıl bir oyun oynadığımı çok iyi biliyordu; öpücüğüne karşılık vermeyişimin etkilenmemekle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun büyüsüne kapılmamı engellemeye çalışmakla ilgiliydi. "Sana söyledim, bir alarm sistemine ihtiyacın var." Elimi tuttu, beni tabakları yerleştirdiğim ve bir şişe Cabernet Sauvignon koyduğum kahvaltı köşesine götürdü. Matteo'nun standartlarına uygun olmayacağını biliyordum ama pirzolanın yanında şarap içmemeyi hazmedebilseydim hiç zahmet etmezdim. Bunu anlamasını istemedim ama Cabernet mükemmeldi. Beni bir koltuğa oturttu, bir şekilde her zaman oturduğum koltuk olduğunu biliyordu, mutfağımı -ilham kaynağımı- görebilmek için sırtım pencerelere dönüktü. O da kendi koltuğuna oturdu ve şarabın kendisi hakkında yorum yapmadan şarabı kadehlerimize doldurdu.

"Bir alarm sistemi sizi dışarıda tutar mı?" Sessizlik benim zevkime göre çok büyüdükten sonra sordum.

"Ne düşünüyorsun?" Sırıttı, adamın ne kadar hayvansı olduğunu gösteren bir diş parlamasıydı bu.

İçimi çektim, gözlerimi tavana doğru yuvarladım. "O zaman bir tanesine sahip olmanın tam olarak ne anlamı var? Davetsiz misafirleri evimden uzak tutmayacaksa?"

"Ben davetsiz misafir değilim, Angel. Yakında beni evine ve yatağına kabul edeceksin. İkimiz de bu küçük oyunların boşuna olduğunu biliyoruz." Çatalını ve bıçağını aldı, elinde tereyağı gibi eriyen pirzolayı dilimledi.

Onu suçlayamazdım.

Eti ağzına attıktan sonra durakladı, düşünceli bir şekilde çiğnemeye başladı ve ardından kalçalarımı birbirine bastırmama neden olan derin bir memnuniyet iniltisi çıkardı. "Bu inanılmaz."

Omuz silktim, kadehimi kaldırdım ve şarabımı yudumladım. "Sadece pirzola."

Ve öyleydi. Harika bir pirzola.

"Sen yeteneklisin. Gerçekten." Matteo'nun sesi şaşkındı, sanki benimle ilgili bir şeyi ilk kez görüyormuş gibiydi. Birden kendimi çok samimi hissettim ki bu çok saçmaydı. Yemeklerim sır olmaktan çok uzaktı. Blogumu her gün binlerce kişi okuyordu ama Matteo'da her zaman yüzeyin altından varlığımın her yönünü gören bir şeyler vardı.

"Bunu neden yapıyorsun? Hayatıma zorla mı giriyorsun? Karşılayacağımı düşündüğün her türlü ihtiyacı karşılayabilecek başka kadınlar olmalı-"

Çatalı tabağa düştü ve ben o bakışın gücü altında sessiz kalana kadar bana baktı. "Bunu yapıyorum," diye durakladı ve derin bir iç geçirdi. "Çünkü sen benimsin. Bu kadar basit."

"Uzun zamandır senin değilim Teo," diye itiraz ettim, bir zamanlar ona taktığım ismin dudaklarımdan dökülürken verdiği hisle irkildim.

"Sen her zaman benim oldun, *Cara mia.* Birlikte olamadığımız zamanlarda bile." Bunu çok açıkmış gibi söyledi. Ama gerçek şu ki, on yılı aşkın bir süreyi başka kadınları becererek ve beni başka erkeklerle birlikte olmak için terk ederek geçirmişti. Ait olmak istediğim adam bu değildi.

"Aramızda olduğunu düşündüğün tuhaf ilişki türüyle ilgilenmiyorum. Açık bir ilişki mi? Ne zaman istersen geri dönebileceğin bir şey mi? Bu senaryoların hiçbiri bana çekici gelmiyor, Matteo. Eminim

Sunduğunuz şeylerden memnun olan pek çok kadın var ve işinize geliyorsa bunda yanlış bir şey yok. Ama ben o kız değilim." Ona üzgün bir gülümseme verdim ve çatal bıçak takımımı yere bıraktım. Yemek yemeyi, onun oyunlarını oynamayı, hepsini bitirmiştim. "Sanırım kapının nerede olduğunu biliyorsun." Bana ve isteklerime sonuna kadar meydan okuyarak pirzolasından bir ısırık daha aldı. Tabağını bitirdiğinde ayağa kalktı ve ben mutfağımı temizlerken beni izledi. Bu takıntılı bir şeydi, her kullanımdan sonra her zaman alanı temizlemek gerekiyordu. Adaçayı rengindeki omuzları açık maksi elbiseme baktı ve gözleri ayağımdaki çıplak topuklu botlara kaydı.

"Bunların içinde rahat mısın?" diye sordu, ben de şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım.

"Evet, ama sen gider gitmez onları çıkaracağım." Ayaklarımın önünde diz çöktü ve elbisemi ayakkabıları inceleyebileceği kadar yukarı itti. Bir ayağımı ellerinin arasına alıp topuğunu incelemek için hafifçe çevirdiğinde neredeyse dengemi kaybediyordum.

"İş görürler. Hadi gidelim." Ceketini toparlayıp omuzlarına geri attı ama ön düğmelerini açık bıraktı. Çılgın, zarif bir asi gibi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye itiraz ettim. Seçeneklerini düşünüyor gibiydi ve sonra yenilgiyi kabul ediyormuş gibi başını salladı. Tam önümde durup elleriyle kalçalarımı kavradığında rahat bir nefes alarak irkildim. Oraya iyice yerleştikten sonra beni kaldırıp omzuna aldı. Homurdanarak sırtına vurdum ama o dönüp giriş kapısına doğru yürürken bu çabalarım görmezden gelindi. Giderken ışıkları kapattı, konsol masamdan anahtarlarımı aldı ve kapıya yöneldi. "Matteo!" Çığlık attım. "Beni yere bırak!" Ön verandaya çıkarken, komşularımın dikkatini çekmiş olabileceğimizi, kaçırılma ihbarı için polisi arayacaklarını umursamıyor gibiydi. "En azından telefonuma ihtiyacım var. Çantam." Kıçıma büyük bir gürültüyle vurdu. İç çamaşırımın ve elbisemin birleşik kumaşından en ufak bir acı vermedi, ama yine de prensibi şok ediciydi.

"Onlara ihtiyacım yok," diye homurdandı ve kapımı kendi anahtarlarımla kapattı. Arkasını dönüp Aston Martin'e doğru yürüdüğünde, çırpınışlarımı artırdım.

"Durun! Bırakın beni! Komşular polisi arayacak, biliyorsun."

Matteo kıkırdadı, beni öyle bir döndürdü ki başımın döndüğünü hissettim. "Polisleri mi arıyorsun?" diye sordu ve hangi komşuyu taciz ettiğini merak etmek zorunda kaldım.

"Hayır, efendim. Aklınızdan bile geçirmeyin Bay Bellandi. Ben bir şey görmedim," dedi dost canlısı, yaşlı komşum Mike ve ön kapısı gümbürtüyle kapandı.

Hain.

Beni kendisinden korktuğu bir adamın merhametine bırakarak içine çekildiğini hayal ettim.

"Matteo, lütfen," diye yalvardım yolcu kapısını açarken.

"Bin şu lanet arabaya Ivory," diye emretti ve beni arabanın yanında ayağa kaldırdı. Başımı salladım, o anda Matteo'nun akıl sağlığının yüzeyinin altında farklı bir şeylerin oynadığını hissediyordum. Bir şey onu uçurumun kenarına getirmişti ve bunun ben olduğumdan şüpheleniyordum.

Tek gerçek soru, bu konuda ne yapacağıydı.

Oturdum ve bacaklarımı arabanın içine doğru çevirdim, kapı kapandığında irkildim. Kapıyı açmanın muhtemelen çok kötü bir karar olacağını anlayacak kadar aklım vardı, bu yüzden ellerim kucağımda oturdum. Matteo bir dakika sonra sürücü koltuğundaydı, orta bölmeye uzanarak boşluğuma eğildi ve beni kendisi bağladı. Bir mırıltıyla motoru çalıştırdı ve benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde garaj yolumdan çıktı. Paniğimi kontrol etmeye çalışarak koltuğu bacaklarımın yanında kavradım. "Matteo-"

"Eğer sana başka bir adamın *dokunmasına* izin verirsen, onu öldürürüm," diye hırladı, sesi o kadar tehditkârdı ki dehşet içinde donup kaldım. Bu ses, her kelimesinde ciddi olduğuna dair çok az şüphe bırakıyordu, doğrudan cehennem çukurlarından çağrılmıştı. "Biz açık bir ilişki içinde değiliz. Kimse sana dokunmayacak. Kimse bana dokunmayacak. Bundan sonra sadece sen ve ben varız. Anlaşıldı mı?"

O konuşurken bacaklarıma bakarak başımı salladım. "Kelimeler, Ivory. Kelimelere ihtiyacım var."

"Evet, Matteo. Anlıyorum," diye fısıldadım, ağlama isteğimle savaşarak. Beni ne kadar korkuttuğunu bilmesine izin veremezdim. En güçlü kadın olmayabilirdim, mükemmel olmayabilirdim ama ona zayıflığımı gösterirsem lanetlenirdim. Ondan bir kez kurtulmuştum ve bunu tekrar yapacaktım, ama ikinci seferde kalbimin onun oynamak istediği çarpık oyunlara karışmasına izin vermeden bunu yapabileceğimi kanıtlayacaktım.

Ben kararlılığımı pekiştirmeye çalışırken o sessizliğe gömüldü ve bizi şehrin içinden geçirdi.

Çünkü beni kırmasına izin veremezdim. İkinci kez olmaz.

❇❇❇

Matteo gibi bir adamın beni nereye götürmesini beklerdim bilmiyorum. Özel bir yere. Şık bir yere.

Beni Millennium Park'a getireceğini asla tahmin edemezdim. Yolun kenarına çektik ve Matteo hızla dışarı çıkıp kaldırımda durup bizi bekleyen üç adama yaklaştı. Simon ve Scar'ı hemen tanıdım ama yanlarındaki diğer adam benim için yabancıydı. Matteo yabancıya anahtarlarını fırlattı ve ikisinin birbirlerine söyledikleri sözleri aracın içindeki yerimden duyamadım. Matteo kapıma doğru yürüdü ve düzgün bir şekilde yetiştirildiğini gösteren yumuşak bir zarafetle kapıyı çekerek açtı. Bana elini uzattı ve daha az sabırla beni arabadan çıkardı.

O anda resmen arabadan daha alt sıradaydım. Elini sırtımın alt kısmına koyarak beni kaldırımdan aşağıya ve parkın içine doğru yönlendirdi. Aston arkamızdan hareket etti, yabancı adam şüphesiz güvenli bir yere park etmek için onu uzaklaştırıyordu. Sessizlik içinde yolumuza devam ederken, göz ucuyla ona her baktığımda Matteo'nun yüz ifadesi çelik gibiydi. Soğuktan titreyerek kollarımı gizlice göğsümün üzerinde kavuşturmaya ve çoğunlukla çıplak olan kollarıma biraz sıcaklık vermeye çalıştım.

Scar arkamızdan, "Buyurun, Bayan Torres," dedi. Takım elbisesinin ceketini silkerek bana uzattı. Dudaklarım utangaç bir gülümsemeyle aralandı, döndüm ve almak için elimi uzattım.

"Hayır," dedi Matteo yanımdan, başını sallayarak Scar'a baktı, Scar başını salladı ve kollarını tekrar kolların içine soktu. Matteo kendininkini çıkarıp omuzlarıma örttü ve birdenbire onun kokusuyla sarmalandım, vücudunun sıcaklığıyla sarmalandım. Elleri artık ceketiyle kaplı olan kollarımda aşağı yukarı gezinirken ürperdim ve dudakları başımın tepesine değdiğinde bir iç çektim. Tek umudum o zalim ve tehlikeli Matteo'nun bedenini terk edip benim başa çıkabileceğim versiyonunu tercih etmiş olmasıydı.

Biraz.

Matteo saatine baktıktan sonra hızlı adımlarla yürümeye devam ettik. Çoktan büyük bir kalabalık oluşmuştu ama Matteo ve adamları bizi hızlı bir manevrayla kalabalığın arasından geçirip sahnenin yanında bekleyenlere kıyasla daha rahat dinleyicilerin çim sandalyelerde oturduğu arka tarafa yakın merkeze götürdüler. Ayakkabımın topuğunun genişliği için minnettardım.

Botlar, ve Matteo'nun evimde incelediği şeyin bu olduğunu bir anda fark ettim. Çimlerin üzerinde yürüme becerimi kontrol ediyordu. Bu onun için garip bir şekilde düşünceli, samimi bir şeydi, özellikle de kadınları yemeğe bile götürmediğini iddia eden bir adamdan geliyorsa.

Beni, takım elbiseli başka bir adamın nöbet tuttuğu yerdeki büyük bir battaniyeye götürdü. Matteo battaniyenin üzerine oturmuş, tamamen gerçek dışı görünüyordu. Pahalı bir İtalyan takım elbisesi giymiş, inanılmayacak kadar yakışıklı, parkta bir battaniyenin üzerinde otururken bile ham bir güç yayıyordu. Bacaklarımı yana doğru kıvırarak yanına oturdum. Matteo'nun güvenliği arkamıza geçip ayakta kaldı ve ben onları görmezden gelmeye çalıştım. Bize kulak misafiri olmayacaklarını bildiğim kadar mesafe bırakmışlardı ama yine de bir şekilde müdahaleci hissettim. Sanki onların varlığı etrafımızdaki yüzlerce insandan farklıydı.

Sahneden iyi tanıdığım bir şarkı başladığında bu gariplikten uzaklaştım. Sanatçının sesi yüksek ve net bir şekilde çınladı ve en sevdiğim indie müzisyeni ilk hitlerinden birini çalarken dinleyiciler hemen sustu. Matteo'nun benim hakkımda bu kadar çok şey biliyor gibi görünmesinden duyduğum endişeyi yuttum, çünkü bunun bir tesadüf olma ihtimali kesinlikle yoktu. Sessizce oturduk ve sanatçının sırtını yaslayacak birine ihtiyaç duyan, hayatını çok uzun süredir yalnız geçiren bir kadın hakkında söylediği şarkıyı dinledik. Matteo'nun gözlerini yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum ama ona bakmayı reddettim. İçini çekti ve sırt üstü düşene kadar vücudumu yeniden konumlandırdı. Başım kalçasına indi ve parmakları saçlarımı okşamaya başladı. Başımı ondan yana eğerek sahneye doğru baktım. Sahneye yakın duran daha hevesli hayranların ötesini göremeyeceğim kadar uzaktaydık ama Matteo'yu tanımaktan daha iyiydi. Onun dikkati, sanatçının şarkılarının sözleriyle birleştiğinde çok fazlaydı, durumu hayatımın kritik bir anı gibi hissettirdi.

Bir yol ayrımı.

Sakinleştirici olmaktan başka bir şey olmaması gereken şeye rağmen kalbim göğsümde pompalandı. "Bana güvenebilirsin," diye fısıldadı. Küçük bir hatadan sonra onu görmezden gelme kararlılığımı sürdürerek bir kahkaha attım. "Daha önce her şeyin iyi bitmediğini biliyorum. Bilmediğin şeyler var. Henüz bilemeyeceğin şeyler. Senin iyiliğin için yapmam gerekeni yaptım Ivory, ama seni terk etmek hayatımda yaptığım en zor şeydi. İçimde bir şeyler kırıldı ve eğer henüz anlamadıysan, sevdiğin o çocuk artık yok."

"Bahse girerim. Shauna'yı becermeye gittiğinde kesinlikle kırılmış görünüyordun," diye tısladım.

Yüzünü buruşturdu, sanırım hayatımda ilk kez utanmış görünüyordu. Matteo lisedeyken bile davranışları için özür dilemez, istediği zaman istediğini alırdı. Hayır kelimesini asla duymayan, bir kelime söylediğinde dünyayı avucunun içinde bekleyen bir çocuktu. "Benden nefret etmene ihtiyacım vardı," diye fısıldadı kırık bir sesle ve başım ona dönüp gözleriyle buluştu.

"Başardın," diye fısıldadım. "Hiç kimseden senden nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim."

Bana bakarken eliyle yanağımı kavradı, başparmağı bir zamanlar çok büyüleyici bulduğu yanağımdaki çillerin üzerinde gezindi. "Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum."

"Bunu kimse düzeltemez Teo," diye mırıldandım, sesimin bu kadar acınası çıkmasından nefret ederek.

Nasıl kırıldı?

"Sadece beni izle," diye meydan okudu. Başımı salladım ve konserin geri kalanında müziği dinlemek için sessizliğe döndüm. İliklerime işlemesine, bana yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatmasına izin verdim. O kadar uzun süre yalnız yaşamıştım ki, bir kez olsun yalnız olmama ihtimali hiç beklemediğim bir şekilde cazip gelmişti.

O kadar yalnızdım ki nefret ettiğim bir adam bile uyurken bana sarılmak için iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Ben rüyalarımda savaşırken bana sarılmak için. Matteo beni terk eder etmez, ki eninde sonunda terk edeceğini biliyordum, mükemmeli aramayı bırakmaya karar verdim.

Mükemmel diye bir şey yoktu.

Önemli olan tek şey beni seven birini bulmamdı. Bana sarılan

birini.

Beni tanıyan biri, çünkü bana sorular sordu. Güvenli. İçerik.

İhtiyacım olan buydu.

Evime giren ve benim hakkımda bilmemesi gereken şeyleri bilen bir sapık değil.

***

Gözlerimin feri kaçmış, beni çocukluğumda geceleri arabada yolcu olup uyanık kalamadığım günlere geri götürmüştü. Bu sadece

olur. "Nereye gidiyoruz?" Matteo evimin aksi yönüne dönerken pencereden dışarı bakarak sordum.

"Eve," diye kaçamak bir cevap verdi, vites değiştirip I-90'da trafiğe karışırken elleri direksiyonu daha sıkı kavrıyordu.

"Evim karşı tarafta, Matteo. Beni eve götür," diye itiraz ettim, yüz hatlarının en sert granit gibi parladığı yüzünün yan tarafına baktım. Tedirginliğim gerçeğe dönüşürken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Benim yatağım daha büyük."

"Seni bana katılman için davet etmedim," diye tısladım, inanamayarak başımı salladım. Yardım çağırmak istedim, Duke'u ya da Sadie'yi arayıp gelip beni almalarını istedim.

Ama telefonum yanımda değildi.

"Çantam ya da telefonum bile yok Matteo. Onlara ihtiyacım var. Lütfen beni eve götür," diye yalvardım. Homurdanarak direksiyon simidindeki bir düğmeye bastı.

"Patron?" Simon'ın sesi hoparlörden geldi.

"Güvenli bir şekilde eve girdikten sonra, senin ya da Scar'ın Ivory'nin evine gitmenizi istiyorum. Mutfak tezgahından telefonunu ve çantasını alın. Onları eve getirin." Bana baktı, dışarısı ne kadar karanlık olursa olsun gösterge panelinden gelen ışıkta gözleri parlıyordu. "Ve yarın evde giymesi için bir kıyafet değişikliği."

"Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar." Hat kesildi ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

"Bana bu gece kalacağımı söyleyemezsin! Hayır deme hakkım var." Sertleşmiş gözlerini bana çevirdiğinde yüzüm buruştu.

"Bu oyunlarla işimiz bitti. Hiçbir yere gitmediğimi kabul etmenin zamanı geldi Angel." Sesi yumuşadı, sanki benden ne kadar çok şey istediğinin farkına varmış gibiydi. "Hayatımızın geri kalanında ilerlemek istiyorum."

"Ve sen benim ne istediğimi hiç umursamıyorsun öyle mi? Bu geleceğimiz için umut verici," diye tükürdüm ve çenesinin kenetlenmesini izledim. Bütün gece Matteo'nun sınırlarını zorlamaktan başka bir şey yapmadığımı düşünerek sustum. Bana kızgındı, hayal kırıklığına uğramıştı ve bunun sadece kötü bir şey mi yoksa benim için korkunç bir şey mi olduğunu bilecek kadar adamı tanımıyordum.

Sevdiğim çocuk beni asla incitmezdi ama o artık yoktu. Gerçekte hiç var olmamış bir yalan, Matteo'nun sonsuza dek gittiğini itiraf ettiği bir yalan.

Malikânenin kapısına yanaşana kadar konuşmadım, bekçi kapıyı açmadan önce Matteo'ya sözsüz bir şekilde başını salladı. Matteo arabayı sürdü ve kapıların kapandığını görmek için arkamı döndüğümde içime bir umutsuzluk duygusu yerleşti. O istemediği sürece onun kalesinden kaçmak mümkün olmayacaktı. Bunu ikimiz de biliyorduk. "Matteo," diye fısıldadım.

"Sessiz ol Angel," sesi alçaktı, zar zor çıkan bir fısıltıydı ve endişemi artırıyordu. Matteo gibi adamların korkutucu olmak için bağırmalarına gerek yoktu. Memnuniyetsizliklerini tek kelime etmeden, sadece var olarak iletebilirlerdi. Arabayı hızla durdurdu, dışarı atladı ve beni koltuğumdan çekti.

Donatello ön kapıdan çıktı. "Bay Bellandi. Bayan Torres. Evinize hoş geldiniz."

Buranın benim evim olmadığını söyleme isteğime direndim. Hiçbir zaman da olmayacaktı ve Matteo cevap verdiğinde beni cevap vermek zorunda bırakmadı. "Rahatsız edilmeyeceğiz. Simon ya da Scar onun eşyalarıyla döndüğünde, lütfen onları ofisime koyun."

"Elbette," diye başını salladı Donatello, Matteo'nun elimi tutup beni evin içine çekmesini geniş gözlerle izliyordu. Karo döşemelerin üzerinden geçtik ve beni dolambaçlı merdivenlerden yukarı çekti. Ayağımın takılmaması için mücadele etmek zorunda kaldım, elbisem çok uzun ve botlarım Matteo'nun merdivenleri hızla çıkmasına hazır değildi. Merdivenlerin tepesindeki sahanlığı görmeme izin vermedi, sadece iki koridordan birine saptı ve beni sonuna kadar götürdü.

Ebeveyn yatak odası evin geri kalanından çok farklı bir tarza sahipti. Koyu gri ve taba rengi kombinasyonuyla modern, temiz çizgiler, bu oda ile evin geri kalanı arasındaki farkın nedenini merak etmek zorunda kaldım.

"Evin geri kalanını yeniden dekore etme zahmetine hiç girmedim," diye yanıtladı sessiz sorumu. "Ama bu odayı babam öldükten sonra eve geri taşınır taşınmaz yaptım."

"Çok güzel." Arka duvardaki devasa platform yatağa bakmamak için elimden geleni yaparak beceriksizce yer değiştirdim.

"Yatmaya hazırlan." Başını arkamdaki banyo kapısına doğru salladı. Bunu bir erteleme olarak kabul ettim, mekâna çekildim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Yatak odasının devamı niteliğindeydi, beyaz ve gri mermer ile ten rengi unsurlar bir aradaydı. Büyük, derin bir küvet ve seks partileri için yapılmış devasa bir duş alana hakimdi, ancak iki lavabolu devasa bir makyaj masası gözüme çarptı. Matteo'nun o banyoda kaç kadını ağına düşürdüğünü düşünmemeye çalışarak aynanın karşısına geçtim. Yıkandım

Yüzümdeki makyajı sildim, öfkeli kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ve gözbebeklerimi kafatasımın içinde kalmaya ikna ettim, çünkü her an fırlayabilecek kadar geniş görünüyorlardı.

Yapabilirdim. Bir gece önce bilmeden Matteo ile aynı yatakta yatmıştım ama hayatta kalmıştım. Ertesi sabah beni eve götürecekti ve ben de buradan defolup gidecektim. Sadece bir geceydi. Çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkarıp köşeye yığdım.

Tezgâhın üzerinde ambalajında yepyeni bir diş fırçası duruyordu ve ona inat ağız kokumu korumak isterken hepsini kullandım. Birkaç dakika nefes nefese kaldıktan sonra yatak odasına döndüğümde Matteo yatağın yanında duruyordu. Sırtı bana dönüktü ve pencereden dışarı bakıp viskisini yudumluyordu. Takım elbisesi odadaki koltuklardan birinin üzerine örtülmüştü, tüm güzel zeytin teni sergileniyordu ve sadece kıçını dar boxer külotu örtüyordu.

Döndü ve elindeki bardağı oturma alanındaki küçük masanın üzerindeki bardak altlığına koydu. Bana doğru sinsice yaklaşırken bir adım geri çekildim, sadece saçımın bir tutamını kavramak için elini uzattığında irkildim. "Elbisenin içinde uyuduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hiç kıyafetim yok." Yutkundum.

"Çünkü sabaha kadar onlara ihtiyacın olmayacak," diye mırıldandı ve dudaklarını kısa bir süre benimkilere bastırdı. "Elbiseni çıkar."

"Hayır. Bunu istemiyorum Teo. Seni istemiyorum-"

"Ah, *Cara mia*, sen her zaman berbat bir yalancıydın," diye kıkırdadı.

"Yalan söylemiyorum! Bu-" Öne doğru eğilip dudaklarını kulağımın arkasına bastırdığında nefesim kesildi. Nefesi tenime işkence ediyor, beni ürpertiyordu. "Benim için kötüsün."

"Evet," diye kabul etti. "Ama ne olursa olsun benimsin." Elleri elbisemin kumaşını kavradı ve kalçalarımın etrafında bir tümsek oluşturana kadar toparladı.

"Teo, dur," diye fısıldadım ama şiddet, korku gitmişti. Geriye beklentiden başka bir şey kalmamıştı. Çünkü hiç kimse bana Matteo'nun bekâretimi aldığı gece hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

Hiç kimse bana onun gibi tapmamıştı.

"Bana benim için ıslanmadığını söyle," diye fısıldadı, dişlerinin zayıf noktama hafifçe sürtünmesiyle boynumla alay etti. Bunca yıl sonra bile, beni çılgına çevirmek için nereye dokunacağını, neremi öpeceğini, neremi ısıracağını tam olarak hatırlıyordu. Onu sadece bir kez içime almış olsam da, bu aramızda bir şeyler olduğu anlamına gelmiyordu.

Birlikte geçirdiğimiz bir yıl boyunca başka hiçbir şey yapmamıştık. "Hadi, Angel. Bana yine yalan söyle."

Konuşmadım, ona öyle olmadığımı söylemek için kelimeleri bir araya getirebileceğimi düşünmedim. Haklıydı da, zaten bu bir yalan olurdu. Parmakları bana sürtündüğünde, külotumun köşebentinin tenime baskı yaparken ne kadar şok edici bir şekilde ıslandığından utandım. Matteo inledi, ses boynumda titreşti, ta ki o geri çekilip alnını benimkine bastırana kadar, o yetenekli parmaklar iç çamaşırımın ince bariyerinden benimle oynadı. "Bunun hiçbir anlamı yok," diye fısıldadım, bakışlarının samimiyetini bastırmak için gözlerimi kapattım.

"Sana dokunmasına izin verdiğin diğer pisliklerin sana hiç dokunmadıkları halde seni bu kadar ıslattıklarına inanmamı mı istiyorsun? Vücudun beni tanıyor, tıpkı benimkinin seni tanıdığı gibi," diye fısıldadı, elini çekip gövdesini benimkine bastırdı, böylece ereksiyonunun çelik uzunluğunu hissedebiliyordum.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye tekrarladım iç çekerek.

"Bu her şey demek Angel," dedi, elbiseyi başımın üzerinden çekiştirirken sesi yumuşak, neredeyse saygılıydı. Ona karşı koymak istedim, kollarımı sıkıca yanıma bastırmak istedim ama hiçbiri işe yaramadı. Bedenim her zaman onun ellerinde oyuncak olmuştu.

Hiçbir şey değişmemişti.

İri nasırlı eller yanlarımda geziniyor, kalçalarımın üzerinden geçip kıçımı kavradıklarında içlerinde bir titreme hissediyordum. Beni kaldırdı, benimkilere de yansıdığından şüphelendiğim duygu dolu gözlerle bana baktı.

Gözlerim yaşarma tehdidiyle yandı. Çünkü değişmiş olsak bile -beni incittikten sonra bile- on iki yıl sadece var olduktan sonra, Matteo bana kendimi hissettirebilen tek şeydi.

Onu sevdim. Tam olarak olduğu gibi, ne yapmış ya da ne olmuş olursa olsun. Matteo her zaman kalbimin sahibi olacaktı ve tam da bu yüzden durmam gerekiyordu. Ellerini üzerimden çekmem gerekiyordu. Ama her nasılsa, beni devasa yatağına taşırken, bacaklarım kendi akıllarıyla onun beline dolandı. Zihnim ne kadar çelişkili olursa olsun, başparmağının en ufak bir darbesiyle titreyen bedenimin böyle bir kaygısı yoktu.

Beni yatağa bıraktı ve Matteo açılmış bacaklarımın arasından kayarak üzerime eğilmeden önce sadece bir kez sırtüstü zıpladım. Dudakları

benimkini buldu, diliyle dudaklarımda gezinirken ona açılmam için beni ikna etti.

Ona açıldığımda iniltimi yuttu, içime bastırdı ve dilini benimkine doladı. İstediğini elde ettiğinde vahşi olmasını, istediğini almasını bekliyordum ama beni nihayet yatağa attığında lisedeki gibiydi. Yavaşça ilerledi, acele etmedi, tenini tenime değdirmekten başka bir şey yapmayarak ihtiyacımı arttırdı. Ellerimi göğsünde gezdirdim, ellerimin altında gergin kasların zıpladığını hissettim. Ellerimi boynuna doladığımda, parmaklarımı saçlarının ensesiyle buluştuğu noktada döndürdüm ve onu daha yakına çektim, ancak o zaman öpücüğü ilk keşfinin ötesinde derinleştirdi. Ağızlarımız birbirine kaynaştı ve eli omurgamdan yukarı kayarak sütyenimin kopçasını bulduğunda sırtımı dikleştirdim. Sütyenimi koparacak kadar benden uzaklaştı, sonra ait olduğu yere döndü ve alt dudağımı ısırdı. Bana gülümsedi, bir göğsümü avucunun içine aldı, ben daha da yükselene kadar, sessiz bir yalvarışla etimi eline bastırdı. Boğazımın ön tarafını öptü, köprücük kemiğime ulaşana kadar yavaşça aşağıya doğru öptü. Geri çekilerek bir anlığına bana baktı ve diğer elini uzatıp diğer göğsümle oynarken o büyüleyici mavi gözlerinin kararmasını izledim. Göğüs uçlarımı sıkıyor, ellerinin üzerimde olduğuna inanamıyormuş gibi bakarken etime tapıyordu.

"Teo," diye fısıldadım ve bana hırladığında sesimin ihtiyacımın her zerresini ilettiğini biliyordum. Kalçaları yatakta daha da aşağı kaydı ve hemen onun bana karşı baskısını özledim. Ta ki ağzını göğüslerimden birine indirene, tepe noktasını içine çekene ve onu sıcaklığıyla sarmalarken diliyle tahrip edene kadar. Geri çekildiğinde, odanın serin havası keskin bir kontrast oluşturdu ve eylemi diğerine tekrarladığında beni kıvrandırdı. "Lütfen," diye yalvardım ve hemen kendimden nefret ettiğim bir an yaşadım.

Bunu hissetti ve dudakları karnımın üzerinden aşağıya doğru öptüğünde mantığı sildi. Dili o noktayı buldu, tam kalçamın çukurunda, anında altında kıvrandığım yeri. Eti ağzına çekti, bir iz bırakacağını bilene kadar ısırdı ve işkence etti. Parmakları iç çamaşırımı kavradı ve diz çöküp bacaklarımı yukarı doğru bastırdı, böylece onları bacaklarımdan çıkarabildi. Bacaklarımı serbest bırakır bırakmaz ağzı bacaklarımın arasındaydı. "Aman Tanrım," diye fısıldadım, bacaklarım onun etrafında yatağa çarpıyordu ve o benim üzerimde çalışırken kafasına baktım.

Matteo kendini mecbur hissettiği için bir kadının amını yalamazdı, ya da en azından benimkini. Bu işte bu kadar iyi olmasaydı benden daha çok zevk aldığını iddia edebilirdim.

Yetenekli dili her yerimi keşfediyor, ben inleyene kadar girip çıkıyordu. Dikkatini klitorisime verdiğinde, bir parmağını içime sokabilmek içindi. Bir çığlık atarak etrafında kenetlendim, yanıt olarak inlemesinin içimde titreştiğini hissettim. O parmağını geri çekti, sadece bir saniye eklemek ve içimde beni titreten o noktayı okşamak için onları kıvırmak için.

"Teo," diye inledim ve adının sesi onu uçurumun kenarına itmiş gibiydi. Dudaklarını uyluğumun tepesindeki sinir demetinin etrafına sardı ve hafifçe emdi. Bacaklarım başının etrafında sıkılaştı; işlev yeteneğimi çalan kör edici bir orgazmla paramparça olurken onu tam istediğim yerde tutmak için elimi saçlarına gömdüm.

Nefes nefese orada yatıyor ve hareket kabiliyetimi yeniden kazanmaya çalışıyordum. Gözlerimi açtığımda Matteo'nun kendi iç çamaşırını bacaklarından aşağı ittiğini ve tekmeleyerek çıkardığını gördüm. Parmaklarını benden kurtardı ve bacaklarımı başının etrafına dolandıkları yerden ayırdı. Vücudumda yukarı doğru kayarak kalçalarını benimkilerle hizaladı, böylece uzunluğunu ıslak göbeğime sürtebiliyordu. Tadı bana benzediği için daha da ilkel görünen, çürük, sahiplenici bir öpücükle dudakları benimkini buldu. Aşağı uzandı, ıslaklığımın içinden kendini kaydırdı ve başını girişime dayadı. Dudaklarımdan uzaklaşarak, "Bana benim olduğunu söyle" diye inledi.

Hâlâ orgazmın etkisinden kurtulamamıştım, sersemlemiş bir halde başımı salladım. "Kelimeler, Angel. Bana kelimeleri ver."

"Senin," diye mırıldandım, çılgın bir gülümsemeyle yanağını kavradım ve onu tekrar öpmek için aşağı çektim. Yavaşça içime kaydı, onu hissetmediğim tek bir santim kalmayana kadar içimi doldurdu.

"Siktir," diye inledi ağzıma karşı. Aşağı uzandı ve bacaklarımı kalçalarına doladı. Alnımız birbirine değdi; içimde hareket etmeye başladığında ağızlarımız tam olarak birbirine değmiyordu. Dudakları dudaklarımda olmasa bile, onun tadını alabiliyordum, yüzümdeki nefesinde *beni* tadabiliyordum. Ellerinden biri benimkini kavradı, parmaklarımız iç içe geçerken diğer elini beni istediği yerde tutmak için omzumun altına sardı. Yavaş ve sert hamlelerle girip çıkıyordu.

Matteo beni sikmedi; beni hiç sikmedi.

Benimle sevişti, gözleri hep benimkilerin üzerindeydi. İçimde kimin olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. O anda bana kimin sahip olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Matteo etrafımdaydı, benim bir uzantımdı. Benim
diğer yarım.

Gözlerim yine yaşlarla doldu ve onları saklamak için başımı onun omzuna gömdüm.

Yanağımı tutup beni görebileceği şekilde çekti. Yüzü acıyla buruşmuştu. "Artık buradayım," diye mırıldandı güven verici gibi görünen bir sesle.

Ama bu sadece başka bir hatırlatmaydı.

O şimdi buradaydı, ama olmadığı başka bir gün gelecekti. Beni kırdığı ve bir kenara fırlattığı başka bir gün.

Ona gülümsedim ve başımı salladım, kalbimi bedenimin inkâr etmekten aciz göründüğü her şeyden korumaya kararlıydım.

Matteo'yu olduğu gibi
seviyordum. Ama asla benim
olamayacaktı.

Aramızdaki mesafenin arttığını hisseden Matteo, parmaklarını klitorisime bastırarak beni tekrar aramızdaki hislere odaklandığım yere getirdi. İnledim, bana sunduğu şeye direnmeye bile çalışmadım. Başımı arkaya atarak bir çığlık daha attım, sanki hayatım onu içimde tutmaya bağlıymış gibi etrafında kenetlendim.

Üstümde, Matteo inledi, beni sıcaklıkla doldururken dişlerini omzuma batırdı. Birkaç dakika öylece yattık, ikimiz de bağlantıyı kesmek için hareket etmedik. Çünkü bunu yaptığımızda ne olacağını kim bilebilirdi ki ve gerçeklik çökmeye başladı.

Sonunda benden kurtulmaktan başka çaresi kalmadı ve ardından dökülen sıvı vücuduma dehşet içinde bakmama neden oldu. "Prezervatif takmamışsın," diye fısıldadım. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Matteo gibi bir adamın bunu saracak kadar akıllı olacağına güvenmiştim.

"Hayır," dedi basitçe, ayağa kalkıp banyoya doğru yürürken en ufak bir endişe belirtisi göstermiyordu. O dönene kadar kendimi kaybolmuş gibi hissederek orada uzandım.

Islak bir bezle bacaklarımın arasını temizledi; gözleri bu işe sabitlenmişti. "Neyin var senin?" diye fısıldadım. "Neden prezervatif takmadın?"

Bana baktı, bir an için şaşırmıştı, sanki giymesini beklediğim için aptalmışım gibi. "Aramızda bir şey yok. Asla," diye homurdandı ve elindeki bezi odanın kenarına fırlattı. "Ben temizim. Temiz olduğunu biliyorum." Gözlerimi sıkıca kapattım,

Yalan söylemediğini umuyordum. Doğum kontrol hapı kullandığı için, eğer gerçekten temizse endişelenmemi gerektirecek bir şey olmamalıydı. "Gerçekten, Ivory. Prezervatif kullanmadan ilişkiye girdiğim tek kişi sensin. Sen güvendesin. Seni asla böyle riske atmam." Boş boş başımı salladım ve ayağa kalktım. "Nereye gidiyorsun?"

"Tuvalet," dedim ve bunun tek nedeni biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olmasıydı. Beni temizlemesi her ne kadar tuhaf bir şekilde tatlı olsa da, seksten sonra tuvaleti kullanmadan edemezdim.

Kendimden özel olarak nefret etmek için uygun bir bahaneydi.

On iki

Matteo

Ivory'nin beynini kapatması ve uykuya dalması çok uzun sürdü. Bunu anlayabiliyordum çünkü hareketsizdi. Kadınla sadece bir gece geçirmiştim ama uykusunda çırpınmasının sık rastlanan bir durum olduğuna hiç şüphem yoktu. Uykusunda bile, bedenim onu yatağa bastırıp hareketsiz tuttuğunda rahatlamış görünüyordu. O güzel yüzü, odasına girdiğimde içinde bulunduğu stresli ve gergin halden sakinleşmişti.

Ağırlığım üzerindeyken ne kadar huzurlu uyuduğunu görünce onu bırakıp gitmekte tereddüt ettim ama buluşmamız sırasında acil bir durum olursa diye telefonunu almam gerekiyordu ve güneş ufukta yükselmeye başlamıştı bile. Perdelerle uğraşmamıştım, genellikle güneşten önce kalkardım. Kendimi Ivory'nin bedeninden uzaklaştırdım, sessizce onun huzurlu uykusunun bensiz de devam edeceğini umuyordum. Bir gün nedenini anlayacaktım ama çok hızlı ve çok zorlamamam gerektiğini biliyordum.

Meleğim inatçıydı.

Ve her ne sebeple olursa olsun, bunu çok seksi buldum.

Perdeleri sessizce çekiştirerek kapattım, boxer külotumu giydim ve yatak odamdan çıktım. Alt kata inerek ofisime yöneldim. Duşa girmeden önce telefonunu komodinin üzerine koymuştum. Ona sahip olmanın onu rahatlatacağını, benden korunmasını sağlayacağını düşünerek onu kandıracağını biliyordum.

Gerçek şu ki, Fildişi'ne ne istersem yapabilirdim ve bu dünyada beni durdurmaya *cesaret* edebilecek tek bir kişi bile yoktu. Bitmek bilmeyen bok çuvalı masamın üzerinde duruyordu ve hızlı bir bakış, telefonunun uygun bir şekilde yanında oturmadığını doğruladı. Bu canavarlığı kurcalamaktan başka çarem yoktu. Bu bir

Benim için bir ilkti ama erkeklerin kadın çantalarında buldukları şeylerle ilgili korku hikayeleri duymuştum.

Açar açmaz, bok yığınının üstünde olmadığını fark ettim. Bu çok kolay olurdu.

Karıştırırken elim bir ilaç paketini kavradı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Dosyasında hiçbir hastalık görünmüyordu, bu yüzden giderek artan bir korkuyla paketi çekip çıkardım. Doğum kontrol hapını görünce rahatlamalıydım. Başka bir kadından bunu talep ederdim. Ama Ivory'nin hamilelikten korunduğunu bilmek beni rahatlatmadı.

Hamilelik, onun tamamen benim olmasını sağlamanın bir yoluydu. Hiç kimsenin onunla olamayacağı bir şekilde.

Telefonumu kaldırdım, çantasına yerleştirmeden önce paketin ön ve arka yüzünün fotoğrafını çektim. Bunu yapmanın beni yakması önemli değildi. Telefonunu bulduğumda döndüm ve uyuyan kadınıma geri döndüm, aniden ilk sabah seksimi yaşamaya kararlıydım.

On üç

Fildişi

Bütün sabah şaşkınlık içindeydim. Matteo ağzını bacaklarımın arasına sokarak beni uyandırdıktan sonra, tek yapmak istediğim yatağına kıvrılıp günün geri kalanında uyumak olana kadar beni becerdi. Seksi bir kıkırdamayla bana muhtemelen yapmam gereken işler olduğunu hatırlattı. Yine de bütün gün yatağında kalmama itiraz etmediğini açıkça belirtti.

Kendimi tokatlamak istedim. Bana dokunmasına, bana tekrar sahip olmasına, prezervatifsiz içimde bitirmesine izin verecektim. Matteo'da beni 'hayır' demek için iki harfi bir araya getiremeyen tutarsız bir karmaşaya dönüştüren şeyin ne olduğunu anlamıyordum.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki ocağı kapatıp uzaklaşmak zorunda kaldım, çünkü önce bir priz bulmazsam fotoğraflayacak kadar güzel bir şey elde edemeyecektim. Smaug'a sarıldım, parmağımı pullarının üzerinde gezdirdim ve memnuniyetle gözlerini kapamasını keyifle izledim. Gerçekten de gördüğüm en tuhaf, en sevecen kertenkeleydi. Kendimi hiçbir zaman bir sürüngen insanı olarak düşünmemiş olsam da, onu evcil hayvan dükkanında gördüğüm ve eve getirdiğim anda eridim.

Un kurdu ve cırcır böceği yese bile.

Blech.

Kimin uğrayacağını merak etsem de kapının çalınması hoş bir erteleme gibi göründü. Duke, Matteo'yla tekrar dışarı çıktığım ve yaklaşık on iki saattir telefonuma cevap vermediğim için kızgındı ve Sadie spor salonunda çalışırken acil durumlarımla onu rahatsız edemezdim. Bu yüzden ona henüz yatıya kaldığımdan bahsetmemiştim.

Ön verandamda duran kurye daha önce hiç teslimat aldığım biri değildi ve parlak güneşin altında gözlerimi kısarak ona baktım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bayan Torres?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Burayı imzalayın."

Panoyu aldım, imzamı hızlıca karaladım ve ardından küçük kutuyu kabul ettim. Kutuyu güvenilir adama taşırken, Smaug'un kutuya bakarkenki merak dolu bakışına omuz silktim. İç çekerek altın ambalaj kâğıdını açtım.

Üstünde bir not duruyordu ve onu aldım, el yazısıyla yazılmış kelimeleri giderek artan bir dehşetle okudum.

Bana seni hatırlattı.
Enfes.
Adrian

Hastalıklıymış gibi kenara koyduğum notu telefon numarası tamamlıyordu.

Muhtemelen öyleydi.

Titreyen parmaklarım hediye kutusundan beyaz altın kolyeyi çıkardı. Mücevherler hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdim ama kolyedeki taşların elmas olduğunu biliyordum. *On beş* tanesi göğüslerimin arasında Y şeklinde sallanıyordu.

Sinirle yutkundum, kolyeyi kutuya geri bıraktım ve sonra irkildim. Bu şey muhtemelen benim arabamdan daha pahalıydı. Kutuyu elimden geldiğince iyi bir şekilde katlamadan önce notu takip ettim.

İlgimi çekse bile, böyle mücevherlere ihtiyacım yoktu. Ama beni tuvalette köşeye sıkıştırıp korkutacak bir adamla uzaktan yakından ilgilenmiyordum.

Kutuyu alarak dışarı çıktım ve Scar'ın arabasında nöbet tuttuğu yere doğru kasıla kasıla yürüdüm. Camı indirdi, çıplak ayaklarımı gördüğünde gergin görünüyordu. "İçeri girmelisiniz Bayan Torres. Hava soğuk."

Kutuyu kucağına bıraktım. "Bunu istemiyorum. Beni takip etmek zorundaysan bir işe yarayabilirsin."

Döndüm ve kapıma doğru ilerledim. "Kahretsin," diye tısladı ve telefonundan birini aradığını görmek için arkama baktım.

Kim olabileceğini tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

On dört

Matteo

Kemiklerim derimin sınırlarından kurtulacakmış gibi hissediyordum. Hiç olmadığım kadar sarsılmış, hiç yaşamadığım kadar *sinirlenmiştim*. Kadınıma dokunmuştu ve ben onu uyardığımda, kadınım söz konusu olduğunda ciddiydim, kadınıma lanet bir hediye göndermişti.

Aston'u Ivory'nin garaj yoluna park eder etmez kapımı iterek açtım. Scar'ın verandada nöbet tuttuğu yere doğru koşmam gerekiyormuş gibi geliyordu ama adımlarım dikkatli ve kontrollüydü. Kana susamış canavarı zapt edemezsem, Ivory'yi Adrian'dan gelen bir hediyenin yapabileceğinden çok daha fazla korkutacaktım. Ben verandaya çıkar çıkmaz, Scar takım elbisesinin cebinden küçük mücevher kutusunu çıkardı, çenesi sıkıca kenetlenmiş ve burun delikleri açılmıştı.

Başka biri olsa, Ivory'ye karşı öfke gösterisinde bulunmak bana bölgecilik hissi verebilirdi, ama Scar'ı tanıyordum. Onu güvenilir biri olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum ve Ivory'ye olan ilgisi tamamen bana ve aileme olan bağlılığıyla ilgiliydi. Onu yanımıza aldığımızda bir sokak faresinden başka bir şey değildi, bir insanın hayal edebileceği her şekilde istismar edilmiş küçük bir yankesiciydi - onun gibi çocukların her gün çatlaklardan düşmesine izin veren başarısız sistemin bir başka kurbanıydı. Onları yanıma aldım, onlara bir amaç verdim.

ABD Hükümeti'nin kabul etmediği bir şey olsa bile.

İşlediğim suçların kurbansız olduğunu söyleyemesem de, masumları bu işin dışında tutmak için elimden geleni yaptım.

Notu okurken elimde buruştu ve kutudaki kolyeye baktım. Daha kadınıma mücevher bile vermemiştim ve bu herif tahmin edilebilir bir hediyeyle onun sevgisini satın alabileceğini düşünüyordu. Buruşuk notu kutuya geri bıraktım ve Scar'a dönüp bana baktığı yere baktım.

Başımı salladım, o da cebine koydu. "Sende kalsın. Ona yaklaşmamasını sağladığın için bunu ikramiyen olarak kabul et."

"Evet, Patron," diye sırıttı Scar ve adamın, benim adamımın ceplerini doldurmanın Adrian'ı ne kadar kızdıracağını düşündüğünü biliyordum.

"O kalıcı. Uzun vadede onun detayı olmaya bir itirazın var mı?" diye sordum ve kaşları kalktı.

"Kalıcı gibi-"

"Sanki şu anda özel olarak bir yüzük yapılıyormuş ve ben elimden geldiğince çabuk çocuğumu alacakmış gibi."

Kıkırdadı, daha soğukkanlı bir adam için nadir bir sesti. "Bunu biliyor mu?"

"Henüz değil," diye omuz silktim, çünkü Ivory'nin bu konudaki fikri önemsizdi. "Hadi gidelim."

Kapıyı açtım, kilitli olmadığını görünce şaşırmadım bile. Fildişi'nin oraya varır varmaz içeri gireceğimi ve kendi kişisel güvenliği olduğunu düşünmesinin pek bir anlamı olduğunu sanmıyordum ama bunu yapmamız gereken konuşmalar listesine ekledim.

"Onunla benim için ilgileneceğini varsaymak güvenli mi?" diye sordu mutfağını karıştırırken. Görünürde yiyecek bir şey yoktu, demek ki yemek yapmıyordu. Sanki blogu için zaten tertemiz tutmuyormuş gibi dolapları fırçaladığını hemen fark ettim. Belki de akıllıca davranarak yorum yapmaktan kaçındım. Yanımda Scar'ın dudakları gömleğine yapışmış leopar kertenkelesini görünce kıpırdadı. Muhtemelen zavallı şeyin orada olduğunu unutmuş, temizlik telaşıyla onu itip kakıyordu. İçimi çektim, ona doğru yaklaştım ve elimi uzattım. O şeyin elimin sunduğu güvenlik için Ivory'yi terk etmekten çok mutlu olması beni şaşırttı. Sonunda temizlemeyi bıraktı, kertenkelesine baktı ve ona surat astı. "Çok üzgünüm, Smaugy," diye mırıldandı, kertenkeleyi elimden aldı ve ona fısıldarken onu tankına götürdü. "Orada olduğunu unutmuşum bebeğim." Onu akvaryuma koydu ve kertenkele ona ters ters bakarken gülme isteğimle savaştım.

Bir kertenkelenin bu kadar kişilik sahibi olacağını kim bilebilirdi?

"Ben hallederim," diye cevap verdim sonunda, tıpkı onun sorduğu gibi. İkimiz de halledeceğimi biliyorduk. "Şu andan itibaren kendi kapını kendin açmayacaksın," dedim ve bana ters ters baktı. "Scar evin dışını kontrol etme ihtiyacı hissettiği zamanlar dışında evde seninle birlikte olacak. Sen her zaman onunla kalacaksın. Kendi başına hiçbir yere gitmeyeceksin. Hiçbir yere tek başına yürümeyeceksin. O her zaman seninle olacak, anlaşıldı mı?"

"Bu gerekli olamaz-" diye tartışmaya başladı, yüzümdeki ciddi ifadeyi görünce sözünü kesti. "Bence biraz kıskançlık yüzünden biraz aşırıya kaçıyorsun Teo," diye fısıldadı.

Kalbim kırıldı, onda kalan masumiyetin bir parçasını daha ezmek zorunda kalacağım için nefret ediyordum. "O iyi bir adam değil, Angel. Kadınlarla işi bittikten sonra onlardan geriye ne kaldığını gördüm ve onları kullanmak isteyen bir sonraki pisliğe peşkeş çekmeye çalışıyor. O senin yakınında olmasını isteyeceğin bir adam *değil* ve şimdi kafayı takmış durumda. Seni çabucak unutmasını sağlayacağım ama bu arada senin de üzerine düşeni yapmanı ve Scar'ın yanında kalmanı istiyorum."

"Onları satıyor mu?" Sesi çatlayarak fısıldadı. "Fahişeler gibi mi?" "Seks ticareti." Yutkundu, gözlerini kapatırken yavaşça başını salladı.

acı içinde. Sıradaki sorunun ne olacağını biliyordum; kim olduğum ve ne yaptığım hakkında hâlâ bu kadar karanlıktayken aklının gidebileceği tek mantıklı yol buydu. "Onun bir rakip olduğunu söylemiştin. Sen de insan satıyor musun?"

"Hayır," dedim kararlılıkla ve bu doğru olsa bile, bir yalanın acı lekesi içimi burktu. Kadınları çalıştırıyordum ama hepsi hizmetleri için para alıyordu ve orada olmayı seçmişlerdi. Bu Adrian'ın yaptığından çok farklı bir suçtu.

Sadece zamanı geldiğinde Ivory'nin bunu bu şekilde göreceğinden emin olamıyordum. "Tamam," diye başını salladı, rahatlama göğsünün şişmesine neden oldu.

nefes aldı.

"Bir gün yaptığım her şeyi anlayacaksın Angel," diye iç geçirdim ve onu kollarıma çektim. "Ama bugün değil." Başını salladı, tartışmaya bile zahmet etmedi ve Adrian'ın onun için oluşturduğu tehdidin gerçekliğinin yerleşmeye başladığını biliyordum. "Scar'la mı kalacaksın?"

"Evet." Heyecanla başını salladı ve bu pisliğin benimle uğraşma kararlılığı yüzünden kadınımın içine soktuğum korku yüzünden yüzümün sertleştiğini hissettim. Uzaklaştığımda Ivory'nin gözleri kollarıma kaydı, gömleğimin kollarının kıvrılmış olduğunu biliyordum, Adrian'ı yaptığı şey için kana bulamaya hazırdım. Ivory'ye ulaşmak için acele ederken takım elbisemin ceketini ofisimde bırakmıştım. Silahımı arabada bırakacak kadar ileri görüşlü olduğum için şükrediyordum.

Henüz bunu görmesine gerek yoktu.

"Bu-" diye başladı ve sol ön kolumdaki dövmeyi soracağını biliyordum.

"Sonra görüşürüz. Scar'la kal," diye emrettim ve evden çıkarken diğer adama başımı salladım.

Kalbini kırdığım gün yaptırdığım dövmeyi açıklamak için doğru zaman değildi.

***

Adrian'ın evi şehrin tam ortasında taştan bir canavarlıktı. Tamamen dikkat çekici bir ifade, sanki adam burada bir eve sahip olmanın şehrin sahibi olduğu anlamına geldiğini düşünüyordu.

Yapmadı, çünkü o benimdi.

Kapıya doğru yürüdüm, silahım elimdeydi ve beni kimin gördüğünü umursamıyordum. Bu şehir benimdi ve ben işime bakarken benimle uğraşacak kadar aptal kimse yoktu.

Adrian Ricci dışında kimse. Aptal herif.

Güvenliği bile patronlarından doğrudan bir emir almadan beni vurmaya cesaret edemedi. Beni öldürmeleri durumunda bile adamlarım isyan edecek ve şehir tam bir kaosa sürüklenecekti. Bunu kimse istemez.

Kapıyı çalamadan kapı açıldı ve ben de kapıyı iterek açtım ve uşağı omuzlayarak yolumdan çektim. "Nerede o?"

"Bay Bellandi, belki-"

Silahımı alnına doğrulttum ve onu vurup öldürsem bile ne kadar az umursayacağımı gösteren buz gibi gözlerle ona baktım. "Adrian hangi cehennemde?"

"Koridorun sonundaki ofis," diye inledi adam. "Silahınızı kılıfına koyabilir misiniz? Bunun şiddet içeren bir olay olması için bir neden yok."

"Katılmıyorum." Adrian'ın iş ortaklarını eski paradan geldiği yanılsamasına ikna etmek için yaptığı bir aldatmaca olan ahşap panelli koridorlarda hışımla ilerledim.

Onlar gibi. *Benim gibi.*

Ancak Adrian Ricci, başkalarının çektiği acıların sırtından para kazandığı için, bunun bir şekilde kendisine eski kanlıların sahip olduğu lükslere sahip olma hakkı verdiğini düşünen motive olmuş bir hayduttan başka bir şey değildi.

Ama hepimiz gerçeği biliyorduk.

O bir hiçti. Bir hiç olarak yaşadı ve bir gün bir hiç olarak ölecekti.

Ofisinin kapısını iterek açtım, klasik krem boyalı duvarlarının onun kanıyla kaplandığında ne kadar güzel görüneceğini merak ediyordum. "Matteo," dedi, ayakta

Silahımı ona doğrulttuğumda bile gülümsüyordu. "Hadi ama, her ne yaptığımı düşünüyorsan-"

"Kadınımdan uzak dur. Onun senin için var olmadığını açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Ah, görüyorum ki Ivory size küçük hediyemden bahsetmiş. Ne büyük hayal kırıklığı," diye iç geçirdi. "Gerçekten, Matteo. Beni suçlayabilir misin? Aşkta ve savaşta her şey mübahtır ve kadın kesinlikle büyüleyici. Ne ateş ama!" diye haykırdı. "Kırıldığında nasıl olacağını merak ediyorum. O gözler boşaldığında ne kadar güzel görünecek. Güzel, küçük bir oyuncak bebek gibi."

Adrian'ı duvara doğru itmek için aramızdaki mesafeyi geçtim ve kolumu boğazına dayadım. "Ona *asla* dokunamayacaksın."

Bana sırıttı, bakışlarında doğrudan bir meydan okuma vardı. Silahımı tutan elimi geri çekerek burnunu kırmak için kullandım. "Siktir," diye inledi, kana bulanmış dişlerinin arasından tekrar gülümsedi.

"Bay Ricci?" diye sordu şüphesiz beni içeri kadar takip etmiş olan bir gardiyan kapıdan.

"Her şey yolunda Jesse," diye güvence verdi Adrian. "Matteo ve ben sadece fikir ayrılığı yaşıyoruz. Kadınlar. Bacaklarının arasındaki o tuzak hepimizi biraz çıldırtıyor, öyle değil mi?" Hırlayarak saldırıyı tekrarladım ve Adrian'ın yüzünde kanlanmadık yer bırakmadım. Silahım çenesinin alt tarafına dayandığında, onu öldürmenin Ivory için en iyisi olacağını biliyordum. Yürüyüp gidemeyebilirdim ama ne olursa olsun güvende olacaktı ve gözleri şişerken bile gözlerindeki sakinlik, ben zorlamadan onu yalnız bırakmayacağını söylüyordu. Silahı indirerek, Ivory'nin izni olmadan ona dokunan sağ eline ateş ettim.

"Ona bir daha dokunursan, bir dahaki sefere aletini çıkarırım. O olmadan kadınıma pek ihtiyacın olmayacak."

Bir kahkaha attı, boğazındaki tutuşumu bıraktığımda sallandı ve tam, engelsiz bir nefes emdi. "Senden hoşlandığımı hep biliyordum Bellandi!" diye seslendi, ben dönüp başka bir şey söylemeden ofisinden ve evinden çıkarken.

Arabama biner binmez Scar'ı aradım. "O evden çıkarsa gözünün önünden ayrılmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, patron. Sanırım pek iyi
gitmedi." Bu yetersiz bir ifadeydi.

On beş

Fildişi

Matteo gittikten sonra, yemek yapmak uğruna Scar'ın varlığını görmezden gelmeye çalıştım. İstemediğim halde beni rahatsız ettiğini fark edince, evi gezmek için izin istedi ve hazırlıklı olmak ve her şeyin yerini bilmek gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı.

Çünkü bu uğursuzluk değildi.

Hamuru açmaya koyuldum, normalde yapışkan çörekler için yapabileceğimden biraz daha ince açmama izin verdim. Çıkışa ihtiyacım vardı ve bu partiyi sadece bu replikanın lezzetini test etmek için kullanacaktım. Onları düşüncesizce yuvarladım ve fırına attım.

Mutfağımı *asla* dağınık bırakmazdım. Aşçılık okulundan ve daha sonra bir restoranda çalıştığım günlerden aklımda kalan birkaç şeyden biriydi bu. Neredeyse diğer her şekilde isyan ettim, çünkü *gerçek* bir şef değilsem kimin umurundaydı ki? Ama mutfağımı temizlemek konusunda tam bir nevrotiktim. Bu yüzden, kahvaltı köşemdeki sandalyeye çöktüğümde, titreyen ellerim yüzüme değmeden önce bile sarsıldığımı biliyordum. Orada ne kadar oturduğumun, etrafımdaki her şeyin izini kaybettim. Kapı zili çalıncaya kadar sersemliğimden kurtulamadım ve endişeyle kapıya baktım. Ayağa kalkmak üzereyken Scar koridorda belirdi ve başını bana doğru salladı. Kapımı açmama izin verilmediğini hatırladım ve boş bir hayal kırıklığı içinde koltuğuma geri çöktüm. Duvarımda bir nokta seçtim ve boyada en ufak bir çatlak bulduğumda hayranlıkla ona baktım. "Ben Bay Bradley. Kapıyı açmamı ister misiniz?" Scar hafifçe sordu. I ona başını salladı, kapı açıldığı anda Duke'un sesini duydu.

"Hâlâ burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Scar homurdandı; ses garip bir şekilde tonlamadan yoksundu. Sert bir adam gibi görünse de, bana karşı kibar ve hatta sıcak olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Garip bir şekilde ruh halimi tahmin edebiliyor ve onunla başa çıkabiliyor gibiydi, sanki patronunun benimle oynamayı bitirene kadar göz kulak olmasını emrettiği bir baş belasından daha fazlasıydım.

"Tanrım, Ivory," dedi Duke, yanımdan geçip fırını açarak. Küfrederek bir tencere tutacağı aradı ve yapışkan çörekleri bir başka küfürle birlikte ocağın üstüne bıraktı. "Bunların ne olması gerekiyordu?"

"Yapışkan çörekler," diye fısıldadım.

"Artık yanmış çörekler." Zamanlayıcıyı ayarlamayı unutmuş olmalıyım. Fırınımın kapanma sesi çok sessiz alanı doldurduktan sonra gelip önümde durdu. "İyi misin?" diye sordu, yüzü görüş alanıma girecek şekilde diz çökerek. Ona hafifçe gülümseyerek başımı salladım. Duke'un elleri çıplak kalçalarımda, dizlerimin hemen üzerinde duruyordu ve soğuk tenime karşı çok sıcak hissediyordu. "Donuyorsun," diye fısıldadı.

"Bayan Torres, korkarım Bay Bellandi'nin Bay Bradley'nin ellerini üzerinizde görmekten hoşlanmayacağını söylemek zorundayım," Scar kaşlarını kaldırarak bana baktı. Duke'un ellerine baktım, şaşkınlık üzerime çökmüştü.

"O benim arkadaşım," dedim ve Scar içini çekerek başını salladı. Yüz ifadesinden bunun Matteo'nun hoş göreceği bir şey olduğuna hâlâ inanmadığı anlaşılıyordu ama o anda umurumda bile değildi. Duke da öyle görünmüyordu, onun yerine beni ısıtmak için kaba, sanatçı ellerini soğuk tenime sürtmeye başladı. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

"Bu seni gerçekten korkutmuş," diye fısıldadı. "Neden gelip benimle kalmıyorsun?"

Scar'ın yüzü sinirli bir ifadeye büründü ama Duke'e cevap verirken bunun icabına baktım. "Sanırım burada daha güvendeyim. Beni koruyabileceğin adam bu değil."

"Seni neye bulaştırdı böyle?" Duke tısladı ve gözlerim omzunun üzerinden Matteo'nun kapıda durduğunu gördü. Kapının açıldığını duymamıştım ve Matteo'nun elinde bir anahtar vardı. Evimin anahtarı olduğunu tahmin etmiştim ama nasıl aldığını anlayamamıştım.

Matteo, "Çek ellerini onun üzerinden," diye emredince Duke hızla ayağa kalktı ve liseden beri ilk kez Matteo'yla yüz yüze geldiğini fark ettim. Duke'un büyümüş de küçülmüş komşu çocuğuna benzeyen çekici yüz hatları Matteo Bellandi'nin vahşi güzelliğiyle boy ölçüşemezdi. Hâlâ takım elbise ceketi yoktu, kollarını aceleyle dirseklerine kadar sıvamıştı ve beyaz gömleğinin göğsünde birkaç kırmızı leke vardı. Bir suçluya benziyordu ki ben

her geçen gün daha da fazla şüphelendiğini fark etti. Buz mavisi gözleri parlayarak Duke'a baktı, onu ölçüp biçiyor ve eksik buluyordu.

"On iki lanet yıldan sonra buraya gelip onu tehlikeye atamazsın. O senin ona verebileceğinden daha iyisini hak ediyor Bellandi," diye tısladı Duke, yıllarca benim yarım bir hayata dönüşmemi izlerken biriktirdiği tüm hiddet bu ses tonunda toplanmıştı.

Matteo ona sırıttı, benim için ısınmasını izlemekten hoşlandığım mavi gözleri sert ve acımasız mücevherler gibi parlıyordu. "Hâlâ bir hamle yapmadın, ha?" diye sordu önümde kaskatı kesilen Duke'a. Başımı çevirip Duke'e baktım ve omuzları çöktüğünde irkildim. Görmediğim şeyin gerçekliği, üzgün bakışlarını bana çevirdiğinde yüzüme çarptı.

"Onu mahvettin. Sürekli bir ilişkiye hazır olmasını bekliyorum ama ona yaptıkların yüzünden bu asla gerçekleşmiyor," diyerek Matteo'ya tükürdü ve beni derinden sarsan gerçeği doğruladı. "Onu bekleyecek kadar seviyorum. On iki yıl boyunca bile."

"Duke?" Ona bakarak fısıldadım. Bana döndü ve yüzünü buruşturarak bana baktı.

"Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

Bir adım geri çekildim, sadece boşluğa ihtiyacım olduğunu biliyordum. "Neden bana söylemedin?"

"Fark eder miydi?" diye tısladı. "Her zaman ona o kadar kaptırmıştın ki beni hiç görmedin bile."

Dürüst olmaya zahmet etmediği halde bana kızmasından nefret ederek tekrar yüzümü buruşturdum. "Yapma," diye hırladı Matteo. "Hamle yapamayacak kadar korkak olduğun için onu üzmeye hakkın yok."

"Matteo!" Duke'la arkadaşlığımı sürdürebilmem için muhtemelen kritik olan bir anda bu kadar acımasız olmasından nefret ederek nefes nefese kaldım.

"Siktir git," diye tısladı Duke, kapıya doğru yürürken. Durdu ve bana üzüntüden başka bir şeyle bakmadı. "Matteo Bellandi için geçici bir hayalden daha fazlası olmak istediğine karar verirsen beni ara."

O giderken koltuğuma çöktüm ve sıkıcı hayatımın nasıl bu kadar karıştığını merak ettim.

On altı

Fildişi

Sabah koşusu için hazırlanırken Scar bana ters ters baktı. Son bir hafta aynı rutinle geçmişti, sabah koşusu, ben günüme devam ediyordum ve sonra Matteo akşam yemeği için zamanında geliyordu. Ya benim evimde yemek yiyorduk ve o geceyi geçiriyordu ya da beni dışarı çıkarıyordu ve sonunda onun evinde kalıyorduk. Neredeyse rahat ve tahmin edilebilirdi. Matteo'nun hayatının bu rutini çok sık takip ettiğini hayal edemiyordum ama Duke'u kaybettikten sonra beni normale döndürmek için elinden gelen her şeyi yaptığı izlenimini veriyordu.

Ölmüş falan değildi, mesajlarıma cevap veriyordu -çoğunlukla tek kelimelik cevaplar- ama arkadaşlığımızın rahatlığı kaybolmuştu. Matteo onu ifşa ettiğinden beri uğramamıştı ve onu suçlayamazdım. En azından Scar'ın benimle birlikte evimde olacağını bildiğim halde. Aşağılanmıştı, bana olan hisleri aklındaki en kötü kişi tarafından ortaya çıkarılmıştı. Bunu biliyordum.

Bu onun yokluğunun beni incitmesini engellemedi. Sadie bile çoğunlukla ortalıkta yoktu, muhtemelen zamanının çoğunu Duke ile geçiriyor ve onu duygularını daha az üretken bir öfke yerine sanatına yönlendirmeye teşvik ediyordu.

Tüm bunlara rağmen Matteo bana kendisiyle bir ilişkinin nasıl olabileceğini göstermeye kararlı görünüyordu. Onun varlığına karşı koymayı bırakmıştım, çünkü Adrian meselesini çözene kadar o bir zorunluluktu. Vücudum üzerindeki gücüyle savaşmayı bile bırakmıştım, çünkü o toparlanıp hayatımdan iz bırakmadan çıkmadan önce bu durumdan birkaç harika orgazm çıkarabilirdim. Tekrar.

Ama kendime bunun geçici olduğunu hatırlatmak için mümkün olan her şeyi yaptım. Matteo beni terk edecek ve parçaları toplamak bana kalacaktı. Matteo zırhımı parçaladıkça kararlılığım daha da güçlendi.

Güçlü varlığıyla asla gerçekleşmeyecek şeyleri istememe neden oluyordu. Daha fazla acı çekeceği bir zaman yerine bir an önce hayatına devam etmesini sağlayacak bir çözüm bulmaya karar verdim ama bunun ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ön kapımı açarken Scar, "Rutinini değiştirmen gerek," diye işaret etti. Elinde ev anahtarımın bir kopyasıyla döndü ve arkamdan kapıyı kilitledi.

Uzun zamandır herkesin evimin anahtarına sahip olmasına alışmıştım. Eğer bana zarar vermek isteselerdi, çoktan vermiş olurlardı. "Rutinimi seviyorum."

"Bu seni daha kolay izlenebilir, takip edilebilir kılıyor. Öngörülebilir olman seni sana zarar vermek isteyebilecek insanlar için kolay bir hedef haline getiriyor," diye homurdandı ve yanımda koşmaya başladı. İri yarı, hantal adam benimle koşmaktan nefret ediyordu ama yine de koşuyordu. Bacaklarının uzunluğu ve bir adımının benim iki adımıma eşit olduğu düşünüldüğünde beni çok fazla yavaşlatmamayı bile başardı.

"Günün farklı bir saatinde koşmamı mı istiyorsun?" Yavaşça hızımı artırarak sordum. "Güne başlamak için beni uyandırıyor. Amaç da bu zaten."

Nefes alışım sabitti, vücudum koşmanın beni her zaman getirdiği o odaklanma yerine gidiyordu. "En azından rotanı değiştirmelisin. Daha az tahmin edilebilir olur."

Bunu düşündüm. "Kaybolmak istemiyorum," diye itiraf ettim. Birkaç yıldır bu bölgede yaşıyor olsam da ana yolların dışına çıkmaya cesaret edemiyordum. Olmamam gereken bir yere gitme ihtimalim hâlâ vardı.

"Bana sahip olacaksın," diye homurdandı, kendi nefesi benimkinden çok daha az düzenliydi. "Her zaman sana sahip olmayacağım," diye bir kahkaha attım. "Hayatının geri kalanını

Hayatın bana bakmakla geçecek. Matteo'nun eninde sonunda başka bir şey yapmana ihtiyacı olacak."

"Seni korumasız bırakmayacaktır." Köşeyi döndük, bizi parkın yanına götürecek yola doğru ilerliyorduk. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, ben kendi gözlerimi yanımdaki parka sabitlemiş olsam bile. "Bunun tam olarak ne olduğunu sanıyorsun?"

"Ne?"

"Matteo ile ilişkiniz. Hâlâ çekip gideceğini düşünüyor musun?" Normal şartlar altında, beni cevap vermekten kurtaran bu kesinti için minnettar olurdum.

Bunlar normal koşullar değildi.

Parkın girişinden koşarak çıkan bir adama çarptığımda vücudum sarsıldı. Bir "oof" sesi çıkardı, beni sabitleyici elleriyle yakaladı.

neredeyse yüzüstü düşüyordum. "Sakin ol." Üstümden konuşan sesi tanıdığımda vücudum hareketsiz kaldı, korku üzerime çöktü. Başımı geriye doğru eğdiğimde Adrian Ricci olabileceğini *düşündüğüm* kişiyle yüz yüze geldim. Dürüst olmak gerekirse, bunu söylemek zordu.

Yüzü dövülmüş, morarmış, elmacık kemiğinde bir kesik, yarılmış bir dudak ve burnunun üzerinde kırıldığı yerde bir bandaj vardı. Zalim bakışlı kahverengi gözlerinin etrafında iki mor çürük vardı. "Ben-Adrian?" Onu kalçalarımdaki tutuşunu bırakmaya zorlayacak kadar geri çekilerek sordum. Vücudumu tereddütle terk ederken ellerinden biri bandaja sarılıydı.

Dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Şu anda göz önünde olduğumun farkındayım ama sizi temin ederim ki iyiyim."

"Sana ne oldu?" İçimden gelen sese karşı sordum. Adrian'ın başına gelenlerin ayrıntılarını bilmeme gerek yoktu, hele de yaptığı iş göz önüne alındığında.

Matteo'nun söyledikleri doğruysa, başına gelen her şeyi hak etmişti.

"Matteo sana küçük bir hediye gönderdiğim için evime gelip beni dövdüğünden bahsetmedi mi? Hatta kıskançlık krizine girdi. Çoğu erkek buna cesaret edemez ama Bellandi dokunulmazdır." Omuz silkti, sanki bu ifşaatı geçiştirmek ister gibiydi.

Matteo onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüştü.

O gün geri gelip Duke'ü yok ettiğinde gömleğindeki kanı hatırladım. O kadar dalmıştım ki, her şeyi unutmuştum. "Bu kadar yeter," diye tısladı Scar, beni arkasından çekiştirerek Adrian'a yaklaşmamı engelledi. Onu bu kadar uzun süre bekleten şeyin ne olduğunu merak ettim ve Adrian'ın orada, sabahın köründe kalabalık bir caddede benim için fazla bir tehdit oluşturmadığına karar verdim.

Yine de rotamı değiştirmemle ilgili sözleri, tesadüfi bir karşılaşma olamayacağı düşünüldüğünde daha da gerekli görünüyordu. Adrian beni takip etmiş, izimi sürmüş ve rutinimi öğrenmişti. Tam olarak bu amaç için.

Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Sadece konuşuyorduk," Adrian iki elini havaya kaldırmış, kan çanağına dönmüş gözlerini bana kırparken bile masummuş gibi davranıyordu.

"Bu başlatmak istediğiniz bir savaşsa çok iyi düşünün. Matteo'nun umursama zahmetine katlanmadığı zamanlarda yapmanıza izin verdiği pek çok şey var. Bu onlardan biri olmayacak." Scar beni dürttü ve geldiğim yöne geri dönmem için beni zorladı. O yöne doğru yürümeye başladım, Scar'ın korumasından uzaklaşmamak için yavaşça ilerliyordum.

Adrian sesinde bir gülümsemeyle, "Savaşın ganimetleri galip gelene gidecek," dedi. Scar'a bakmak için geri döndüğümde Adrian'ın gözlerini üzerimde buldum. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, küçük bebek." Scar bana yetişti, bir elini sırtıma bastırdı ve Adrian'ı arkamızda bırakmam için beni teşvik etti. Sonunda ondan uzaklaştığımda, başıma geleceklerden dolayı dehşete kapılmıştım.

Vazgeçmiyordu.

***

Günler geçti, hayatım durağan, şüphe uyandıracak kadar rutin olaylar silsilesi halindeydi. Ancak Sadie'nin tabureme oturduğu güne kadar hayatımdaki değişmezler yok olmaya devam etti, sonunda Duke'u uçurumun kenarından indirmek için ihmal ettiği yere geri döndü. Duke'un yokluğunu şiddetle hissettim, en sevdiği kekleri yaptığıma dair mesajım tamamen cevapsız kaldı, oysa normalde evime koşardı.

"Biliyor muydun?" Stand mikserimden brownie tepsisine hamuru dökerken ona sordum.

Bana kaşlarını kaldırdı, bunu yapmayacağını düşünmek çok saçmaymış gibi davrandı. "*Herkes* biliyor tatlım."

"Ben hariç herkes," diye iç geçirdim ve tencereyi fırına koyup kapağını kapattım. Hemen kaseyi yıkamak yerine bir tabureye oturarak adanın etrafından dolaştım. Sadie bana kocaman gözlerle baktı ve yüz hatlarına yerleşen ciddiyetin onu etkilemediğini biliyordum.

"Bunu hiç gizlemedi. Sen sadece görmek istemedin," diye fısıldadı ve elimi okşamak için uzandı. "Artık bildiğine göre, bu bilgiyle ne yapmayı planlıyorsun?"

Çenemin gevşediğini hissettim, önerdiğini düşündüğüm şeyi önermesine bile şaşırmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona bir şans verebilirsin," diye önerdi. "O seni seviyor, Ive. Her zaman sevdi. Sana Matteo'nun her zaman hissettirdiği gibi hissettirmeyebilir ama seni incitmez. Çok daha kötüsünü yapabilirsin."

Başımı salladım, çünkü haklıydı. "Biliyorum ama *Duke* işte. O benim en iyi arkadaşım. Seninle çıkmak gibi olurdu."

"Yani, eminim Duke ve benim çok farklı ekipmanlarımız vardır. Oraya hiç gittiğimi söyleyemem ama-" kıkırdadı ve ben de onunla birlikte güldüm. "Hiç de itici değil."

"Biliyorum ama biz birlikte büyüdük. Bu çizgiyi nasıl aşabilirim?"

"Öp onu. Aranızda bir elektrik olup olmadığını anlamanın en iyi yolu bu, onu başka bir şekilde görüp göremeyeceğini anlamak," diye önerdi. Duke'un bana bu şekilde dokunduğunu hayal ederek gözlerim yuvalarından fırladı.

Ne kadar istesem de uymuyordu. Duke'u incitmek istemiyordum ve beni sevebilecek ve bana mutlu bir hayat verebilecek bir adam bulacağıma söz vermiştim.

Bu o olamaz.

"Bunu ona yapamam. Onu asla birlikte olmayacağını bildiği biriyle bir hayata mahkûm edemem-" Fısıltıyla konuşmayı kestim. "Kolay, basit bir randevuya ihtiyacım var. Beklentisiz bir şey, sadece başka birinin beni Matteo gibi hissettirebileceğini kendime göstermek için. Bana bir şeyler ayarla," diye yalvardım. "Tüm bu Matteo karmaşası başlamadan önce spor salonundaki şu adamla çıkmayı planlıyordun."

"Hayatta olmaz! Şu anda yaşadığın karmaşaya başka bir adamı dahil etmene gerek yok," diyerek güldü ve tabureden kalkıp buzdolabından su aldı.

"Tam da ihtiyacım olan şey! Karşılıksız aşktan ve tehlikeli seks makinelerinden uzaklaşmak için. Lütfeneee," diye sızlandım.

İçini çekti ve onaylamaz bir ifadeyle bana baktı. "Bunca yıl seni zorla randevulara götürmek zorunda kaldım ve şimdi sen seçiyorsun."

"Duke'un duygularını benden saklamamış gibi davranma. İkiniz de bilmem gereken bir şeyi benden sakladınız. Bana borçlusunuz." Onun sempatisiyle oynamaktan öteye gitmiyordum, çünkü Sadie'yi tanıyorsam, bunu benden bu kadar uzun süre saklamış olmanın suçluluğunun ona ağır geldiğini biliyordum. İfşanın ardından bu kadar uzun süre uzak kalmasının nedeni de muhtemelen buydu. "Ughhh," diye inledi. "İyi, ama bu bizi ödeştirir. Eğer Matteo onu öldürürse, Hıncımı senden çıkarırım," dedi tehditkâr bir şekilde, egzotik yüzünün her özelliğinde uyarı açıkça görülüyordu.

"Anlaştık," dedim. Sadie'nin hiç de hafife almadığım tehdidi karşısında bile heyecanımı dizginleyemiyordum. Beni daha önce fitness ile dövmüştü, bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Beni tekrar ringe çıkaracak ve canıma okuyacaktı.

Ama kendi kadınım olduğumu ve istediğimi yapabileceğimi bilmenin özgürlüğü buna değerdi.

Umuyordum.

On yedi

Fildişi

Amcamı çok sık göremezdim.

Bu yüzden, ziyarete geldiğinde, o zamanı kutsal saydım. Onun en sevdiği, hatta tek yeğeni olarak, bu benim ona karşı sorumluluğumdu.

Ve böylece, restorana giderken onunla arabaya binerken ön koltuğu benim almam bir gelenek haline geldi. Annemle babamın arkada kalması umurumda bile değildi; onlar buna alışkındı. Arabayı *her zaman* Adam Amca kullanırdı; Rambo'nun, hükümetin çoğunun yetkisinin bile olmadığı şeyleri yapmak için bilinmeyen yerlere gitmesinin bir sonucuydu bu.

Amcam tam bir baş belasıydı.

"Bu sefer neredeydin?" Denizciydi, özel görev gücü gibi bir şeydi. Emekli olup kendi özel güvenlik şirketini açtığında ben daha ergenlik çağındaydım.

"Florida," dedi bana doğru eğlenen bir bakış fırlatarak. Kıkırdadım. "Bu korkunç derecede sıradan bir şey."

"Oh, işkence gibiydi. Su tesisatına, modern olanaklara ve beni doğa koşullarından koruyacak bir çatıya sahip olmak. Size söylüyorum; bir daha asla *böyle* bir işe girmeyeceğim." Dudaklarını büzerek başını salladı.

Dilimi ona doğru uzatarak hızlıca "Ukala herif" diye mırıldandım.

"Ivory! Amcana lakap takma. Bu benim işim," diye ekledi annem arkadan. Adam valenin yanına yanaştı ve hepimiz arabadan indik. Annem ve babam benim gibi hiç vale kullanmamışlardı ama Adam her şeyi şık bir şekilde yapardı ve biz de buna alışmayı uzun zaman önce öğrenmiştik. Çünkü o buralardayken, o öderdi.

Bu kadar basit.

Vale Mercedes'i götürdüğünde, annem ve Adam'ın çok sevdiği küçük İtalyan restoranı Angel's'a girdik. Normalde annemin fiyat aralığında değildi, bu yüzden sadece Adam ziyarete geldiğinde yiyebiliyordu.

O şehirdeyken hep buraya gelirdik. Açıldıktan sonraki ilk birkaç yıl bu isim bana acı tatlı bir hatırlatma olmuştu ama sonunda bu dönemi geride bırakmıştım. Restoran şehirdeki en otantik İtalyan yemeklerinden bazılarına sahipti ve bu Chicago için bir şey ifade ediyordu.

Ön kapıdan içeri adım atmak her zaman Napoli'ye taşınmak gibi hissettirirdi, hiç gitmedim ama *hayal* edebiliyordum.

O geceyi diğerlerinden farklı kılan şey, annem hostese ismimizi verdiğinde içeri giren adamdı.

"Angel," diye fısıldadı Matteo, eğildi ve eli dirseğimi kavrarken dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Şok içinde ona bakarak bocaladım.

Çünkü, lütfen bana ailemin önünde beni öpmediğini söyle.

Lütfen.

Babamın kızarmış yüzüne hızlı bir bakış, gerçekten de öyle olduğunu doğruladı.

Peki o

zaman.

Kaka

kepçeleri.

"Burada ne yapıyorsun?" Ondan uzaklaşıp dirseğimdeki tutuşunu bırakmasını umarak sordum.

Öyle bir şansımız yok.

"Rezervasyonu gördüm ve kendimi yeniden tanıtmam gerektiğini düşündüm. Ailenizi görmeyeli uzun zaman oldu," dedi yüzünde kibar ve centilmen bir gülümsemeyle.

"Burada rezervasyonumuz olduğunu nereden biliyordun?" Fısıldadım. Takipçiliği gerçekten de sınır tanımıyordu.

"Benim restoranlarımdan biri." Omuz silkti, çünkü bir restoran sahibi olmak Bellandi ailesinin sahip olduğu şeyler arasında sadece önemsiz bir iş detayıydı.

"Tabii ki öyle," diye homurdandı babam, benim duygularımı yankılayarak.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," diyerek Adam öne çıktı ve Matteo'nun tokalaşması için elini uzattı. Yüzü sertti, taş kesilmişti. Adam Amca Matteo'yla hiç tanışmamış olsa da, onun kim olduğunu çok iyi bildiğini biliyordum. Amcam

Beni kendi işi haline getirmişti ve beni beceren adamı takip etmemesi mümkün değildi.

"Matteo Bellandi. Sen Ivory'nin amcası Adam olmalısın." Matteo onun elini tuttu, belli belirsizdi ama birbirlerine bakarken iki adam arasında bir hâkimiyet mücadelesi olduğu belliydi.

Adam yüzünü buruşturarak, "İkinizin artık birlikte olduğunuzu fark etmemiştim," dedi.

"Biz-" diye başladım, Matteo'nun eli dirseğimde sıkılaşınca kestim.

"Oldukça yeni," diye gülümsedi Matteo. "Ama elime geçtiğinde gerçek bir anlaşma olduğunu anlıyorum."

"İlk seferinde yapmadın," diye mırıldandı babam, çenesi sıkıca kenetlenmişti. Annemin gözleri kocaman açılmış, Adam'ın Matteo'yla yüzleştiği yere bakıyordu. Benimle ilgili olarak amcamın her zamanki korumacılığından farklı bir şeyler olduğunu biliyor gibiydi; Adam'ın Matteo'ya *ters* ters bakmasında ama aynı zamanda ona zorlu bir rakipmiş gibi bakmasında bir tuhaflık vardı.

Kimse Adam'a karşı çıkmadı.

Hiç.

Matteo'nun bunu yaparken hâlâ gülümseyebilmesi annem için delilikti. Bellandi ailesini çevreleyen tüm söylentileri merak ederek kafasında dönen dişlileri görebiliyordum. "Tatlım, bana biriyle görüştüğünü söylemedin," dedi sonunda, dudaklarında sıkı bir gülümseme kıvrıldı. "Matteo'nun dediği gibi yeni bir şey. Seni heyecanlandırmanın akıllıca o l a c a ğ ı n ı düşünmedim," diye yalan söyledim, çünkü gerçek şu ki, aileme Matteo'yla görüştüğümü söylemeye hiç niyetim yoktu. Babam seçtiğim sözcükler karşısında homurdandı.

Heyecan, sinirlenmek için kullanılan bir örtmeceydi.

Biri hayatınıza girdiğinde ve siz kaçamadığınızda buna böyle mi diyorlardı?

Sapığımla çıkıyorum.

Ailem bilseydi çok gurur duyardı.

"Masanız hazır Bay Bellandi," diye ekledi ev sahibesi, yüz hatlarının her birine kibarlık damgasını vurmuştu. Matteo'nun da onunla yatıp yatmadığını merak ettim ama gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde ne bir yakınlık ne de kıskançlık izi vardı. Eğer yattıysa, kızın durumu önceden bildiğinden ve kız arkadaşının ailesi karşısında profesyonel olabileceğinden emin olmuştu.

Matteo'nun hayatımdaki geçici niteliği hakkında ne hissettiğime bakmaksızın, ailemin iyiliği için ihtiyatlı davranmayı takdir ettim. Bu durumdan pek hoşlanmazlardı.

erkek arkadaşımın fetihlerinin yüzlerine vurulmasını istemem. Özellikle de Matteo ile olan geçmişimi.

"Yolu gösterin Bayan Favre," diye işaret etti Matteo ve sadece uğramakla kalmayıp akşam yemeğine de kalmaya niyetli olduğunu dehşet verici bir şekilde fark etti.

"Matteo," diye fısıldadım, beni ev sahibesini takip etmem için içeri yönlendirirken dikkatini çektim. "Bu uygun bir zaman değil. Kendini ailemle akşam yemeğine öylece sokamazsın, özellikle de amcamı görebildiğim nadir zamanlarda."

"Ah, demek beni ziyareti sırasında başka bir gün onunla buluşmaya davet etmek niyetindeydiniz?" diye sordu ve beni masanın bir ucuna yönlendirdi. Beni baş köşenin sağındaki koltuğa oturttu, kendisini de bir uçtaki sandalyeye usulca indirdi. Bu bile başlı başına bir açıklama niteliğindeydi.

"Pek sayılmaz," diye iç geçirdim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Siz tanıştırmak istemiyor gibi göründüğünüz için, ben de bu cüreti kendimde buldum." Masanın diğer ucundaki yerine otururken amcamın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Normalde gösteriş yapmayı umursamazdı ve yanımdaki koltuğa otururdu.

Matteo'ya meydan okumanın yanı sıra biliyordum; o koltuğu tam da yemek boyunca beni takip etmek için almıştı. Yanımda olduğu için her şeyi göremiyor olabilirdi ama masanın diğer ucunda Matteo ve beni mükemmel bir şekilde görüyordu.

Kafamı masaya vurma isteğime karşı koydum ve hayal kırıklığı içinde boş şarap kadehime baktım.

Alkole ihtiyacım vardı.

Çok ama çok fazla alkol.

Annem ve babam Adam'ın yanına oturdular ve annemle Matteo arasındaki koltuk boş kaldı. Elimi tutup ailemin görmesi için masanın üstünde açık bir şekilde tuttuğunda rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Bir garson geldi, sipariş edilmeden hepimizin kadehine şarap doldurdu ve ben Matteo'nun küstah saçmalıklarına gözlerimi kıstım. Sonra lezzetli bordo şarabından hiç de hanımefendiye yakışmayacak birkaç yudum aldım. Matteo çekingenliğimi kadehimde boğmamı izlerken çenesi sıkıştı.

"Ee Matteo, işler nasıl?" Amcam sordu, sesi samimi geliyordu. Ben daha iyi biliyordum. O sahte görüntünün altında, tehlikede olduğumu düşünürse Matteo'yu öldürebilecek bir adam olduğunu biliyordum.

Ve bunun için asla hapse girmez.

Bu yüzden aileme Matteo'nun kurguladığı ilişki oyununun heyecanlı bir katılımcısından başka bir şey olmadığımı söyleyemiyordum. Matteo'ya karşı duygularım ne kadar çelişkili olsa da, onun ölmüş olmasıyla da yaşayamazdım.

Bu yüzden en başta Adam'ı aramayı hiç düşünmemiştim ama ani, plansız ziyareti birdenbire çok uygun göründü.

"İşler patlıyor. Birkaç mülküm, restoranlarım, gece kulüplerim var. İşlerim çok iyi. Yeğeniniz hiçbir şey istemeyecek." Matteo gülümsedi, amcama hitap ederken kenarları yıpranmıştı. Matteo'yu tanıyan biri olarak, Adam'ın kim olduğunu ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Adam'ın Matteo'nun yasadışı işlerini çok iyi bildiğini biliyordu ve ben de bu iki adamın yasaların karşıt taraflarında yer aldığını b i l i y o r d u m. Matteo'nun savunmasına göre, Adam da hiçbir zaman gerçek anlamda yasaların sınırları içinde hareket etmemişti.

Hayat kurtarmak için ne yaptığınızın bir önemi yoktu, yeter ki kurtarın. Bu onun felsefesiydi ve her zaman da öyle olmuştu.

"Neden ziyarete geldin?" Gülümseyerek Adam'a doğru dönerek sordum. "Plan yapmadan öylece uğramak sana göre değil." Dudakları şaşkın bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bana kendi iyiliğim için fazla zeki olduğumu söylediği her seferde yaptığı gibi başını salladı - kendi mutfağımda boşa harcamak için insanları okumakta çok iyiydim. Onun için çalışmamı istiyordu, hep istemişti. Potansiyel müşterileri hakkında bir fikir edinmek. İlk defa bunu düşündüm.

Matteo benimle işinin bittiğine karar verdiğinde Chicago'dan ayrılmak isteyeceğime dair bir his vardı içimde.

Çok fazla anı var.

"Planladığımdan daha erken biten bir davam vardı. Hepinize sürpriz yapayım dedim." "Tesadüfe bakın ki, ben bir davaya karıştıktan sonra sen kaçar kaçmaz

Soygun mu?" Ben sırıttım, o da bana sırıttı.

"Tamamen tesadüf," diye yalan söyledi. "Bu konuda ne yaptıklarını bilmek istiyorum. Polis onları buldu mu?"

Babam homurdandı.

Rafine davranışlarımı buradan almıştım.

"Sanırım bu konuda bizden daha çok şey biliyorsun," diye güldü annem.

"Sana sormuyordum," dedi amcam, kalkık kaşlarını Matteo'ya çevirerek. Ben de yüzümü ona döndüm ve cömert bir yudumdan sonra Bordeaux şarabını masaya indirişini izledim.

"Halledildi." Omuz silkti ve babam bunu Matteo'nun tehlikeli olduğunun bir başka kanıtı olarak kabul ederek masada durdu.

Annem Adam'a itiraz etmesini, olayın nasıl halledildiği hakkında bilgi istemesini bekler gibi baktı. Ancak Adam dikkatini önündeki menüye vermeden önce bir an için düşünceli bir ifadeyle bakmakla yetindi.

"Güzel," diye mırıldandı. "Buralarda birinin en azından bir şeyler yapabildiğini görmek güzel." Annemin dehşete düşmüş gözleri benden Adam'a baktı, sonunda babam boğazını temizleyince durdu.

"Sanırım lazanya alacağım," diye mırıldandı ve konuşma orada sona erdi.

Matteo'ya döndüm, içimi bir panik kaplamıştı.

Halledildi de ne demek?

Başını sallayarak bana şimdilik dilimi tutmamı işaret etti. İlk defa dinledim.

Dinledim ve biraz daha şarap içtim.

Alkole ihtiyacım yoktu. O cehennem yemeğiyle başa çıkmak için bok suratlı olmam gerekiyordu.

On sekiz

Sadie

Parmaklarım telefonumun tuş takımının üzerinde geziniyordu.

Bunu ona gerçekten yapabilir miydim?

Cevap olması gerekenden daha kolaydı.

Yapabilirdim ve yapardım.

Ivory, kancasında iki erkek olduğunu fark edemeyecek kadar kendi küçük dünyasına sıkışmıştı. Karışıma bir adam daha eklerken kafasını kuma gömüp onlar yokmuş gibi davranamazdı.

Umarım, kafasını kıçından çıkarmak için tam da ihtiyacı olan şey bu olurdu.

İlk numarayı çevirdim, çaldığında bir kadeh attım.

"Evet?" Hattın diğer ucunda Duke'un sesi homurdandı.

"Ivory biriyle buluşacak," diye ağzımdan kaçırdım, sesimi güçlü tutmaya kararlıydım. Ivory'nin bunu öğrenirse çok kızacağını biliyordum ama onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Kendisinden bile.

"Sana söyledim, bu saçmalığı duymak istemiyorum," diye tersledi ve etraftaki bir şeye çarptı. Öfkesini dindirmeye çalışırken dükkânındaki metal hurdalara çarpmış olmalı.

"Matteo ile değil. Başka biriyle. Gitmelisin, aptalca bir şey yapmasını engellemelisin. Seni o şekilde görmüyor; yıllarca arkadaşın olduktan sonra bu doğal gelmiyor, bu yüzden bir yere varmasını istiyorsan seni o şekilde görmesini sağlamalısın."

"Bu da kadınların sürekli bahsettiği o büyük jestlerden biri mi?" diye karşılık verdi, sesinde bir gülümseme vardı. Metal şıngırdamayı bıraktı ve bunu düşündüğünü anladım.

"Büyük jestler, İsa'ya gelme anı. Kıçını kaldır da *Hoşgörü*'ye git." Scar'ın bana vermeye çok istekli olduğu numarayı çevirmeden önce ona on dakikalık bir avans vererek telefonu kapattım.

"Bellandi," dedi diğer uçtaki ses. "Matteo

mu?" Ben sordum.

"Kimsiniz?" Sesi gerginleşti ve kadınlardan pek telefon almadığını anladım. Bu beni memnun etti.

"Sadie. Ivory'nin bu gece gizlice dışarı çıkmasına yardım ettiğimi bilmek istersin diye düşündüm. Scar aşağıda oturuyor ve dışarı çıkıp taksiye bindiğinden tamamen habersiz."

"Ne?" diye fısıldadı ve bu ses tehditkârdı.

"Ona zaman kazandırmak için odasındayım ve onun gibi davranıyorum, ama siz muhtemelen *Indulgence'a gitmelisiniz."*

"Benim kulübümde ne işi var bu kızın?" Sesi derinleşti, tehditkârlaştı ve Ivory ile randevusu olan adam için endişelendim. Kendimi her şeyin yolunda gideceğine ikna ettim. Onu alınganlık yapmaması konusunda uyarmıştım.

"Randevusu var," diye güldüm ve telefonu kapattım. Tekrar aradığında telefon çaldı ve Ivory'nin şarabından bir yudum daha almak için duymazdan geldim. Scar'ın telefonu alt katta çaldığında ve ön kapının çarptığını duyduğumda, dikkatlerini başka yöne çekmenin ve ihtiyaç olursa onu tekrar gizlice dışarı çıkarmanın ne kadar kolay olacağını düşündüm.

İhtiyacımız olursa diye bu bilgiyi dosyaladım.

On dokuz

Matteo

Ivory'nin ne düşündüğünü bilmiyordum.

Ona dokunan her erkeği öldüreceğimi açıklamamış mıydım?

Yine de Aston'umda oturmuş, beni istediğimden daha geç saatlere kadar meşgul eden toplantıdan ona ulaşmaya çalışırken trafiğe lanet ediyordum. Ivory'nin başka bir adamla buluşarak bana meydan okuması düşüncesi aklımı başımdan almıştı. Başka kimse buna cesaret edemezdi, ama bu küçük numarayla bir şeyi açıkça ortaya koymuş olsaydı?

Çok nazik davranmıştım. Hayatına geri döndüğüm gerçeğine alışması için ona çok fazla zaman verdim.

Bu değişecek. Hemen
yürürlüğe girecek.

Yarın o saate kadar, ona benim olduğunu söylediğim her kelimede ciddi olduğuma dair aklında hiçbir şüphe kalmayacaktı. Onu asla bırakmayacağımı söylediğim her kelimede.

Sonunda kulübün önünde durdum, arabadan inerken uşağıma anahtarlarımı attım ve tek kelime etmeden uzaklaştım. Aston, Ivory ile başka bir erkeğin yanında önemsiz kalıyordu.

"Bay Bellandi?" diye sordu çocuk, ona bir bakış bile atmadığımda hemen sustu. Fedailerim kapıları açtı ve dikkatimi çekmek için yarışan çalışanları görmezden gelerek kulübüme girdim.

Hiçbiri umurumda bile değildi. Gözlerim dans pistini tarıyor, küçük sapkın meleğimi arıyordu. İnsanlar piste doluşmuştu, kuşkusuz Ivory için bir güvenlik kabusuydu, başlangıçta başka bir erkekle birlikte olmamış olsa bile. Vücutların nabzı çok fazlaydı, Scar'ın neredeyse onun üstünde olmadığı sürece onu koruması imkansızdı. Duvara yaslanmış nöbet tutan iri adamı gördüm. Takip ediyorum

Gözlerini pistin ortasına doğru çevirdiğinde, kalabalık meleğimi ortaya çıkarmak için ayrıldığında kalbim durdu.

Başını geriye atıp karşısındaki adamın söylediği bir şeye gülünce bir an donakaldım. Adam mucizevi bir şekilde ona dokunmadan dans etti, Ivory'nin metalik zümrüt yeşili elbisesi boyanmış gibi göründüğü için bunu tuhaf buldum. Elbise bacaklarını çıplak bırakıyordu, giydiği stilettolar bacaklarının uzunluğunu ortaya çıkarıyordu. Narin askılar, hemen altında saklı olduğunu bildiğim güzelliğin bir ipucunu gösteren bir kepçe boynuna yol açtı.

Scar güven verici bir şekilde omzuma dokunduğunda irkildim.

"Ona bir kez bile dokunmadı," diye itiraf etti ve sesindeki samimiyet beni hazırlıksız yakaladı. Ivory'nin önünde bir adamı öldürmek zorunda kalmayacağımı bildiğim için içimde bir şeyler gevşedi.

İlişkimizin o noktasında bunun biraz fazla olabileceğini ben bile biliyordum.

Ama bu Meleğimi uğradığı gazaptan kurtaramazdı. Özellikle

de Duke onun alanında belirdiğinde.

Yirmi

Fildişi

Dans etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bir
zamanlar çok severdim.

Ve sonra bir istatistik haline geldim. Hayır kelimesini umursamayan erkeklerle tehlikeli bir durumda kendilerini boylarından büyük işlere kalkışırken bulan milyonlarca kadından biri.

O zamandan beri dansa gitmemiştim.

Ne erkeklere güvenebildim ne de umursamazlığıma güvenebildim.

Matteo'nun hayatıma girdiği gün her şey değişti, her ne kadar evine giren ben olsam da. Yapabileceğim en umursamaz şey oydu, ne sistemimden akan alkol ne de müziğin sesiyle hareket ederken bana enerji vermesi. Sevgilim Patrick iyiydi. Ellerini kendine sakladı, ki bu bir gece kulübündeki randevu için şaşırtıcı ama çok takdir ettiğim bir şeydi.

"Bu hareketlerle bu kulübün hayatısın," diye bağırdı, saygıdeğer mesafesine rağmen müziğin gürültüsünden onu duymama izin verdi.

Başımı geriye attım ve güldüm, çünkü ikimiz de bunun bir iltifat olmadığını biliyorduk. Korkunç bir dansçı değildim ama heyecanıma yenik düşüp vücudumu saran hislere teslim olamayacak kadar coşkuluydum. Kısa bir süreliğine de olsa bir şeyin, bir kalabalığın parçası olduğumu hissetmenin verdiği adrenalin.

Kalabalığın oluşturduğu yoldan bir figür çıktı, bulabildiği boşluklardan kayarak ilerledi. Gözlerim Duke'a takıldı, nefes nefese kalışını izliyordum. Her ne yapıyorsa aceleye getirmişti. Kot pantolonu lekeliydi, tişörtü yıpranmıştı ve koleksiyonundan tanıdığım, sadece stüdyosunda giydiği bir tişörtü vardı. Duke gece kulübüne gidecek bir tip değildi ama

Şehirde bir gece geçirmeye karar verdiğinde stüdyo kıyafetleriyle ortaya çıkmasının imkânı yoktu.

"Duke?" diye sordum, o da derin ve güçlendirici bir nefes çekti. "Burada ne işin var?"

Cevap vermedi, aniden alanıma girdi. Eli beni ensemden yakaladı ve saçlarımın perdesinin altından geçti. Terden kayganlaştığını fark edeceğini biliyordum ama umurunda değil gibiydi. Kocaman gözlerle ona baktım ve başıma gelecekleri biliyordum.

Durdurabilmeyi diledim ama gözlerindeki bakış beni engelledi.

Buna ihtiyacı vardı. Bilmesi gerekiyordu.

En azından bunu ona verebilirdim.

Çünkü gerçek şuydu ki, onu asla onun beni sevdiği gibi sevemeyeceğimi zaten biliyordum.

Başka biri zaten bana sahipken bu mümkün değildi.

Kalp ve ruh.

Bir derin nefes daha, peygamber çiçeği gözleri dikkatle benimkilere bakıyordu. Gözleri kapandı, dudakları benimkilere önce belli belirsiz dokundu. Hareket etmedim, bir şey yapmaya cesaret edemedim. Görmesine izin vermeliydim, ona göstermeliydim. Çok uzun süre beklemiş, ne olabileceğini çok uzun süre *merak* etmişti.

Duke için hayatına devam etme zamanı gelmişti.

Onu itmediğimde kendine güveni arttı ve dudakları dudaklarıma daha sıkı yapıştı. Dilinin ucu dudaklarımda gezindi ve beni öpebilmesi için ona yeterince açıldım. Çalıştığı sanat, tutku öpücüğüne de yansımıştı. Ağzını tek kanal olarak kullandığı yetenekli bir baştan çıkarma.

Ama hiçbir şey yoktu, kıvılcım yoktu.

Çünkü sadece Matteo bana hissettirebilirdi.

Geri çekildiğinde gözleri yavaşça açıldı, içlerinde huşu ve endişe karışımı bir his vardı. "Hissetmedin mi?" diye sordu. Başımı salladım, gözlerim yaşlarla dolarken yere baktım. "Özür dilerim Duke. Elimden gelse bunu değiştireceğimi biliyorsun."

"Onun yüzünden mi? Benim yerime bir suçluyu mu seçiyorsun?" Sesi sert çıkmıştı ve Duke'un sert öfkesinin yüzeyin hemen altında asılı durduğunu, yalnız kaldığında ve gerçek acısını gösterebildiğinde ortaya çıkmayı beklediğini biliyordum.

"Hayır. Matteo'yla ilişkimizin asla uzun sürmeyeceğini biliyorum," diye açıkladım. "Seni kendime tercih ediyorum." Kaşları çatıldı ve ben de kucağına yaklaşarak kollarımı destekleyici bir şekilde ona doladım. "Sen benim sana verebileceğimden daha fazlasını hak ediyorsun. Beni sevdiğin gibi seni asla sevemeyeceğimi bildiğim halde seni benimle bir ilişkiye hapsedemeyecek kadar çok seviyorum. Senin için bunu istemiyorum."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Peki ya benim istediğim?"

"Senin için daha iyi birini bulacaksın." Sertleşti ve geri çekildi. Gözleri omzumun üzerinden geçti ve sessizce başını sallayıp kahkaha attı, sonra da topuklarının üzerinde dönüp kalabalığın içinde kayboldu.

Omurgam karıncalandı, endişeye benzer bir şey aniden yukarı kayarak göğsümde birikti. Birdenbire bir bedenin sırtıma bastırmasıyla öne doğru sendeledim. İri bir el boğazımı sararak beni hapsetti ve içimi panik kapladı. Patrick bir adım öne çıkarken ellerim o eli pençelemek için uzandı.

"Hey adamım, bırak onu!" diye itiraz etti.

"Kalbinin kırılmasının yeterli bir ceza olduğunu düşündüğüm için oldukça şanslıyım. Aksi takdirde Duke ölü bir adam olurdu. Fazladan kurtul, yaramaz melek," diye homurdandı Matteo'nun sesi kulağımda. Rahatlayarak iç çektim, Matteo'dan gelen güven duygusuyla paniğim azaldı. Ne kadar kızgın olursa olsun, ki gerçekten kızgın olduğunu hayal ediyordum, bana zarar vermeyecekti.

Pek sayılmaz.

"Bırak beni Teo," diye fısıldadım, öfke ve endişe karışımı bir bakışla bizi süzen Patrick'e güven verici bir gülümseme verdim. "Sorun yok. Onu tanıyorum," diye bağırdım.

Matteo ona, "Hâlâ tüm uzuvlarına sahipken kulübümden siktir olup gitmeni öneririm," diye homurdandı. Kulüpte olmasaydık sesi daha kısık çıkabilirdi. Ama müzik gümbür gümbür çalarken, komutu bağırarak vermekten başka çaresi yoktu. Kafalar bize doğru döndü, değiş tokuşu izliyorlardı. Patrick'in gözleri büyüdü ama beni Matteo'ya bırakmadan önce başını salladı.

İçimi çektim, hayal kırıklığım artıyordu. Kendimi sahiplenilmiş, Matteo'ya ait bir mal gibi hissetmekten nefret ediyordum ve kendim için düşünemiyor ya da hareket edemiyordum. "Bir şey mi unuttun?" diye sordu.

"Hmm, hayır," diye fısıldadım, Matteo'nun boştaki elini kalçamda gezdirmesini görmezden gelmeye çalışarak.

"Senin için konuşuluyor, aşkım. Çok kararlı bir ilişkidesin. Sana dokunmamış olması randevun için büyük şans. Aksi takdirde

yaptığı son şey olmuştur."

Matteo'nun boğazımı sıkarak beni uyardığını hissederek donakaldım. "Her şey değişmek üzere. Aramızda olanları kabullenmenin zamanı geldi."

"Biz diye bir şey yok! Asla bir biz olmayacak!" Ona bağırdım, beni izleyen insanları umursamadan.

"Ah, ama yanılıyorsun, *Cara mia*. Biz diye bir şey var. Her zaman bir biz vardı ve her zaman bir biz olacak. Başka bir erkeğin sana dokunmasına asla izin vermeyeceksin," diye emretti ve elimi tutup beni çıkışa doğru çekmek için boğazımı bıraktı.

"Bekle, seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum!" Hırladım, peşinden tökezlerken parmaklarını elimden çekmeye çalıştım.

"Bu sizin için çok talihsiz bir durum. Burada kimse bizi durduramaz."

"Matteo!" Arkamızda yerini alan Scar'a ters ters bakarak çığlık attım. Gece havası tenime çarptığında soğuktu, rüzgâr sokağı yırtıyordu. Matteo takım elbisesinin ceketini omuzlarıma atarken vale arabayı almak için acele ediyordu. "Ceketim içeride. En azından beni bir hayvan gibi götürmeden önce almama izin verin."

Matteo, Scar'a başıyla selam verdi, o da dönüp kulübe doğru yürüdü. Aston kulübün önüne yanaştığında Matteo onu beklemedi. Bunun yerine beni koltuğuma itti ve kendi koltuğuna oturup beni gecenin içine doğru kaçırmadan önce kapıyı çarparak kapattı.

***

Matteo çok hızlı sürdü.

Her zaman çok hızlı araba kullanırdı, ama hiçbir şey tam anlamıyla *sinirli* olduğu zamanlarla kıyaslanamazdı.

"Scar olmadan dışarı çıkacak kadar aptal olduğuna inanamıyorum. Güvenliğin hiç mi umurunda değil?" diye homurdandı ve blokları çevirerek otoyola doğru ilerledi.

"Ben iyiydim!" Onun bu saçma davranışı karşısında başımı sallayarak itiraz ettim. Umursamaz bir çocuk değildim, eğer bir kez olsun bir kulübe gitmek isteseydim, o zaman yapacağım şey buydu.

"Peki Adrian ortaya çıksaydı ne yapardın?" Matteo sordu ve dudaklarımı büzdüm. Scar'dan beri kimsenin beni takip edemeyeceğinden emindim.

gizlice çıktığımı fark etmemişti bile, ama bu cephede risk vardı.

Matteo ile hayatımın sınırlarından kurtulup tek bir gece özgür kalabilmek için her şeye değerdi.

"Birinin sürekli beni takip etmesine izin veremem Teo," diye fısıldadım. "Alana ihtiyacım var, sadece kendim olabilmek ve istediğimi yapabilmek için."

"Öyle mi? O zaman elveda öpücüğü verebilirsin," diye güldü, sinirlerimi bozan karanlık, içi boş bir sesle.

"Bu ne anlama geliyor?" Bir an sessiz kaldı ve bana cevap verme zahmetine girip girmeyeceğini ya da rızamı almadan sürpriz bir kısıtlamaya uyanıp uyanmayacağımı merak etmeye başladım. Gömleğinin kollarını teker teker yukarı itti, yüzünün her özelliğine hayal kırıklığı yazılmıştı. Kemik yapısı benzersizdi, yontulmuştu ve yontulmuş kare çenesiyle güç yayıyordu ve bu onu *her zaman* bir dereceye kadar korkutucu gösteriyordu, ama o anda dudaklarını büzüştürme şekli bunu daha da kötüleştirdi.

"İşler değişiyor. Ayarlamaları yaptığımda ne demek istediğimi anlayacaksın." Sormayı düşündüm ama vazgeçtim. Eğer Matteo bana bir şey söylemek, hazırlık yapmak istemiyorsa, o zaman yapmazdı. Kafamı duvarlara vurabilir ya da o düzenlemeleri yaptığında tartışacağımızı kabul edebilirdim.

Gözlerim karşımdaki kolundaki dövmeye gitti, direksiyonu kavrarken kasların nasıl kordonlaştığını izledim. "Neden o dövmeyi yaptırdın?" diye sordum.

Gözlerini aşağıya dikti ve The Loop'tan çıkarken caddelerde sıralanan birçok işyerinden birinin boş otoparkına girmek için yoldan saptı.

"Sen ne-?" Arabayı park ettiğinde durdum. Emniyet kemerini çıkardı, vücudu uğursuz bir şekilde bana doğru döndü.

Elimi tuttu, parmaklarımı ön kolunun dövmeli etine dokundurdu. Parmaklarımla aslanın yüzünün izini sürdüm, karmaşık detaylarında bir kuzunun yüzünü saklayan saat kadranını daire içine aldım. "Senden ayrıldığım gün yaptırdım," diye itiraf etti beni şok ederek. "Bir hatırlatma olarak."

"Neyin hatırlatıcısı?" Fısıldadım. Birden bu konuşmayı yapmak istemediğimi anladım. Bu konudaki endişem sormayı ertelememe neden olmuştu, çünkü Matteo'nun neden hayatımın en kötü anını teninde ölümsüzleştirdiğini bilmek istiyordum.

"Aslanın kuzuya asla bulaşmaması gerektiğini, çünkü kuzunun incinmesinin an meselesi olduğunu." Bir kahkaha attım ve parmaklarımı aniden çektim. Eğer tatlı bir cevap, her şeyin bir yalan olduğunu ima edecek bir şey bekliyorsam, bu hiç de öyle değildi. "Kalbini kırdığım için değil, Angel. Benim hayatım karmaşık. Tehlikeli ve her zaman da öyle oldu. Uzaklaşmak seni bunun sonuçlarından korumanın en iyi yoluydu. Ne zaman sana dönmeyi, seni geri almayı düşünsem, o dövme bana neden uzak durmam gerektiğini hatırlattı."

Gözlerimde yaşlar birikti ve başımı salladım. Bir daha içeri girmesine izin vermeyecektim ve aramızdaki duvarları, her gün yıkılıyormuş gibi görünen o sallantılı duvarları yeniden inşa etmeye çalıştım. "Yapma."

"Her zaman sendin, Ivory. Her zaman," diye fısıldadı alnını alnıma bastırarak. "Bana zarar verebilecek tek şey sensin. Beni kırmak için kullanabilecekleri tek şey. İşte bu yüzden sana söylediklerimi yapmalısın. Scar'la kalmalısın. Seni güvende tutabilmemin tek yolu bu."

Başımı salladım, duvarlarımı güçlendirirken sistemime uyuşukluk doldu. Matteo iç çekti, sinirlenmişti. Duvarlarımı örmeye çalıştığımı her zaman bilirdi, duvarlarım yükseldiği anda onları hissederdi.

Onları yıkmada bu kadar etkili olmasını sağlayan da buydu.

"Siktir et," diye homurdandı ve arabasının kapısını iterek açtı. Gözlerim açıldı, etrafımıza baktım. Otopark karanlıktı, görünürde ne bir araba ne de bir insan vardı. Kapım açıldığında irkildim ve Matteo aceleyle kemerimi çözdü.

"Ne yapıyorsun?" Orta konsolun üzerine uzanmam için beni iterken sordum. Bacaklarıma manevra yaptırarak, koltuğa diz çökene kadar beni döndürdü. "Teo?"

"Sus, Ivory," diye fısıldadı, elbisemi kalçalarımdan yukarı kaydırıp siyah tangamı ortaya çıkardı. "Tanrım, çok güzelsin." Eliyle kıçımın yanağına öyle bir şaplak indirdi ki çığlık atmama neden oldu ve yakıcı acıyı hemen hissettim. Bunu diğer tarafa da tekrarladı ve ben inledim. "Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verme. Bir daha asla, Ivory. Duke'a bir daha sorun olmayacağı ve benden nefret edeceğini bildiğim için izin verdim. İleride bu kadar cömert olmayacağım." Elleri sıcak, yanan tenimi okşadı ve o sıcaklık doğrudan merkezime vurup beni aşağılaması gereken derin, karanlık bir uyarılmaya dönüştüğünde kıvranma dürtüsüne direndim.

Bunun yerine, kıçımı Matteo'ya doğru ittim ve onun şaplakları hakkında ne hissettiğimi bilmesini sağladım. "Kapa çeneni ve sik beni."

Kıkırdadı, "Küçük meleğim şaplak atılmasından hoşlanıyor mu? Hiç şaşırmadım. Sana verdiğim her şeyi alacaksın, Cara mia."

Başımı salladım, eli tangamın kemerini kavradığında ve dizlerime takılana kadar bacaklarımdan aşağı çekebildiği kadar çektiğinde inledim. Orada bıraktı, iki parmağını içime soktu ve beni zaten ıslak ve bekler halde buldu. Fermuarının sesi arkamdaki sessizliği bozdu ve parmaklarının çekilmesi ve sikinin pürüzsüz, kadifemsi başının onların yerini alması için sadece birkaç saniye geçti. Bir eli saçlarıma dolandı ve tek, sert bir hamleyle içimde kabarırken onu derinlere almak için sırtımı eğmemi sağladı.

"Teo," diye soluklandım, diğer elinin parmakları beni tutuşunun şiddetiyle kalçamı zedeliyordu.

"Onu alacaksın," diye emretti, saçımı ve kalçamı kavrayarak arabadan düşene kadar beni geri çekti. Aleti hâlâ sıkıca üzerimdeyken, ellerim beni koltukta destekleyecek şekilde konumlandırdı. Topuklu ayaklarım yere çarptı, kendimi destekleyemeyecek kadar sarsılmış hissediyordum ama Matteo beni rahat bırakmadı. Çekildi ve kalçalarını hızla geri soktu, sonunda kıçımı istediği şekilde yukarıda tutmak için saçlarımdaki tutuşunu serbest bıraktı. Kıçımın derisi karıncalandı, bana vurduğu darbenin iyileşen acısından daha fazla bir şey. Omzumun üzerinden bir bakış, gözlerinin birleştiğimiz yere sabitlendiğini, hızlı bir ritimle içime girip çıkmasını izlediğini doğruladı. Ayakta dururken ve belimden neredeyse ikiye katlanacak kadar bükülmüşken müstehcen göründüğümü biliyordum ve kıpırdamadan durup Matteo'nun istediğini almasına izin vermek kolay değildi. Avucunu tekrar kıçıma vurdu ve çığlık atarak başımı geriye attım. "Bu am benim."

"Evet Teo," diye inledim ve o anda bu yalan olamazdı. Etrafında kenetlendim, bedenim sesindeki ve beni kavrayışındaki tahakkümü seviyordu.

Konu Matteo'ya geldiğinde o bir haindi.

Tıpkı benim kalbim gibi.

"Ağzın benim. Bir daha asla başka bir adamın dudaklarını sana değdirmesine izin vermeyeceksin. Anladın mı?" diye emretti, kalçalarını kaydırarak her hamlede içimdeki o noktaya doğru sürükledi.

"Evet Teo," diye inleyerek tekrarladım. Vücudum kasıldı, orgazmım üzerime çöktü. Hiç durmadı, hiç duraklamadı bile, sadece orgazmım boyunca itme sonrası cezalandırıcı itme ile yolunu zorladı.

"Bu kız benim," diye fısıldadı ve ellerinden biri kalçamı bırakıp başparmağını daha önce kimsenin dokunmadığı bir yerime bastırdı. İnledim, beni kavrayışına karşı kıpırdandım. "Yakında sahipleneceğim, Angel. Her şeyin bana ait. Ağzını alan ilk erkek bendim, o küçük tatlı amcığını alan ilk erkek bendim ve kızını da alan ilk erkek ben olacağım."

Hızını yavaşlattı ve ben de arkama dönüp bana nasıl dokunduğuna, beni nasıl *sahiplendiğine* baktım.

"Kahretsin," diye inledim, üzerimdeki garip, yabancı baskının *iyi* hissettirdiğini açıklamak istemiyordum. Karanlıktı, yasaktı, hoşlanmayı hiç düşünmediğim bir şeydi.

Ama ben yaptım.

"Küçük bir sır öğrenmek ister misin?"

"Hmm?" Mırıldandım, açının ve topukların verdiği yorgunluk b a l d ı r l a r ı m ı ele geçirmişti.

"Ben de tüm bunları alacak son adam olacağım," diye inledi, içimde kendi doruk noktasını bulurken. Matteo'nun kendini bıraktığı o tek an için kontrolünü kaybederken eli arabanın tavanına çarparak ağırlığını destekledi. Sadece boşaldığında gösterdiği o nadir kırılganlık anını. Yüzünü göremiyordum ama yine de hissediyordum.

İşi bittiğinde tangamı yerine koymama ve elbisemi düzeltmeme yardım etti. Sonra eve gittik.

Yirmi Bir

Fildişi

Scar'la arabaya bindiğimizde, Sadie'nin spor salonunda beni iki saat boyunca çalıştırmasına izin verdikten sonra eve gideceğimizi *sanmıştım*. Duke'la olan sahneden sonra kıçıma tekmeyi basmak için can atıyordu ve onu suçlayamazdım.

Ben de kıçımı tekmelemek istedim.

Beni incitmemek için elinden geleni yapacağını bildiğim, yakışıklı olduğunu kabul ettiğim en iyi arkadaşımın kimyasını hissedemememin nesi yanlıştı?

Ugh.

Scar yanlış yöne sapıp otoyola girdiğinde küfrettim ve dönüp ona baktım. Sayamayacağım kadar çok kez beni cipin arka koltuğuna oturmaya ikna etmeye çalışmıştı ama ben hiçbir zaman şoförlük yapıyormuşum gibi hissetmek istememiştim. Kendimi zengin bir adamın metresi gibi hissetmeme neden oluyordu, ki bu gerçekten çok uzak değildi, ama yine de bundan nefret ediyordum.

"Nereye gidiyoruz?" İnleyerek ve başımı koltuğa doğru çevirerek sordum. Cevap vermedi, sadece gözleri yolda, taş gibi ve sessiz bir şekilde oturdu. "Matteo'ya gitmek istemediğim ikinizin de aklına geldi mi? Zaten beni nadiren bu kadar erken çağırır. Neler oluyor?"

Scar homurdandı ve vücudumdaki kaslar gerildi, "Sanırım bunu açıklamayı ona bıraksam daha iyi olacak," dedi.

"Tanrım, kötü mü? Bir şey mi oldu?" Yine sessizlik. "Her neyse," diye iç geçirdim, kendimi sakinleştirmeye çalışarak. "Muhtemelen benimle işi bitmiştir. Bu saçmalığı bitirmeye hazırdır."

Scar bir kahkaha attı ve adamın güldüğünü nadiren duyduğumu fark ettim. Onun varlığıyla rahat olmama ve beni eğlenceli bulduğunu bilmeme rağmen, adamı bir kez bile güldürmemiştim.

Bu kabul edilemezdi.

"Seni özleyeceğim; biliyorsun. Yemeğe ihtiyacın olursa her zaman gelebilirsin. İnsanları beslemekte iyiyimdir, eğer anlayamadıysan. Çok yiyorsun. Benim yanımda değilken seni kim besliyor?"

Saçmalıyormuşum gibi başını salladı.

Şimdi her zaman yaptığı *gibi*.

"Yemeklerinizden bolca alacağım, Bayan

Torres." Kulağa uğursuz geliyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, şehrin sokaklarının Matteo'nun malikânesine giden daha az şehirli sokaklara dönüşmesini izliyordum.

Matteo'nun yerine gittiğimde üzerimi değiştirecek kıyafetim bile yoktu ve ter içinde kalmıştım.

Yolculuk taş gibi bir sessizlik içinde geçti, Scar soru sormak istediğimi çok iyi biliyordu ve ben de onun cevap vermeyeceğini biliyordum. Sadık bir piçti; hakkını vermeliydim.

Ayrıca, Matteo hakkında soru sormanın kaygan bir yol olduğunu hissediyordum. Kafamı kuma gömüp benimle işi bitene kadar beklemenin, her şey bittiğinde tamamen paramparça olmadan uzaklaşmanın en iyi yolu olduğu stratejisini benimsemiştim. Yaşamak için her ne yapıyorsa, bilmek istemiyordum.

Hayır.

Devekuşuydum

.

Scar malikânenin kapısına yanaştığında camı indirdi ve muhafız pencereye çıktı. Normalde biz gelene kadar küçük evlerinde kaldıkları için alışılmadık bir şekilde dışarıda durdu.

"Yoğun bir gün," diye mırıldandı Scar, arabanın diğer tarafından bana bakarak. "İyi günler Bayan Torres," diye kibarca gülümsedi. Matteo'nun bölgesine ilk kez safça girdiğimde çalışan aynı güvenlik görevlisiydi. Adını tatilden döndükten sonra öğrenmiştim zaten.

"Merhaba Christian," dedim tereddütlü bir gülümsemeyle. Ġlk seferden beri kibarlıktan baĢka bir Ģey yapmamıĢtı, anormal derecede kibardı ama Matteo'nun yattığı diğer kızlara benzediğimi hatırlamaktan kurtulamamıĢtım.

Euw.

Boğazını temizledi, Scar'a tuhaf bir şekilde eğlenen bir bakış fırlattı ve somurtkan adam da ona ters ters baktı. "İçeri girin," dedi Christian, arabadan geri çekilip bizi malikâneye sokmak için düğmeye bastı. Arabayı sürerken

Uzun ve dolambaçlı yolda Christian'ın yoğun bir günden kastının ne olduğu anlaĢıldı.

Birisi hareket ediyordu.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, Matteo'nun beni terk etmeyi planlamadığı ya da başı belada olmadığı ve kaçmak zorunda kalmadığı sürece taşınacağından bahsetmeyeceğine i n a n a m ı y o r d u m .

Ama neden beni eve getirtti?

Yolda yanımızdan bir nakliye kamyoneti geçti, diğeri evin önünde duruyordu ve iki adam ön taraftan atladı. Arkalarına yanaştık ve arka kapıları açtıklarında kutularla dolu bir minibüsle karşılaştık.

"Uhh kay. Matteo evlendi mi yoksa?" Yan taraftan bana sırıtan Scar'a sordum. Hemen sonra arabadan indi ve ben de tereddütle de olsa onu takip ettim. En iyi koşullarda bile Matteo'nun evine ait değildim, ama kirli koşu ayakkabılarım antrenin gösterişli fayansları karşısında özellikle çirkin duruyordu. Yüksek belli koşu şortum ve spor sütyenim de pek iyi değildi. Fuayeyi kutular kaplamıştı ve biz Matteo'nun ofisine gitmek için salona doğru ilerlerken, yanlarından geçerken tanıdığım iki personel fuayedeki eşyaları toplayıp merdivenlerden yukarı ya da oturma alanına ve mutfağa getiriyordu.

Scar kapıyı çaldı ve dönüp bana mırıldandı. "Gerçekten seni kovalamak istemiyorum. Bunu aklında tut, tamam mı?" diye sırıttı ve Matteo'nun emriyle kapıyı iterek açtı. Eşikte donup kaldım ve Scar'a baktım.

"Neden- neden ben-" Scar beni iterek odaya soktuğunda koptum ve tökezlemeden önce kendimi zor tuttum. Kapı arkamdan kapandı ve masasının arkasından kalkarken Matteo'ya baktım. "Neler oluyor?" Kollarımı göğsümde kavuşturup kendimi sertleştirmeye hazırlanarak sordum. Matteo beni incittiğini bilmemeliydi.

İkinci seferde değil.

"Gel benimle otur," diyerek duvara dayalı ve masasına bakan kanepeyi işaret etti. Daha önce orada olmadığını bildiğim için dikkatle baktım. Beyazdı, moderndi ama ofisinin tüm erkeksi grileri ve kahverengileriyle hafif bir kontrast oluşturuyordu. Kanepenin önünde küçük bir sehpa ve sedir melezi duruyordu, kıvrılıp çalışmak için mükemmel rahat bir alan gibi görünüyordu. Elimi tutup beni kanepeye doğru yönlendirirken yanına oturdum. Kumaşı kirletebileceğimi umursamadım bile, çünkü muhtemelen onu bir daha asla görmeyecektim.

"Adrian'la ilgili sorunu çözmek başlangıçta öngördüğümden daha zor olacak. Dün geceki numaranı göz önüne alırsak," diye sözümü kesti ve hayal kırıklığı içinde bana bakarak, "şu an için evinde kalmanın güvenli olduğuna artık inanmıyorum."

"Biliyordum-," diye durakladım, sözleri içime işlerken vücudumdaki her şeyin gerildiğini hissettim. "Ne?"

"Adrian her zamanki gibi saplantılı olmaya devam ediyor ve sen de güvenliğinden gizlice kaçarak kendini tehlikeli durumlara sokmaya kararlısın. Seni daha yakından izleyebileceğim bir yerde kalmanı istiyorum." Elimi kavrayışından kurtardım.

"Bu da ne demek oluyor?" Fısıldadım.

"Angel," diye fısıldadı ve ben de koltuktan kalktım. Kapıya doğru koşarak fuayeye gittim ve kutulardan birini açtım. Çalışanlar bana baktı ve çenem düşüp içimi bir korku kapladığında kıs kıs güldüklerini hayal meyal hatırlıyordum.

Stand mikserim, devasa tavan penceresinden süzülen ışıkta deniz camı gibi pırıl pırıl parlayarak orada duruyordu.

Bir adım geri çekilerek ona baktım ve neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimi kırptım. Başımı iki yana sallayarak ön kapıya yöneldim.

Bu *delilikti. O*

deliydi.

Scar kapının önüne çıktı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yolumu kapatırken heybetli görünüyordu. "Çekil," diye emrettim, ona doğru yürüdüm ve onu kenara itmeye çalıştım.

"Bunu yapamam Bayan Torres," diye homurdandı. "Size söyledim, sizi kovalamak pek içimden gelmiyor."

"Angel," dedi Matteo arkamda bir yerde ve fayansa vuran ayak sesleri, yaklaştığı her adımda bedenimin sarsılmasına neden oldu.

"Bunu yapamazsın," diye fısıldadım, kırılacakmışım gibi hissediyordum.

"Seni güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım," diye mırıldandı ve bir elini uzatıp saçlarımı omzumdan uzaklaştırdı.

Ona doğru döndüm ve etrafımdaki soluk sesleri arasında göğsünü ittim. "Beni evimden çıkaramazsın! Neyin var senin?!"

"Bunu dün gece tek başına dışarı çıkmadan önce düşünecektin."

Onu tekrar ittim, vücudunun neredeyse hiç kıpırdamamasından nefret ediyordum. "Ben eve gidiyorum. Eşyalarımın bugün iade edilmesini bekliyorum."

"Gerçekten de özgürlükle aranızdaki tek şeyin Scar olduğunu mu düşünüyorsunuz? Arabanız yok. Mülkün tek çıkışı korunuyor ve evin her kapısında bir nöbetçi var. Artık benim iznim olmadan *hiçbir yere* gidemezsin, *Cara mia*." Sesi alçaldı, tenimin üzerinde bir okşayış gibi dans etti.

"Bunu yapamazsın!" Gözlerimden yaşlar boşanarak bağırdım. Matteo'nun kalbimi kırmasını bekliyordum ama bunu bu şekilde yapacağını hiç düşünmemiştim.

Hiç böyle olmamıştı.

"Ah, aşkım, sanırım çoktan yapıldı." Matteo arkasını dönüp ofisine doğru ilerledi ve beni fuayenin ortasında izleyicilerle birlikte bocalar halde bıraktı.

"Bayan Torres?" Donatello yanıma yaklaşıp elini omzuma koyarak sordu. "Mutfağın neresinde bir şeyler olmasını istediğinize dair özel bir talebiniz var mı? Bununla bizzat ilgileneceğim. Normalde mutfak benim alanımdır ama misafirim olmasını dört gözle bekliyorum."

Başımı salladım, başımı okşayıp uzaklaşırken ilk gözyaşının düştüğünü hissettim. Döndüm, gözlerim kapıda duran Scar'ınkilerle birleşti.

"Biliyordun," diye fısıldadım, ihanet kalbimin sıkışmasına neden oldu. Benim için bir anlam ifade etmeye başlayan asık suratlı adamı özleyeceğimi söylediğimde ciddiydim.

Ve beni bir hapishaneye getirdi.

Sanki gözyaşlarımı görmek onu rahatsız etmiş gibi yüzü kısa bir süre buruştu. Ama rahatsız etmedi.

Hiçbiri beni umursamadı.

"Seni güvende tutacak," diye fısıldadı ve her kelime içime bir darbe gibi indi.

"Ivory," diye fısıldadı yanımda belli belirsiz tanıdık bir ses ve başımı çevirip Lino'nun tanıdık kahverengi gözlerine baktım.

"Lino?" Aptalca sordum, kolunu omuzlarıma doladığında irkildim.

"Gel tatlım. Seni oturtalım."

Beni oturma odasına götürdü ve yanındaki kanepeye oturttu. Donatello bir süre sonra bir kadeh şarap getirdi, bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve dikkatle baktı.

"Nasılsın?" Bardağımdakileri içtikten sonra Lino'ya sordum. Donatello bardağı aldı, önümde yeniden doldurdu ve geri verdi.

"Sanırım şu anda senden daha iyi." Bana doğru çevirdiği mahcup gülümseme hoş bir manzaraydı ve ben de ona karşılık verdim.

"Samara?"

Yüzünü buruşturdu. "Zorlu bir boşanma süreci geçiriyorum."

Başımı salladım. Onu görmeyeli yıllar olmuştu ama evlendiği adam hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştı. "Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Onu bilirsin, inatçıdır." Başımı salladım. "Senin gibi," diye ekledi. Ona ters ters baktım. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Evindesin," dedi ve gözlerimden yeni yaşlar süzülürken beni göğsüne bastırdı.

***

Lino çoktan Matteo'nun ofisine dönmüş, ikisi iş dedikleri her neyse onu yapıyordu; Matteo'nun çalışanları ise onun evinde mahsur kaldığım için ağlamamı izlemekten tamamen memnundu. Çalışanlar etrafımda dolaşıyor, ne isteyebileceğimi umursamadan eşyalarımı yerleştiriyorlardı. Her şeyin nereye gitmesini istediğimi bile sormadılar -bununla ilgilenen tek kişi Donatello'ydu.

Her şeyi kutularda saklamamı söyleyeceğimi bildiklerinden şüpheleniyordum. Kendimi banyoya kilitleyerek seçeneklerimi düşündüm. Sadece iki seçeneğim vardı.

Oluruna bırak.

Ya da Adam'ı ara.

Ekranda onun adına bastığımda elimdeki telefon çaldı ve ne yaptığımı bilip bilmediğimi merak etmek zorunda kaldım.

Sadece eve gitmek istiyordum ama Adam'ı uyarmak savaş ilan etmek gibi bir şey olabilirdi. Ne yapacağı belli olmazdı ve Matteo'nun evinde tutsak olmama nasıl tepki vereceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

"Selam güzel kız," diye cevap verdi, ses tonunda her zaman şefkat vardı. Sessiz kaldığımda, telefondan yaydığı gerginliği hissedebiliyordum. "Ivory?"

"Yardımınıza ihtiyacım var," diye fısıldadım, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Yirmi İki

Matteo

Ivory, ofisimden hışımla çıktığımda bana fırlattığı kocaman gözler bir işaretse, amcasının geldiği anı biliyordu.

"Kendini zeki sanıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi, koltuktan kalkıp kapıya doğru ilerlerken sessizce bana bakıyordu. Önünü kestim, yoluna çıktım ve onu kollarımla yakaladım. "Seni benden alamayacak. Anlıyor musun?"

"Beni zaten kaybettin, ne önemi var ki?" diye tısladı, inatçı küçük meleğimin içindeki vahşi kedi, yaşadığı geçici şokun ardından yüzeye çıkmıştı.

Daha sonra onu yatağa götürdüğümde öfkesini dört gözle bekliyordum.

Ama o anda ona kimin sözünün geçtiğini hatırlatmam gerekiyordu. Kapıya doğru ilerleyerek ondan uzaklaştım. Spor ayakkabıları arkamda yere vurarak gıcırdadı, bu da tüm giysileri sistemli bir şekilde boşaltılmasına rağmen geldikten sonra üzerini değiştirmediğini hatırlatıyordu. "Dışarı adımını atmayacak," diye emrettim Scar'a, Fildişi'ni içeri sokmamak için kapıyı kapatmadan önce izin verdiği boşluktan geçerken.

"Emredersin patron," diye homurdandı Ivory'nin göğsüne indirdiği tokadı yutarken.

"Çıkarın beni! Matteo!" diye bağırdı ve sesi bastırmak için kapıyı arkamdan kapattım.

Amcasının ona işkence edildiğini düşünmesine ihtiyacım yoktu.

"Bellandi," diye selamladı Adam, kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakmaya çalışarak. Kolay kolay gözümü korkutamayacağımı biliyordu ama yine de denemek zorundaydı. "Ivory'yi yanımda götürüyorum."

Kılıfında bir silah olduğunu biliyordum, adam silahsız hiçbir yere gitmedi. Ama ihtiyatlı davranmam gerektiğini düşünmedim bile. Benim bölgemde bana silah çekmeyecek kadar zekiydi.

Eğer yapsaydı, ölmüş olurdu. Onu kapıdan içeri alma emrini verdikten sonra şüphesiz gergin olan muhafızlardan herhangi biri tarafından vurulurdu.

"Ivory artık benimle."

"Ününü biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Ivory senin bu tür işlere bulaştıracağın bir kadın değil Bellandi. Bunu sen de biliyorsun, ben de."

"O benim. Her zaman öyleydi," diye homurdandım.

İç geçirdi, başını salladı. "Biliyorum ama onu bir kenara attın. Şimdi gitmek istiyor ve sen de ona izin vermek zorundasın."

Cebimden küçük kutuyu çıkardım, kadifeyi parmakladım ve içinde ne olduğu konusunda hata yapmaması için havaya kaldırdım. Kutuya dikkatle baktı, göğsünde derin bir iç çekti. Benim gibi bir adam için bunun ne anlama geldiğini bildiğinden başını öne eğdi.

Bizim gibi erkekler bize ait olanın gitmesine izin vermezdi. Konu eşler olduğunda değil.

"Siktir," diye fısıldadı ve kendisiyle savaşma şekli neredeyse zavallı adam için üzülmeme neden oluyordu.

"Eğer ona zarar verirsen ya da başına bir şey gelmesine izin verirsen, onu ortadan kaldırırım ve sen bile onu asla bulamazsın. Anladın mı beni?" Adam bana ters ters bakarak sordu.

Başımı salladım. Bu şartlarla yaşayabilirdim; ne de olsa onu ikna etmek tahmin ettiğimden çok daha kolaydı.

"Seni seviyor," diye iç geçirdi. "Her zaman sevdi. Korkuyor ama bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağına inanmak zorundayım."

"Bunu yapmasını sağlayacağım," dedim ona güven vererek. Ivory'nin ailesiyle olan ilişkisine her zaman gıpta etmişimdir. Birbirlerini sevmeleri ve en iyisini istemeleri takdire şayandı.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu. Başımı salladım, kapıya doğru geri çekildim ve Scar'ın kapıyı açmasını izledim.

Ivory dışarı fırladı ve kendini amcasının kollarına attı. "Teşekkür ederim!" dedi, onunla teselli bulduğunda kalbim kırıldı. Benden teselli.

"Sana zarar verirse beni ara, tamam mı?" Adam homurdandı; sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. Ivory geri çekildi ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne-ne?" diye kekeledi.

"Burası senin için en güvenli yer, tatlım. Adrian Ricci'nin şakası yok. Matteo sana ne derse onu yap," diye homurdandı Adam, kız onun elinden tamamen kurtulduğunda yüzünü buruşturdu. "Seni seviyorum," diye mırıldandı ve dönüp arabasının sürücü tarafına doğru ilerledi.

"Adam!" diye bağırdı adam arabaya tırmanırken. "Adam!" diye bağırdı adam arabayı çalıştırıp garaj yolundan aşağı indiğinde.

Arkasından yaklaştım, kollarımı beline doladım ve gözlerinde dehşetle arabaya doğru hamle yaptığında onu tuttum.

Meleğim kırıldı, onu kollarımda tutarken ağlıyor ve başka bir yol olmasını diliyordum. Keşke onu rahatlatmama izin verseydi.

Ama önemli değildi.

Sonunda hep benimle yaşamaya başlardı.

Planladığımdan daha erken olduğu için pişmanlık duyamazdım.

Yirmi Üç

Fildişi

Matteo'nun ağırlığı altında sıkışmış bir şekilde uyanmak artık çok rahat gelmeye başlamıştı. Normalde o benden önce uyanır ve ben uyanana kadar benimle kalırdı. Bu aramızda konuşulmayan bir şeydi, yıllardır ilk kez kaliteli bir şekilde dinlenebilmem için bunu yapmakta ısrar ediyordu. Bu konuda konuşmak istemiyordum - Matteo'nun huzursuz uykumun bir nedeni olduğundan şüphelenmeyecek kadar zeki olduğu gerçeğini kabul etmek istemiyordum.

Sebep bu kadar önemsizken olmaz. Bazı kadınlar çok daha kötülerinden kurtuldu. Bazı kadınlar korkunç koşullardan kaynaklanan gerçek travmayla başa çıktı.

Onlar benden daha güçlüydü. Benim olabileceğimden daha güçlüydüler.

Bu yüzden ertesi sabah uyandığımda göğsünü sırtıma yaslamış ve bacağını bacağıma dolamıştı, bu rahatlık hissine isyan ettim. Dün ne kadar kızgın olsam da, isteklerimi tamamen göz ardı edeceğini bildiğim için ne kadar kırılmış hissetsem de, beni altına alıp benimle seviştiğinde karşı koyacak kadar güçlü değildim.

En azından Matteo aşık olabilseydi ben öyle derdim. Ama değildi. Önceki gün bunu her zamankinden daha açık bir şekilde ortaya koymuştu.

"Bunu konuşmamızın zamanı geldi," diye homurdandı ve beni çekip sırt üstü yatırdı. Uyku tulumum sakladığından daha fazlasını ortaya çıkardı ve ipek kaplı göğüslerimi örtmek için kollarımı yukarı kaldırdım.

"Ne hakkında konuşacağız? Ne istediğimi tamamen göz ardı ettiğinizi mi?"

"Ivory," diye uyardı ve ben de toplayabildiğim en masum ifadeyle ona göz kırptım.

"Bunu yapmayacağız," diye mırıldandım, gözlerimi devirip yataktan kaçmak için hareket ettim.

Beni belimden yakalayarak tekrar sırtüstü yatırdı, bacaklarımın arasına girdi ve ben debelenirken kollarımı başımın yanında yatağa sabitledi. "Başına her ne geldiyse seni mahvetmiş. Uykunda çırpınıyorsun. Durması için yalvarıyorsun."

"Yapma-" diye uyardım, başımı bir o yana bir bu yana çevirerek.

"Sana yardım etmek istiyorum ve bana kimi öldüreceğimi söylemezsen bunu yapamam," diye hırladı.

"Matteo-"

"Kim, Ivory mi?"

"Bilmiyorum! Tamam. Onun kim olduğunu bilmiyorum." Sesim kesildi, Matteo'nun bakışlarıyla buluşamadım.

"Bana ne olduğunu anlat. Geceleri seni her rahatsız ettiğinde, yatağımıza başka bir adam getiriyorsun." Öfkeli gözlerimi ona çevirdim ve onun özür dilercesine bana baktığını gördüm. "Öyle demek istemedim. Yatağımız bizim. Sadece sen ve ben, Ivory. O her kimse, onu silmene yardım etmeme izin ver."

"Burası senin yatağın, bizim değil," diye hırladım, izinsiz taşınmış olmanın öfkesini içimde tutmaya kararlıydım.

"Kıyafetlerin dolapta mı? Diş fırçan lavaboda mı?" Konuşurken yüzü taşa döndü.

"Teo," diye fısıldadım.

"Her gece senin içinde miyim ve kollarımda seninle mi
uyanıyorum?" "Teo, bu-"

"Cevap ver bana,
Angel." Yüzümü
buruşturdum. "Evet."

"O zaman burası *bizim* yatağımız. Bu değişmeyecek."

İçimi çektim, sonunda pes ettim. Matteo ile sınır tanımazlığı ve yalan söyleme yeteneği hakkında tartışmak istemiyordum. İkimiz de sıkıldığında beni evinden kovmasının an meselesi olduğunu biliyorduk. Belki de beni tamamen açmanın gerçekliği, düşündüğüm tüm o entrikalara değmediğimi kanıtlayacaktı. "Uykuya ilk daldığın o anı bilir misin? Hâlâ farkındasındır ama her şey bulanık ve sıcaktır. Gerçekliğin küçük parçaları sisin içinden süzülür ama çoğu şey kaybolmuştur."

Ona bakmayı reddettiğim için yüzümün yan tarafına bakarak üzerimde gerildi. "Evet," diye fısıldadı.

"Uyuşturulmanın nasıl bir his olduğunu en iyi bu şekilde tarif edebilirim. Bana nasıl hissettirdiğini ve neler olduğunu hatırlatıyor.

Uyumak beni panikletiyor ama buna o kadar alıştım ki sanırım artık uyanmıyorum," diye itiraf ettim.

Alnı şakağıma dokundu ve göz ucuyla gözlerinin kayarak kapandığını gördüm. "Uyuşturucu mu?" Sesi tenimde boğuk bir fısıltıya dönüştü. Başımı salladım. Bana en ince ayrıntıları anlattırmak istemiş olamazdı. "Ne oldu?"

Göğsümden çıkan nefes sertti, inançsızlık ve korkuyla doluydu. "Tek başıma bir kulübe gittim. Sadie henüz yirmi bir yaşına basmamıştı ve Duke kulüp ortamından nefret ediyordu. Bir an iyiydim, içiyor, dans ediyor ve eğleniyordum. Sonra bir de baktım ki tökezlemiş ve bulanıklaşmışım. Biri beni yakaladı ve dinlenmem için bir yer bulacağını söyledi. İtiraz edemeyecek kadar kendimde değildim. Ne olduğunu anlamamıştım."

"Tanrım. *Siktir*," diye inledi Matteo, yüzü acıyla buruşmuştu.

"Bana tecavüz etmedi. Hiç şansı yoktu. Beni kulübün karanlık bir köşesindeki duvarlardan birine yasladı ve ağırlığımı destekledi. Bilincim gidip geliyordu ama iç çamaşırımı kenara çektiğini biliyordum. *Bana dokundu*. Birisi ne yaptığını fark etti ve onu kovaladı, kaçarken pantolonunu çıkardığını söyledi ve ben yere düştüm. O ve barmen olan bir arkadaşı beni arka odaya yerleştirdiler ve beni oradan geçirdiler. Bu kadar aptalca davranmışken polisleri olaya dahil etmek istemedim ve onlar da buna saygı duydular."

"Sana dokundu," diye hırladı Matteo. "Sana ilaç verdi ve tecavüz etmeyi planladı."

"O kadar da kötü değildi. Aptalcaydı. Sadece, vücudum üzerindeki kontrolümü kaybetme hissi en kötü şeydi. Onunla dövüşemedim bile. Etrafımı insanlar sarmıştı ve başımın belada olduğunu kimseye anlatamıyordum. Uykuya dalmak bana bunu hatırlatıyor ve bunun saçma bir çağrışım olduğunu biliyorum. Ama hiç geçmedi," diye açıkladım omuz silkerek.

"Neye benziyordu? Hangi kulüp?"

"Önemli değil, Teo. Uzun zaman önceydi ve onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Her şey bulanıktı. Dürüst olmak gerekirse Verona ya da Evie'nin neye benzediğini bile zar zor hatırlıyorum." Polisi olaya dahil etmenin aptalca olmasının bir nedeni de buydu. Devam edecek hiçbir şey yoktu. Evie bile adama çok iyi bakamamıştı ve tecavüz kiti de işe yarayacak gibi değildi. Sadece travma yaratırdı.

Ondan sonra bir yıldan fazla bir süre kimseyle çıkmadım. Jinekoloğuma gitmemiştim. Sadece hijyen için gerekli olduğunda kendime dokunuyordum.

"Bir daha kimse sana dokunmayacak," diye söz verdi Matteo. Ona inandığım halde üzüntüyle gülümsedim.

Matteo, ben onun olduğum sürece kimsenin bana dokunmasına izin vermezdi. Buraya daha önce de gelmiştik.

Ve yakında bir gün, onsuz nasıl yaşayacağımı yeniden öğrenmek zorunda kalacaktım.

***

Matteo beni yanına taşıdıktan sonraki iki gün boyunca birkaç kez blog yazılarımı ve benzerlerini ofisindeki kanepede yazmamı önerdi. Görünüşe göre bunun amacı buydu, ancak Don veya Lino ile ya da onun için çalışan sayısız diğer adamdan biriyle iş hakkında özel konuşmalar yapmam gerektiğinde boşaltmam gereken toplantılar olabileceğini de açıkladı.

İşimin daha sıkıcı arka uç işleri için yerleştikten sonra taşınmaya zorlanacak bir tip değildim. Başlangıçta bunları yapmaktan nefret ediyordum, bu yüzden kendimi motive ettikten sonra taşınmak istemiyordum. Bu nedenle, çalışırken Matteo'nun ofisine gitmeyi ihmal ediyor, Don'la birlikte mutfakta oturmayı tercih ediyordum. Zaten Matteo'nun ofisine kötü haberlerle geliyordum, aptalca bir şekilde sanki kontrol bendeymiş gibi içeri girdiğim gün ile beni oraya taşıyacağını söylediği gün arasında.

Orada yaşanan talihsizlikten kaçındığım için mutluydum, teşekkürler.

Lino iki saatlik uzun bir toplantının ardından nihayet ofisten çıktığında, mutfağa girdiğinde başımı kaldırıp ona bakmadım bile. "Seni istiyor," dedi ve Don'la konuştuğunu varsaydım. Matteo beni düzenli olarak ofisine çağırmıyordu, Matteo için pek çok meseleyi halleden diğer adamın aksine. "Ivory, tatlım. Seninle konuşuyorum." Lino'nun sesinde bir gülümseme vardı ve gözlerim şaşkınlıkla onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Don'a gülümseyerek dizüstü bilgisayarımı yavaşça kapattım.

"Şimdilik bıraksam bu seni rahatsız eder mi?" diye sordum.

Şöyle bir baktı ve başını salladı. "Endişelenmeyin, Bayan Torres." Ayağa kalkıp koridorda ilerlerken ellerimi rahat adaçayı elbisemin kumaşı üzerinde gezdirdim.

Koridorda yürürken içimi bir endişe kapladı ve derin nefesler alarak bunun sadece Matteo'nun beni ofisine son çağırdığında olanlar yüzünden olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Ben çocuk değildim.

Müdürden azar işitecek değildim. Bu adam her gece yattığım bir adamdı. Evet, düşüncelerimi umursamadan onaylamadığım şeyler yaptığını kabul ettiğim bir adamdı ama bana zarar vermezdi.

Beni kendi evimden çıkarıp malikanesine hapsederek ihanet etmesinin hemen ardından değil.

Kapıyı çaldım ve açmadan önce tanıdık bir sesin beni içeri çağırmasını bekledim. Matteo yalnız değildi, masanın yanında orta yaşlı bir adam duruyordu. İçeri girdim, başını salladığında ona gülümsedim.

"Ivory," dedi Matteo, ayağa kalkıp bir kolunu belime dolayarak. Yanağıma iffetli bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini yabancı adama çevirdi. "Bu benim özel doktorum, Dr. Marchesi."

"Hasta mısın?" diye sordum ve o da bana kıkırdadı. Gözleri benimkilerle buluşmadı ve içimi yine o önsezili his kapladı. "Neler oluyor?" Doktorların gözleri oraya kaydığında benim gözlerim de köşeye döndü. Köşede bir masaj masası duruyordu ve kaşlarım çatıldı. Bir doktorun bana neden masaj yapacağını anlamamıştım.

"O senin için burada," dedi Matteo. "Ama ben hasta değilim," diye fısıldadım.

"Seni güvende tutmama yardım edecek. Her ihtimale karşı." Matteo'nun sesi fısıltıya dönüştü ve gözlerim Matteo'nun çalışmamı istediği sehpanın üzerinde duran tıbbi çantaya kaydı.

"Anlamıyorum."

Doktor çantasından bir şey çıkardı. Eldivenli iki parmağının arasında tutuyordu, o kadar küçüktü ki odanın diğer ucundan zar zor görebiliyordum. "Bu bir mikroçip. Yerleştirildikten sonra bir gün kadar biraz hassasiyet olacak, grip aşısı gibi, sonra hiçbir şey hissetmeyeceksiniz."

Dehşete kapıldım ve Matteo'nun kolunu belime dolayıp beni yanına yapıştırması için bir adım geri çekildim. "Hayır. Hayatta olmaz."

"Angel," diye fısıldadı Matteo ve gözlerimi ona çevirdim.

"Ciddi olamazsın! O şeyi içime sokmana izin vermeyeceğim!" Tutuşuna karşı mücadele ederek, beni bırakması için onu ittim.

"Hareketsiz durmalısın. Sana gereğinden fazla zarar vermek istemiyoruz," diye uyardı Matteo. Gözlerim doktora döndü, çipi kalın bir iğneyle şırıngaya yerleştirmesini izliyordum.

"Hayır! Teo, lütfen!" Geri çekilerek yalvardım. Bu dramatik tepkiyi açıklayamıyordum ama evimden alındıktan sonra bir köpek gibi mikroçip takılması karşısında bu çok fazlaydı.

Kendimi kapana kısılmış hissettim.

Daha önce hiç olmadığım bir şekilde kapana kısılmıştım, sanki özgürlüğü bir daha asla tadamayacakmışım gibi.

"Lino!" Matteo bağırdı ve paniğim arttı. Matteo beni daha sıkı kavradı ve sırtımı göğsüne doğru çekerken kollarında çırpındım. Lino, Don ve Scar koşarak odaya girdiler ve bize doğru ilerlediler.

"Hayır!" Matteo bizi masaj masasına doğru götürdü ve karnım masaya hafifçe bastırana kadar Scar'ın ona yardım etmesine izin verdi.

Beni hırpalasalar bile, nazik davrandılar.

Tekrar çığlık attım, Lino bir elini başımın arkasına bastırıp şefkatle okşayınca irkildim. "Her ş e y yoluna girecek," diye mırıldanarak yüzümü beşiğe doğru bastırdı. Diğer eli sol omzuma bastırarak sıkıca tuttu. Matteo'nun eli sağ omzuma yerleşti ve diğer iki adam bacaklarımı tutarak beni kıpırdamadan tuttu. Ağlamamın şiddetiyle göğsümün titrediğini hissettim ve durabilmeyi diledim ama o kadar öfkeliydim ki gözyaşlarımı durdurmak mümkün değildi. Başka bir el sırtıma bastırdı ve elbisem aniden üzerimde hafifçe gevşemeden önce birbirine çarpan makasların sesi kulaklarıma ulaştı. "Burayı öneriyorum," dedi doktor, bir parmağını omurgamın sağındaki etli kısma bastırarak. "Onun için imkansız hale getiriyor kendini kaldır."

Yastığa karşı mırıldandım. Bu adam benim ne olduğumu sanıyordu? Bir süper casus mu?

Derimden hiçbir şey kesmiyordum.

Aman Tanrım.

"İşe yarıyor," diye homurdandı Matteo, ben ellerinde kıpırdanırken. "Hallet şu işi." İğne derime battı ve inledim.

"Şşşt, tatlım," diye teselli etti Lino beni ve Matteo olmadığı gerçeğini gözden kaçırmadım. Bunu affedemeyeceğini biliyordu.

Özellikle de bir gün önceki konuşmamızdan sonra.

İğne yavaşça içeri girdi, mikroçipi derimin altına bıraktı ve geri çekti. Bir el giriş noktasına bir şey bastırdı, şüphesiz doktor bir bandaj yapıştırana kadar kanamayı durdurmak için. Ellerinden çıkarılan lateks eldivenlerin sesi dikkatimi çektiğinde, bacaklarımdaki ve omuzlarımdaki baskı nihayet azaldı.

Hareket etmedim.

"Dışarı çıkın," diye bağırdı Matteo ve hepsi bunu yapmak için acele ederken ayak seslerini duydum. Kapı kapandığında, Matteo sonunda tüm yoğunluğunu tekrar bana yöneltti. "Angel," diye fısıldadı. Elleri beni sarıp sarmaladı, masanın üzerine oturana kadar beni çekip yeniden düzenledi. Hâlâ ona bakmıyordum, gözyaşlarımın ardında kaynıyordu. Yanağımı okşamak için bir elini uzattı, ondan ürktüğümde yüzünü buruşturdu.

"Dokunma bana," diye

tısladım. "Ivory-"

"Seni asla affetmeyeceğim," diye fısıldadım, sonunda ona bakarak. Bunun neden gerekli olduğunu merak etmek zorundaydım - neden berbat geçmişimizde sahip olduğumuz her türlü iyiliği bozması gerekiyordu.

"Başka seçeneğin yok," diye mırıldandı, buz gibi gözleri benimkilere bakıyordu. "Bu seninle ortak bir tema gibi görünüyor," diye bir kahkaha attım. Suçluluk

Yüzündeki tüm ifadeleri silmeden önce yüz hatları bir anlığına parladı. "Haklıydınız. Buraya hiç gelmemeliydim. Sensiz daha mutluydum."

Ayağa kalktım, etrafından dolanmaya çalıştım. Hareket etmedi, beni takip etmedi.

Ama ben kaçarken öfke kükremesi arkamda yankılandı. Camlar kırıldı ve sanki bir şey devrilmiş gibi sesler geldi. Donatello'nun özürlerini duymazdan gelerek dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi mutfağa girdim. Odadan kaçarken gözlerine bile bakamadım.

Aceleyle üst kattaki misafir odalarından birine çıktım, kendimi içeri kilitledim ve yatağa yığıldım.

Eve bile gidemedim.

Yirmi Dört

Fildişi

İki gün boyunca birbirimizle olan etkileşimlerimiz çok kısa sürdü. Ben mutfakta çalışıyordum. O ofisinde çalışıyordu. Akşam yemeğini sessizce yedik. Donatello ve ben temizlik yaparken o işine geri döndü.

Sonra boş yatak odasına koştum ve kendimi içeri kilitledim. Her nasılsa, ertesi sabah iki gün de onun kollarında, onun yatağında uyandım. Beni uyandırmadan oraya nasıl götürdü, muhtemelen asla bilemeyeceğim. Ben uyanır uyanmaz sözsüz bir şekilde yataktan kalktı ve tekrar ofisine gömülmeden önce hazırlandı.

Mutfakta durmuş, önümde duran malzemelere bakıyor ve Matteo'nun bağırışı evin içinde yankılandığında kendimi yapmak üzere olduğum deneye hazırlıyordum.

"Onunla ne yapacağın umurumda değil! Sadece onu buradan götür!"

Tereddüt ettim. Ofisi resmen gidilmeyecek yerler listemdeydi ama bağırırken sesinde o kadar *kırık bir şey* vardı ki ayaklarım kendiliğinden hareket etti. Bana dehşet içinde bakan insanların yanından geçerek köşeyi döndüm.

Odaya girer girmez gözlerim bebeğe takıldı.

Bir çocuğun oyuncak bebeği büyüklüğünde, neredeyse bir çocuğun oyuncağı olabilirmiş gibi görünüyordu.

Sadece yüzüne baksaydın.

Ve vücudunu süsleyen dantel ayakkabıyı görmezden geldi.

Gözlerim yanında duran kırmızı dantel parçasına kaydı, giydiği şeyin birebir aynısıydı.

"Fildişi," diye fısıldadı Matteo. "Mutfağa geri dön Angel."

Gözlerimi tekrar bebeğe çevirmeden önce ona sadece bir anlık bir bakış attım. Deniz yeşili gözleri boş ve bomboştu, fildişiyle çevriliydi.

cildi ve mükemmel katlanmış kestane rengi saçları vardı. Yanaklarında ve burnunda çiller vardı ve tam olarak kime benzediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ben.

"O da ne?"

"Git, Ivory."

"Nereden buldun bunu?" Bana sempatik bir şekilde bakmasını görmezden gelerek tersledim. Matteo'yu beni ne zaman koruduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum ve yüzündeki ifade bebeğin nereden geldiği konusunda yeterli bir cevaptı.

"Herkes siktir olup gitsin," diye homurdandı ve ofis anında boşaldı. Kapı arkalarından kapandı ve Matteo bana doğru yürüdü ve beni kavradı. "Sana dokunmayacak," diye mırıldandı, sanki bu beni kayıp bebekten uzaklaştıracakmış gibi. Odadan kaçarken güvenlik görevlilerinden biri bebeği kapmıştı, hiç şüphesiz her şeyi berbat edip bebeği eve getiren oydu.

"Teo," diye fısıldadım, o bebeğin tüylerimi diken diken edişi karşısında kendimi ham hissediyordum.

Matteo beni kollarına alıp kanepeye götürürken ve kucağına oturturken itiraz etmedim bile. Yüzümü boynuna gömdüm, oradaki tanıdık kokuyu içime çektim ve bunun beni rahatlatmasına izin verdim.

Benim için Matteo'nun olayı ne?

Onun yanında olup da onu

isteyemezdim. Asla.

Bu yüzden ondan uzak duruyordum. O söz konusu olduğunda kendimi hiç kontrol edemediğimi biliyordum ve ona doğru bastırılmak -kalçalarına sarıldığımda altımda sertleştiğini hissetmek- sadece bu duygunun karşılıklı olduğunu kanıtlıyordu.

O anda hiçbir şey seksi olmamalıydı. Hiçbir ilgi belirtisi göstermediğim bir adamdan ürkütücü bir oyuncak bebek ve iç çamaşırı aldıktan sonra değil.

Ama Matteo farklı bir hikayeydi.

O her zaman öyleydi. Boynundan çekildim ve bir ihtiyaç seliyle dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Ellerim pantolonunun fermuarına giderken, onun elleri de elbisemi kalçalarımdan yukarı doğru sıyırdı.

Onu istedim.

Ona

ihtiyacım

vardı.

Ve o anda, bunu sorgulamazdım.

Hayatta olduğumu hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Sadece kullanılıp atılacak bir şey değil, duyguları ve düşünceleri olan gerçek, canlı bir insandım. Var olmaya ihtiyacım vardı ve Matteo şimdiye kadar yaşadığım en büyük adrenalin patlamasıydı.

Külotumu kenara iterken onu okşayarak pantolonundan kurtardım. Ayağa kalktım, onu giriş yerime çentikledim ve üzerine öyle sert çarptım ki inledi. "Sakin ol, Angel."

Ön sevişmeyle bile onu elde etmenin kolay bir iş olmadığını o da benim kadar iyi biliyordu. İki gün boyunca hiç seks yapmadıktan sonra onu hazırlıksız yakalamak aptallıktı.

Ama o acıya, içimin parçalanması hissine ihtiyacım vardı. Kalbime yaptıklarını bedenimin de yapmasına ihtiyacım vardı. Ruhuma.

Bana ne yaptığını anlamasına ihtiyacım vardı ve Matteo'yu onun beni incittiği gibi incitebileceğimi düşünecek kadar aptal değildim. Bunun mümkün olabilmesi için onun da bir kalbi olması gerekirdi.

Kalçalarımdaki elleri beni sabitlemeye çalıştı ama ben onu uzaklaştırdım ve kalçalarımı hızla ileri geri salladım. Hızımın çılgınca olduğunu biliyordum. Onu kullanırken deli gibi davrandığımı biliyordum ama umurumda değildi.

Sonunda sakinleşti, aldığım şeye *tam olarak* ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi görünüyordu. Ellerini tekrar kalçalarıma koydu ve elbisemin kumaşının altından yukarı doğru kaydırdı, beni durdurmuyor ya da cesaretlendirmiyordu, sadece tenimle temas etmek istiyordu.

Orgazmımı kovaladım, klitorisimin bu pozisyonda onun kasık kemiğine sürtünmesini sevdim ve belki, sadece belki, bir an için bir şeyin sorumlusu olduğumu hissettim. Orgazm olurken ellerimi göğsüne koyarak kendimi sabitledim, onun etrafında titriyor ve içimde kendi boşalmasını bulduğunu hissediyordum.

Eşzamanlı orgazmlarımızın samimiyetinin bana dokunmasına izin vermedim. Normalde olduğu gibi değil.

Nefesimi tutar tutmaz ayağa kalktım ve elbisemi tekrar düzelttim. "Ivory," diye fısıldadı, bana doğru uzanarak. Yüz ifademdeki bir şey onunkini de karartmış gibiydi.

Bana baktığında ne gördüğünü biliyordum. Hayatıma geri döndüğü andan beri elde edemediğimi düşündüğüm bir şey.

Ama o anda?

Duvarlarımın içinde güvendeydim.

Matteo Bellandi bile bana dokunamazdı.

Döndüm ve odadan çıktım, misafir odasına gittim ve temizlenmek için duş aldım. Matteo beni takip etme zahmetine girmedi.

***

Birkaç gün boyunca Matteo ile aramızdaki mesafe bir boşluk gibi sabit kaldı. Buna rağmen her günü onun içimde olmasıyla, beni seksin yakınlığı ve bedenimden sadece onun çıkarabileceği hislerle kabuğumdan çıkarmaya çalışmasıyla bitirdim.

Ama seksle ilgili olan şey de buydu. Sadece vücudumdan daha fazlasına dokunmasına izin verirsem samimi olabilirdi ve bana ihanet ettikten sonra bu gerçekleşmiyordu.

Hayatımda ilk kez kalbimin Matteo'ya karşı güvende olduğunu hissettim. Bundan *nefret* ettim.

Bu beni rahatlatmalı, beni bitirdiğine karar verdiğinde zarar görmeden uzaklaşacağıma dair bana güven vermeliydi. Bunun yerine, beni sadece soğuk hissettirdi.

Tek başına.

Tekrar.

Matteo, Lino'yla bazı işleri hallederken Sadie'yle birlikte *Indulgence*'a gidebileceğimi söylediğinde bu şansa balıklama atladım. O evden çıkmak için yanıp tutuşuyordum, bir parça özgürlüğe kavuşmak için yanıp tutuşuyordum. Arkadaşımla dansa gitmek hoş bir değişiklikti.

Matteo'nun her zaman etrafımı güvenlikle çevirmesini beklemiyordum.

Beni ofis kulesinden izleyebileceği VIP alanına hapsolmayı hiç beklemiyordum.

İzlerken, Matteo'nun söz konusu olduğu tüm ofislerden *gerçekten* ama *gerçekten* nefret ettiğime karar verdim. Birbiri ardına çıkan esmerlerin Matteo üzerinde hakları varmış gibi davranmalarını izlemek, Simon'a onları görmek isteyeceğini söylemelerini dinlemek.

Özel olduklarını. Flaş haber.

Değildiler. Bir tanesi bile.

İlk birkaç tanesinden sonra Simon beni göstermeye ve kızlara Matteo'n un yatılı bir kız arkadaşla konuşulduğunu söylemeye başladı,

VIP'nin her köşesinden kadınlar bana dik dik bakıyordu. Kulübün benim gibi sıradan hiçkimseler için olan normal kısmına baktığımda, onlarla birlikte anonim olmayı diledim. Ta ki sert ifadelerle beni işaret eden ve birbirlerinin kulaklarına konuşan kadınları görene kadar.

"Neden buradayım?" Boş bir koltuğa çökerek Sadie'ye sordum.

"Beni yeniyor. Bu berbat," diye inledi. Sadie'nin dans pistine inmesine izin verdiler. Ama bana izin vermediler.

"Dans edemeyeceksem bir kulübün ne anlamı var ki?" Simon'ın dikkatini çekerek hırladım.

Bana gülümseyerek omuz silkti. "Patronun emirleri, Bayan Torres."

İnledim ve dramatik bir şekilde minderlere yaslandım. VIP'ye yeni bir kız girdi, her ne sebeple olursa olsun kolayca içeri kabul edildi.

Tahmin etmem gerekirse?

Çünkü *çok güzeldi.*

İnsanlık dışı muhteşem.

Ondan nefret etmek istiyordum ama masmavi gözlerine ve kestane rengi saçlarına bakmak bana başka bir fikir veriyordu. Yanımdaki koltuğu okşayarak ona el salladım. Gözlerini kocaman açarak oturdu, tek başına olmanın garipliğinden kurtulduğu için tamamen minnettar görünüyordu.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdı, yanıma tüneyerek.

"Matteo Bellandi ile hiç tanıştın mı?" Fısıldadım ve Sadie merakla bana baktı. Simon'ın gözleri de benimkilere sabitlenmişti ama umurumda değildi.

"Hayır. Çok güzel olduğunu duydum," diye fısıldadı, sanki Matteo'nun görünüşü bir sırmış gibi.

Sanki.

Görünüşe göre Chicago'nun tüm esmer kadın nüfusu Matteo'nun görünüşünü çok iyi biliyordu.

Ve sikini.

Sahiplenici kıskançlık dalgasına karşı koydum. O benim değildi ve asla da olmayacaktı.

"Kulağa tuhaf gelebilir, o yüzden biraz sabırlı ol" diye güldüm. "Ama onu becermek istiyor musun?"

Sadie omzuma vurarak, "Ah, Tanrı aşkına," diye inledi. Yüzümü buruşturdum ve ona doğru bir bakış fırlattım.

"Ben-ne?" diye sordu kız.

"Matteo ile yaşıyorum, zorla kız arkadaş oldum sanırım. Her neyse," dediğimde yüzündeki şaşkın ifadeyi fark ettim ve bu konuşmayı

Çılgın Şehir. Durum. "O bir dolandırıcı. Bir kere aldattı ama değiştiğini söylüyor. Bla bla, konuşmayı biliyorsun."

"Ve tekrar aldatacağını mı kanıtlamak istiyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım, her şey boka sarmadan önce Matteo'nun bana ulaştığını itiraf edecek kadar açıldım. "Daha fazla acı çekmeden bu işin bitmesini istiyorum, anlıyor musun?"

"Tatlım, demek istediğim. Eğer duyduğum kadar yakışıklıysa, bu çok da zor bir şey değil, değil mi? Bilmekle başa çıkabileceğinden emin misin-?"

Yüzümde bir buruşukluk olduğunu bilmeme rağmen başımı salladım. "Sana *herhangi bir* ilgi işareti verip vermediğini bilmek istiyorum. Numaranı alırsa, kendi numarasını verirse. Her neyse. Bilmem gerek."

Başını salladı ve Simon'ı onu merdivenlerden yukarı çıkarmaya zorladım. O da sanki büyük bir şakanın içindeymiş gibi sırıtarak bana eşlik etti.

Sadie elimi tutarak beni oturduğum yerden kaldırdı.

"Hadi gidelim." "Nereye?"

"Dans." Dehşet içinde peşimizden gelen iki fedaiyi iterek geçti. "Size dokunmayacaklar. Dokunurlarsa Matteo ellerini keser. Bu yüzden burada oturup onun baştan çıkarılmasını izlemeyeceğiz."

Yutkundum, başımı salladım. Dans pistine çıkar çıkmaz Matteo'nun kulesine bakmamaya karar verdim. Bilmek istemiyordum. Matteo'nun ofisine aldığı kızları nasıl becerdiğini öğrenmekle ilgilenmiyordum. Benim dışımda yatakta seks yapmadığını itiraf etmişti ama ofiste biraz hareket vardı.

Bu yüzden nefret ettim.

Kendimi dans etme eylemine kaptırmış, zamanın nasıl geçtiğini anlamamaya çalışıyordum. Şarkılar birbiri ardına geçti ve Matteo'nun kulesinden VIP odasına dönen muhteşem kızdan hiçbir iz kalmadığında içimde bir şeylerin buruşup öldüğünü hissettim.

O ofiste olanlarla ilgili aklımda hiçbir şüphe kalmayacaktı, orada geçirdiği zamanla ilgili değil.

Gözlerim kuleden yavaşça uzaklaştığında Simon'ın gözleriyle kısa bir süre karşılaştım. Bakışları bile bilmişti, bana bakarken yüz hatlarındaki tüm eğlence izleri silinmişti. Yüzünü gerginleştiren öfkeyi, omuzlarını düşüren hayal kırıklığını beklemiyordum.

Eller arkamdan belime dokundu ve Scar'ın benim alanıma girip adamı fiziksel olarak benden ayırması için bir saniye bile geçmedi.

Etrafımda fedailer ve korumalar varken bana dokunacak kadar cesur olan kişiye bakmak için döndüğümde yüzüme en iyi, en inandırıcı, en *saçma* gülümsememi zorladım. Adamlarımın çok yaklaşan herkese verdiği *yasak* havadan habersiz olmasa da sevimliydi. "Sorun yok," dedim Scar'a, yabancının yörüngesine girerek. Müziğin ritmine devam ederken ellerini tuttum ve tekrar kalçalarıma yerleştirdim.

"Ivory-" diye başladı Scar ve ben ona gülümsedim. O gülümsemeyle ne yapacağını bilemiyor gibiydi, söyleyecekleri konusunda bocaladı. Gözlerim tekrar kuleye kaydı ve gözlerim tekrar onunkileri bulunca Scar irkildi.

"Bu sadece bir zaman meselesiydi, Scar," diye fısıldadım ve yüzü şaşkınlıktan iki büklüm oldu.

Sanki Matteo adamlarını benim önemli olduğuma gerçekten ikna etmişti. Beni korumak için hayatlarını riske atmalarını bekliyorsa, muhtemelen buna mecburdu.

Ama sır ortaya çıkmıştı. Matteo için hiçbir şey ifade etmeyen, unutulmaya yüz tutmuş kadınlar silsilesinden biriydim sadece. Çenesi gerildi ama başıyla onayladı, geri çekildi ve dikkatimi yabancıma vermeme izin verdi.

Tekrar gülümsedim, içimdeki kırık parçayı bastırdım. Üzülmeye hakkım yoktu.

Bunu ben yaptım.

Yabancı bana gülümsedi ve hareket edecek yerimiz olduğunda vücudunun salınımını artırarak benimkiyle uyum içinde hareket etti. Sadie de kendi dans partnerini buldu ve bedenlerin birbirine karıştığı bir ortamda bana yaklaşarak hep birlikte müziğin tadını çıkardık.

Sırtımdan aşağı bir tedirginlik sızladı ama bunu görmezden gelmeye kararlıydım. Ta ki etrafımızda dans eden insanlar donup kalana ve Sadie'nin eli kolumu kavrayana kadar. Ona bakmak için döndüğümde yüzünün dehşetle kazındığını gördüm. "Ivory," diye fısıldadı, yabancının ellerini tutup vücudumdan uzaklaştırarak. Sonra gözlerim Scar'ınkilerle buluştu ve o da bana sırıtarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Vücudum yavaşça döndü, gözlerim bana bakan kalabalığı takip etti.

Matteo, VIP alanını ana dans pistine bağlayan merdivenlerde duruyordu. Elleri korkulukları sıkıca kavramıştı, öyle ki acı verici görünüyordu.

Yüzü öfkeyle kazınmıştı.

Karanlık bakışları benimkileri bulduğunda o güzel yüz hatları kulübün yanıp sönen ışıkları altında korkunç görünüyordu. Lino onun arkasından geldi ve kolundan sıkıca tutarak aşağıya gönderdiğim kızı sürükledi. Gözleri benimkileri buldu, geniş ve korku doluydu. Dudaklarından "Özür dilerim" sözleri döküldü.

"Yemi yutmadı," diye fısıldadı Sadie dehşet içinde. "Peki, orada ne yapıyordu?"

Ben de aynı şeyi merak ederek ona baktım. Matteo bize doğru yavaşça ilk adımını attığında, bu bir kadının numaralarına kanmış ve sevişmiş bir adamın vücut diline benzemiyordu.

Haksızlığa uğramış bir adamın hareketiydi. Yok etmeye kararlı bir adamın.

Döndüm ve yabancıyı itekledim. "Git," diye fısıldadı Sadie ve zavallı aptal ona bakakaldı. "Hayatına değer veriyorsan, hemen şimdi bu kulübü terk eder ve bir daha asla geri dönmezsin." Bu onun dikkatini çekti ve adımlarını hızlandırıp kapıya doğru kaçmadan önce yavaşça geri çekildi.

Matteo'nun varlığını hissettim. Tam arkamda durana kadar attığı her adımı hissettim. Bana dokunmadı, konuşmadı. Ama orada olduğunu biliyordum, her nefes alışını duyuyordum.

"Matteo," diye fısıldadım, Lino'ya ve asla kontrol edemeyeceğim bir durumun içine bencilce gönderdiğim kadına bakmak için yana baktım.

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldadı, muhtemelen öfkesini onu tanımayan herhangi birinden gizleyen ölü bir sesle. Yabancımın kapıda durdurulmasını, fedailerin onu barın arka tarafındaki bir salona doğru götürmesini geniş gözlerle izledim.

"Bu işi çok ileri götürüyorsun Bellandi," diye tısladı Sadie. "Bu kadarı da fazla." "Benim kim olduğumu biliyor musun, Sadie?" Matteo ona yavaşça sordu ve ben de onu izledim.

Arkadaşım yutkundu ve başını salladı. "Ivory'nin bir randevusu olduğunu haber vermek için beni aradığında bunu biliyordun, değil mi?"

Saf, filtresiz ihanet içimden geçti ve ona bakmak için döndüm. Benden sır saklamakla kalmamış, Matteo'ya biriyle çıktığımı söyleyen de o mu olmuştu?

"Ivory," diye fısıldadı, benim alanıma girerek. Matteo bir koluyla onu göğsünden tutarak engelledi ve mesafesini korumaya zorladı.

"Ivory senin için yok. Burada olanların ciddiyetini anlayana kadar olmaz."

"Bunu yapamazsın!" Sadie bağırdı.

"Nasıl yapabildin?" Ona fısıldadım ve sesin müzikte kaybolacağından emin olduğumu düşündüm. Bir mucize eseri, müzik arka planda donuk bir vuruştan başka bir şey değildi, güçlü sessizlikte ve bize bakan insanların kalabalığında kayboldu.

"Yapabilirim ve yapacağım."

"Yapmak zorunda değil. Sana bakmak bile istemiyorum," diye tısladım ve Sadie yüzünü buruşturunca irkildim. Sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı ve dönüp uzaklaştı. Fedailer onu durdurmadı ve patronlarının gazabını beklemesi için arka odalardan birine itmedi.

Matteo sonunda bana dokundu, parmakları ensemdeki saçları nazikçe okşadı. "Bir dahaki sefere bana bir kadın gönderdiğinde," diye durakladı ve çarpışmayı beklerken nefesim dişlerimin arasında tısladı. Ona dokunacağının itirafı, beni yeniden kıracak olan acı. "Ona ve benim olana dokunmasına izin vermeyi düşündüğün her kim olursa olsun, seni becerirken beni izlemesini sağlayacağım," diye tısladı ve kolumu sıkıca kavrayıp beni vücuduna çekti. Sendeledim, ne diyeceğimi bilemedim çünkü böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. Dönüp beni merdivene doğru çektiğinde, tutuşuna karşı koydum.

"Teo," diye fısıldadım.

"Kapa çeneni, Ivory," diye hırladı. Üçüncü basamakta topuklarımın üzerinde tökezleyene kadar beni çekmeye devam etti. Sonra bana baktı, beni belimden kavradı ve omzunun üzerinden fırlattı. Çığlık attım, ellerim elbisemden dışarı sarkmadığımdan emin olmak için kıçıma gitti. Kalçamın arkasına vurdu ve ben şok içinde inledim. "Seni ifşa etmeyeceğim. O am benim."

Nefes nefese kaldım ve öfkeyle sırtına vurdum. Matteo'nun bakışlarına rağmen kıkırdayan Simon'ın yanından geçtik.

Ofis kulesinin kapısının önünde durana kadar yukarı ve yukarı çıktık. "Oraya girmek istemiyorum," diye fısıldadım ve o da durakladı.

"Neden?"

"Saf değilim. Daha önce de oraya kadın soktuğunu biliyorum. Hepsi ikinci kez arıyordu ve senin onları davet ettiğin belliydi."

"Ben bir aziz değildim, Ivory."

"Ben de onlardan biri olmak istemiyorum Teo." Sesim kesildi ve ellerimin arasına gömdüm.

"Sen asla onlardan biri olamazsın." İstemediğim halde ofise girdi, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve kilitledi. O yapmadı

Beni doğruca kulübe bakan cam duvara, krallığındaki bir krala götürmekte tereddüt etti. Beni yere bıraktı ve yüzümü cama çevirdi. Güvenlik herkesi eğlenceye geri dönmeye ikna etti ve müzik yeniden yüksek sesle çalmaya başladı, ancak herkesin içki içip dans ederken bile gözlerinin c a m a sabitlenmiş gibi görünmesini kaçırmadım.

Elleri elbisemin alt kısmını kavradı ve tangamı ortaya çıkarana kadar çekiştirdi. Çığlık atarak ellerini ittim. "Ne yapıyorsun sen?"

Eli sert bir tokatla çıplak kıçıma indi ve çığlık attım. "Matteo!"

"Elleri senin üzerindeydi." Sesi ölüm sessizliğine büründü ve titrememek için kendimi zor tuttum. O güçlü, bir şekilde nasırlaşmış eller bana vurduğu hassas derinin üzerinde gezindi ve buna karşılık olarak içimde bir sıcaklık filizlendi.

Bu kadar hoşuma gitmesinden nefret ediyordum; sırtımı eğme ve kıçımı onun dokunuşuna bastırma dürtüsüne direnmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. "O kadını becerdiğini sanıyordum. Umursayacağını düşünmemiştim."

Elini boğazıma dolayarak, ağırlığımı ellerimle camdan desteklemekten başka çarem kalmayana ve başımın arkası omzuna değene kadar beni yavaşça geri g ö t ü r d ü. Boştaki eli tangamla oynadı, her seferinde bir tarafını kalçalarımdan aşağı itti ve boğazımdaki tutuşunu bırakmaya dayanamıyormuş gibi aşağı doğru itti. "Teo," diye mırıldandım.

"Kapa çeneni, Ivory. Bir kez olsun çeneni kapa ve beni dinle." Kıpırdamadan durdum, ağzımı kapattım. Arkamda pantolonunun fermuarını açarken çıkardığı ses beni inletti, olacakları beklemek damarlarımda nabız gibi atıyordu.

Matteo'nun verebileceği her şeyi aldığımı sanıyordum. Bazen kontrolünü kaybetmesine neden olduğumu düşündüm.

Yanılmışım.

Tek bir sert hamleyle içime girdi, vücuduma onun içimde olmasıyla gelen dolgunluk hissine alışması için zaman tanımadı. "Burası benim ait olduğum yer," diye inledi, beni sabit tutarak ve kendini derinlere yerleştirerek.

Çok derin.

Sanki onu ruhumda hissediyordum. Yıllar boyunca bizi birbirimize bağlayan garip bir bağla kalıcı olarak oraya kazınmıştı.

Yaşamlar boyunca.

Sanki hiçbir şey bizi ayıramazmış gibi.

"Bir daha *asla* başka bir kadına dokunmayacağım, Angel." Sözleri yumuşaktı, yüzeyin altında tehditkârdı. Çok az kişinin görebildiği gerçek Matteo, derinlerde saklanmak yerine yüzeyde oynuyordu. "Ben seninim, Ivory." Dudakları yanağıma dokunduğunda gözlerim yaşardı, yumuşak basınç o anda başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. "Ve sen de benimsin."

Neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım.

Çünkü bunu ben istedim.

Ben onun olmak istedim, o da benim.

Ama Matteo'yu sevmek kırılmak demekti. Bunu herkesten iyi biliyordum. Ve bunu tekrar yapamazdım.

"Ben iyi bir adam değilim." Kalçalarını geri çekti, o kadar sert soktu ki ucuma çarptı. Zevk ve acı karışımı bir duygu içime işledi ve onu tutarken nefes nefese kaldım.

"Teo."

"Beni terk etmek istemen umurumda değil. Sana izin vermeyeceğim," diye hırladı kulağıma, beni yavaş ve derin, sert darbelerle becerirken. "Neden biliyor musun, Angel?"

Başımı salladım, o benimle uğraşırken kelimelerle ifade edemeyecek kadar tutarsızdım. Boştaki eli ön tarafıma dolandı, birleştiğimiz yeri hissetmek için kalçalarımın arasına bastırdı. Beni kavradı, içime girip çıkarken kendine dokundu ve beni akılsızlaştırdı. Avuç içi klitorisime bastırıyor ve beni ulaşamayacağım bir orgazmla tehdit ediyordu.

"Çünkü seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum." Derinden itti, orada durdu ve bir an düşünmeme izin verdi. "Hiçbir şey seni benden alamayacak."

"Dur," diye fısıltıyla yalvardım ve amımdan kayarak çıkıp tekrar içeri girmesinden, beni sikmeyi bırakmasını kastetmediğimi anladı.

"Asla durmayacağım," diye fısıldadı, eli sonunda boğazımı bırakıp yanağımı kavradı ve bana bakabilmesi için başımı çevirdi. "Bana anladığını söyle."

"Lütfen dur," diye yalvardım, gözlerimi sıkarak kapattım, böylece gözlerinin delici mavisine bakmak zorunda kalmayacaktım. Gözleri bile yalan söylüyordu.

Gözleri bile aldattı.

"Bana bak," diye emretti ve gözlerim kendiliğinden açıldı. "Benim karım olacaksın." Vücudum kendi kendine harekete geçti, uzunluğu serbest kalana ve cama doğru tökezleyene kadar onun kavrayışıyla savaştı. "Çocuklarımın annesi olacaksın." Bana doğru yürüdü, beni tutup kaldırdı.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ona tokat atarken bile kollarının arasındaydım. Kıçım masasına çarpana kadar döndü ve beni sırtüstü yatırırken her şeyi yere itti. Bacaklarımı açmaya zorlayarak tekrar içime daldı ve içime dolan paniğe rağmen sırtım zevkle kamburlaştı. Kalkmak için hamle yaptığımda eli tekrar boğazıma gitti ve canımı yakmak yerine tehdit eden bir baskıyla beni masaya sabitledi.

Bu savaşabileceğim Matteo değildi. Yalvarabileceğim Matteo da değildi.

Bu, pişmanlık duymadan istediğini alan bir suçluydu. Yüzü boşluğuma geldi, bana bakıyordu ve nefeslerimiz birbirine karıştı. Bir dizini yukarı doğru itti ve eliyle kalçamın arkasında tuttu.

Ve sonra beni becerdi.

Acımasızca.

Ta ki ben onun altında hıçkıra hıçkıra ağlayana ve hayatımın geri kalanında onu içimde hissedeceğime yemin edene kadar. "Teo, lütfen," diye inledim.

Dudakları dudaklarıma çarparak gönülsüz protestomu sona erdirdi. Beni tahrip ederken arkamdan bakan adamdan korkarken bile, kalçalarımın arasında bir orgazm oluştu. Ona ulaşmaya çalıştım, Matteo'nun hassas amıma girip çıkarken verdiği acı tadını yok etmesini istedim.

Ağzını çekti, bana dik dik baktı. Başparmağını klitorisime bastırdı ama hareket ettirmedi, sadece olabileceklerin vaadiyle bana eziyet etti. "Söyle bana," diye hırladı.

"Sana ne söyleyeyim?" İnledim. "Teo,

lütfen." "Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim!" O anda her şeyi kabul etmeye hazır bir şekilde çığlık attım.

"Bana beni sevdiğini söyle." Dondum kaldım, dehşet içinde ona bakıyordum. "Söyle bana, *Cara mia*." Yüzü yumuşadı, panik halime bakarken canavarın içindeki bir şey geri çekildi. "Söyle bana," diye bastırdı.

"Seni seviyorum," diye bağırdım, gözlerimden düşen yaşlar kulaklarımı gıdıklıyordu. "Hiç durmadım," diye itiraf ettim ve bunun için kendimden nefret ettim. Başparmağı klitorisimin etrafında tek bir daire çizdi ve kibrinin sesiyle onun altında patladım.

"Biliyorum," diye mırıldandı ve birkaç yavaş, durgun itişten sonra beni sıcaklığıyla doldurdu.

İkimiz de nefesimizi tuttuktan sonra bile Matteo benden ayrılmak için hiçbir harekette bulunmadı, göğsünü benimkine bastırdı ve beni kucakladı.

Sanki temelimin sarsıldığını biliyor gibiydi.

Üç küçük kelimeyle dünyamı değiştirmişti.
Umarım yalan değildir.

Yirmi Beş

Fildişi

Mutfaktan gelen kokular burnumun bile heyecandan sızlamasına neden oldu.

Ragu Napoletano ara sıra yaptığım bir şeydi ama Matteo gibi gerçek bir İtalyan için hiç yapmamıştım.

Kollarını belime doladı, Matteo'nun yüzü boynumun kıvrımına sokuldu. "Çok lezzetli kokuyor," diye mırıldandı, tenimi usulca ısırdı. "Ama senin kadar güzel değil."

Ona şakacı bir şekilde vurdum. "Defol!" Yüzündeki tüyler çenemi gıdıkladığında kıkırdadım. "Ciddiyim! Strozzapretti'yi fazla pişirteceksin bana."

"Öyleyse daha fazlasını yap." Omuz silkti, sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi omuzları beni itti.

"Deli misin sen? Hayır. Git buradan, seni sürtük."

"Senin sürtüğün," diye sırıttı ve ellerinden biri benimkini avuçlarının arasına aldı. Yüzümü ona çevirdi ve beni korkutacak bir şekilde dikkatle bana baktı.

"Her şey yolunda mı?" Dudağımı ısırarak sordum. Serbest eli belimden ayrılıp cebine girdi. Beni tutsak eden elinin başparmağı sol yüzük parmağımın üzerinde gezinirken o da sabitlenmiş bir şekilde parmağıma bakıyordu.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda bana verdiği gülümseme nefes kesiciydi. Ciğerlerimdeki havayı çalan dolu dolu, silahsız bir gülümseme. Gözlerimi kendi gözleriyle tuttu ve metalin parmağımın tenine serin dokunuşu bedenimi dondurdu.

"O da ne?" Gözlerimi parmağımın etrafına yerleştirilmiş, pembe altından iki karmaşık, elmas çivili bant içindeki gözyaşı damlası şeklindeki devasa elmasa dikerek sordum.

"Bir tarih seç. Yarına kadar bilmek istiyorum."

"Ben-ne?" Çenem yere yapışmış gibi hissederek sordum.

"Bir randevu Angel," diye kıkırdadı. "Yaz düğününü tercih ederim, o yüzden hemen ayarlamalar yapmalıyız."

"Bir yıl çok uzun bir süre" diye açıklamaya başladım, çünkü büyük bir düğüne ihtiyacım yoktu.

Düğün.

"Beni yanlış anladın, *Cara mia*. Seni karım yapmak için gelecek yıla kadar beklemeyeceğim."

"Ama zaten Mayıs ayının sonundayız!"

"Dediğim gibi, bir tarih seç." Bana yine o güzel gülümsemesini verdi ve bocalamamdan hoşlandığı için neredeyse onu tokatlamak istiyordum.

"Parmağıma yüzük takamazsın, biliyorsun değil mi? Bana seninle evlenip evlenmeyeceğimi bile sormadın!" Elimden geldiğince tezgâhın içine doğru büzülerek itiraz ettim.

"Sormak, bir seçeneğin olduğu anlamına gelir." Sırıttı ve bana her zaman yüzeyin altında kalmış gibi görünen o karanlık sahipleniciliği bir anlığına gösterdi.

"Matteo," diye uyardım. "Bence yavaşlamalıyız."

"Sen karım olmadan hayatımın bir anını daha boşa harcamayacağım, Ivory. Lanet olası bir tarih seç," diye homurdandı ve ben irkildim. İç çekerek başımı salladım. Öğreniyordum. Belki en hızlı öğrenen ben değildim ama ne zaman zorlayıp ne zaman zorlamayacağımı bilecek kadar iyi biliyordum. Bu kesinlikle dokunmamam gereken anlardan biriydi.

Verdiğim tavizden memnun olmuş bir şekilde tekrar gülümsedi. "Teşekkür ederim. Strozzapreti'yi fazla pişirmeyin," dedi ve sanki dünyamı yeniden altüst etmemiş gibi dönüp ofisine doğru yürümeye başladı.

Sanki benimle evlenmesi her zaman kaçınılmaz bir sonuçtu ve sanırım Matteo için de öyleydi. Sonuçta, hayır demem umurunda değildi.

Evleniyorduk. Karısıyla.

Ivory Bellandi.

Sikeyim.

Yirmi Altı

Fildişi

"Nereye gidiyoruz?" Aston'u şehrin hemen dışındaki otoyol trafiğinin içinden geçirirken Matteo'ya sırıttım. Birkaç günü mutluluk içinde geçirmiş, dünyayı görmezden gelmiş ve fırsat buldukça birbirimizin içinde kaybolmuştuk. Matteo hâlâ çalışıyordu, içimde bunun hiç değişmeyeceğine dair bir his vardı ama sonunda ofisine, kanepede çalışacak kadar uzun süre ayak basmıştım.

Ofisler artık korkutucu görünmüyordu. Mükemmel miydi?

Kesinlikle olmaz.

Hükmediyordu, kontrol ediyordu. İstediğini elde etmek için beni manipüle etti ve istediği bir şeyi yapmadığımda elimi zorladı, ama yaptığı her şeyin beni korumak için olduğunu fark ettim.

Beni güvende tutacak kadar sevdiği için gerçekten kızabilir miydim? Hayal etmeye cesaret edemediğim tek şey oydu.

Daha fazla zaman kaybetmek istemedim.

Gözleri orta konsolda benimkilerle buluştu, eli kısa bir süreliğine benimkini sıktı. Sağ şeride geçmeden önce bir çıkış tabelasına baktı. "Sakın korkma."

Kaskatı kesildim. "Neden çıldırayım ki? Sen ne yaptın?" Geçen seferkini daha yeni kabullenmiştim; kızacak yeni bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Akşam yemeği için amcamın evine gidiyoruz," diye itiraf etti ve içimdeki her şey gerildi. Amcasıyla daha önce hiç tanışmamıştım ama Matteo ve Lino'nun konuşmalarından bazı bilgiler edinmiştim. Kibar bir adam olmadığını bilecek kadar çok şey biliyordum.

"Şimdi ne diyeceksin?" Ona dönerek sordum ve bana eğlenerek baktığında gözlerimin sertleştiğini hissettim.

"Onunla bir ara tanışmalıydın, Angel," diye güldü.

Gözünün köşesine, yüzünde kaz ayaklarının en hafif izinin oluştuğu noktaya dik dik baktım. Bu küçük yaşlanma izi bile onun tehlikeli yüz hatlarını vurguluyordu. "Haklısın. Muhtemelen yaptım," diye kabul ettim ve yüzündeki rahatlama komikti. Cidden paçayı kurtardığını düşünüyordu. "Ama bugün değil! Ne olacağını bilmeden olmaz. Beni gafil avladın, seni pislik!"

Keskin bir kahkaha attı, onunla giderek artan rahatlığımdan keyif alıyordu. Matteo'nun sözleriyle, insanların sürekli onun dediklerini yapması sıkıcı olmaya başlamıştı.

Sıkıcı olmaktan başka bir şey değildim. "Beni suçlayabilir misin?" diye sordu.

"Bu neden gerekliydi? Şimdi panikliyorum!" Elimi tuttuğu yerden çekerek inledim.

"İşte tam da bu yüzden neredeyse varana kadar sana söylemedim. Benimle mutlu olabilecekken bütün gün üzülmeni istemedim."

"Bu neredeyse çok tatlı," diye itiraf ettim. "Ama sanırım daha çok bencilce."

"Tamamen bencilceydi," diye kabul etti haydut bir sırıtışla. Evden çıkmadan önce beni duşta pusuya düşürdüğü zamanı düşünmemeye çalışarak koluna vurdum.

Üzerimdeki seksi temizlemek için gittiğim yer.

Bu boşuna bir egzersiz olmuştu.

"Ya benden nefret ediyorsa?" Fısıldadım ve Matteo yüzünü buruşturdu.

"Senin en büyük hayranın olmayacak," diye karşılık verdi ve ben inledim. "Neden?"

"Sen İtalyan değilsin. Bir arkadaşımın kızıyla evlenmemi istiyor ve o-" Teo durakladı, kelimeleri üzerinde düşünüyordu ve bir sonraki ifadenin gizli ticari girişimleri hakkında olacağını biliyordum. "Aşkın bir zayıflık olduğunu düşünüyor. Bir gün kaybetmeye hazır olduğum biriyle evlenmem gerektiğini düşünüyor."

Uzun bir araba yolundan dönerken gözlerimi ona diktim. "Ne anlamı var ki?"

"Çocuk sahibi olmak için." Omuz silkti. "Lino'nun annesi öldükten sonra amcamla evlenmemin tek amacı buydu zaten."

"Ona ne oldu?" Lino onun hakkında hiç konuşmazdı. Öldüğünden emin değildim ama öyle olduğunu tahmin etmiştim.

"Bir kaza oldu. Amcamı hedef alan adamlar onları yoldan çıkardı. O yaşadı, kız yaşamadı."

"Tanrım, Teo," diye fısıldadım, içimi bir korku kaplamıştı. "Neye bulaştın sen?"

Cevap vermedi, Matteo'nunkinden biraz daha küçük bir malikânenin önündeki güvenlik kapısına yanaştı. Araba yolu o kadar uzun değildi, dolambaçlı değildi ve evin kendisi Matteo'nun yaşadığı geniş yapıdan daha kutu gibiydi.

Ancak aile işi her neyse, Matteo'nun amcası bundan büyük fayda sağlamış.

Matteo camı indirdiğinde güvenlik görevlisi "Geçin Bay Bellandi," dedi ve Aston kapı açıldığında içeri girdi.

"Nefes al," diye kıkırdadı. "Amcamın senden hoşlanmamasının seninle *hiçbir* ilgisi *yok*. Tatlı olman onun fikrini değiştirmez. En iyi şekilde görünmen fikrini değiştirmeyecek. Ve senin hakkında ne düşündüğü umurumda bile değil, çünkü seni ben seçtim. Önemli olan tek şey bu." Evin önünde durduk ve içimde bir şeyler gevşedi. Benden hoşlanmamasının zaten kesin bir sonuç olduğunu bildiğimde üzerimdeki baskı çok daha azdı. "Sana saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim."

"Tamam," diye fısıldadım. Matteo bana döndü ve beni inceledi. Gördüklerinden tatmin olmuş bir şekilde arabadan indi. Matteo ne derse desin, elbiseler içinde yaşadığım için minnettardım. Gök mavisi şal elbisem zamansız ve şıktı ve muhtemelen Matteo'nun amcasıyla tanışmak için giymeyi düşünebileceğim tek şeydi.

Anne ve babası öldüğünden, onaylamayan amcası anne ve babasına en yakın şeydi. Lino benden hoşlanıyordu, diye düşündüm. Yani, geriye sadece amcası kalmıştı. Belki eninde sonunda yola gelirdi, değil mi?

Hayatımı bir adamla geçirip, ailesinin yarısının birlikte olduğumuz süre boyunca benden nefret etmesini hayal bile edemezdim. "Karın olmam hakkında," diye başladım arabanın kapısını benim için açar açmaz. Beni dışarı çekti, saçlarımı bir taraftan kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Mhm," diye mırıldandı ve arabanın kapısını yumuşak bir gümbürtüyle kapattı.

"Ailen için bir sorun olmak istemiyorum. Bana söz vermek zorunda hissetmek zorunda değilsin Teo. Her ilişki uzun sürmez, belki-"

"Yapma," diye tısladı, kapıyı kapatan eli beni arabaya sıkıştırmak için sıkıca dikilmişti. "Kimse beni bir şey yapmaya zorlayamaz. Asla."

"Ama belki de kısa süreli bir ilişki olması daha iyi olur. Boşanma ve çocuklar gibi şeylerle çamur atmak zorunda kalmayız-"

"Asla boşanma olmayacak," diye homurdandı, elimi kavradı ve beni arabadan uzaklaştırdı. "Sadece bir kez evleneceğim, Ivory."

"Öyleyse, biriyle olsun-"

"Yeter." Sesi bir fısıltı gibiydi ama uyarısı açıktı. Bazen bu adamla tartışmaya neden zahmet ettiğimi bile bilmiyordum. Kendi yoluna o kadar saplanmıştı ki, bir başkası ona uygun bir seçenek sunduğunda bunu asla dikkate almıyordu.

"Tamam," diye fısıldadım, konuşmaya başka bir zaman devam edeceğimi çok iyi biliyordum.

Yüzüme rahat bir gülümseme yerleştirdim, Matteo'nun amcası hakkımda ne düşünürse düşünsün en iyi izlenimi bırakmaya kararlıydım. Matteo her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde kapıyı çaldı ve ben de onun yanına sokuldum. Amcası benim hakkımdaki fikrini ilk elden oluştururken isteyeceğim son şey Matteo'nun onu kızdırdığım için mesafeli davranmasıydı. Beni belimden kavrayıp bir anlığına bana gülümsediğinde soğukkanlılığının bir kısmı eridi ama tavrının geri kalanının değişmeyeceğini biliyordum. İş modundaydı, ofisine adım attığı anda ya da o kadar güvenmediği adamlarından biriyle konuşurken takındığı hesaplı tavrın aynısını takınıyordu.

İlk başta, özellikle de ofisinin kendisine duyduğum nefretle birleşince, bu kişilik beni dehşete düşürmüştü. Ama onun yanında bu modda daha sık bulunduktan sonra, bu beni delicesine cezbetti. Ondan akan karanlık baskınlık dalgaları içimdeki bir şeye hitap ediyordu; kendi başına bocalayan ve kendini bulmaya çalışan yanım, Matteo'nun olduğu kişi olduğu rahatlığı seviyordu.

Orta yaşlı bir İtalyan kadın kapıyı açtığında, şaşkın bakışlarını bana çevirmeden önce Matteo'ya saygıyla başını salladı. "Bay Bellandi. Bir misafir getirdiğinizden haberimiz yoktu." Kadının yüz hatlarını panik kaplamıştı ama Matteo bundan rahatsız olmamış gibi devam etti. Eve aitmiş gibi adım atarak beni de yanında sürükledi. Kadının gözleri oturma odasına doğru kaydı ve oradan sesler duyuldu. Bir kadının kahkaha tınısıyla Matteo'nun gözleri kısıldı.

"Ne yaptı o?" Matteo homurdanarak beni belimden daha sıkı kavradı.

"Bay Morelli ve kızını davet etti," diye fısıldadı, gözleri kenetlenmişti.

Onun gerginliği benim gerginliğimi de artırdı, ta ki Matteo belimdeki elini kullanarak beni önsöz söylemeden oturma odasına yönlendirene kadar. Lino durdu

bir kenara çekilmişti, onda görmeye alışkın olduğum tüm o şakacılıktan tamamen yoksundu. Ciddi maskesi biz odaya girmeden önce de yerindeydi, ama bize yaklaştığında bir an için kayboldu.

"Ivory, tatlım, her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun," dedi ve yanağıma şefkatle bir öpücük kondurdu. O ve Matteo bakıştılar ve savaş hatları çizildiğinde Lino'nun kimin yanında yer alacağı belli oldu. Odadaki diğer üç kişinin bana attığı inanmayan bakışlara bakılırsa, o anın yaklaşmakta olduğunu tahmin etmem gerekiyordu.

Çabuk ol.

"Matteo." Amcası yüzünü buruşturdu. "Bu da ne?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim, Gabriele. Birbirimizi son gördüğümüzde Elena'yla ilgili anlaşmanızla ilgilenmediğimi açıkça belirttiğime eminim." Gözlerim onunkilerle buluştuğunda vücudumdan geçen irkilmeyi hissettim, koltukta oturan iri kahverengi gözlü güzelin onun söz konusu olduğu sürece benim rakibim olduğunu biliyordum.

Matteo'nun kovulmasını hiç umursamadan gülümsedi. Matteo'nun amcası Gabriele'in aklında nasıl bir anlaşma varsa, aşk bunun bir parçası değildi. Mavi kadife koltuktaki yerinden kalktı ve aramızdaki mesafeyi geçerek dudaklarını Matteo'nun yanağına bastırıp onu selamladı. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim, önümdeki güzelliğe karşı ilgisiz görünmem gerektiğini biliyordum. Eğer Matteo onu istiyorsa, şüphesiz ona sahip olacaktı.

Çoktan yapmış olabileceği gerçeğini düşünmek istemedim.

"Seni görmek her zaman çok güzel Matteo," diye mırıldandı neredeyse. "Arkadaşın kim?"

Bu bariz reddediş karşısında öfkelendim ve elini uzatıp onun koluna dokunarak yakınlık kurarken kendimi katil gibi hissettim. Bir kadını ona itip kakmaya çalışmaktan nasıl olup da sahiplenme duygusuna kapıldığımı anlamıyordum ama bunun parmağımdaki ağır yüzükle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

"Elena," dedi Matteo soğukkanlılıkla. "Bu benim nişanlım, Ivory."

Gözleri büyüdü ve Gabriele'e anlamlı bir bakış fırlatmak için bir anlığına bize sırtını döndü. "Bana onun karısı olacağımı söylemiştin."

Amca, Matteo'nun kendisine attığı ters bakışı görmezden gelerek, "Olacaksın," diye onu rahatlattı. "O sadece geçici bir heves. Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Parmağındaki yüzük farklı bir hikâye anlatıyor," diye tükürdü, gözleri Matteo'nun beni yanına çekmek için kullandığı sol elime kaydı. "Çok yazık. Gel baba, sanırım bir gün için yeterince yanıltıldık." Diğer adam kızının peşinden kapıdan çıktı.

"Lino, Ivory'yi yemek odasına götür," dedi Matteo ve gözlerim ona döndü. Yerimin onun yanı olduğunu iddia etmek istedim ama yüzündeki tehdit, bunun tam da yolundan çekilmem gereken anlardan biri olduğunu gösteriyordu.

"Elbette," diye onayladı Lino, tutmam için bir kolunu uzatarak. Matteo'dan uzaklaşarak beni odanın arka tarafındaki kapıya doğru yönlendirmesine izin verdim. "Bir adım daha atma evlat," diye hırladı Gabriele, korunmak için Lino'ya sokulmak istememe neden olan vahşi bir ısırıkla. "Eğer karın olmaya bu kadar layıksa, o zaman bu gibi durumlara alışması gerekecek. O da değil mi?" Matteo'ya döndü.

"Sakın buna cüret etme," diye karşılık verdi Matteo ve elini arkasına götürdü.

Her iki adam da o kadar ani hareket etti ki, hareketlerini takip etmem mümkün olmadı. Tek bildiğim, bir an birbirlerine ters ters baktılar, sonra her birinin elinde bir silah vardı ve diğerine doğrultulmuştu. Nefesim kesildi ve Lino da nefesinin altında küfretti.

"O bir zayıflık. Dikkatini önemli şeylerden uzaklaştırdığı ilk anda ondan kurtulmalıydım." Silahını sağa doğru kaydırdı, Matteo'dan nişan aldı ve Lino'nun beni kapıya doğru yönlendirdiği yerde bana doğrulttu.

Lino'nun silahın namlusuna bakmamam için beni arkasından ittiğini hissederek irkildim. "Onu şimdi öldürmek, sana zarar vermek için ona yapacaklarına kıyasla bir merhamet olur."

"O annem değil, baba," diye yalvardı Lino. "Matteo ona bir şey olmasına izin vermez."

Matteo, "Seni öldürmeden önce lanet silahını indir," diye tehdit etti ve sesindeki sessiz öfke içime korku saldı.

Kendimi neye bulaştırmıştım böyle?

Gabriele öfkelendi. "Öz amcanı mı vuracaksın? Kuku için mi?"

"Ona öyle dediğin için seni vururum. Ona zarar verirsen sana acı çektiririm," diye hırladı Matteo. Gabriele silahını indirdi, sehpanın üzerine fırlattı ve sanki artık bir tehdit değilmiş gibi elini kaldırdı.

Rahat bir nefes verdim ve Lino'nun takım elbisesinin arkasını çaresizce kavrayışımı bıraktım. Onu yakaladığımı bile hatırlamıyordum, Matteo'yu kaybedeceğim korkusundan başka bir şey hatırlamıyordum.

Onu kaybedemezdim.

"Doğurgan olsa iyi olur," diye yüzünü buruşturdu amcası, Matteo'nun öfkesine bakarak. İtiraf etmeliyim ki, tüm bu olanlar karşısında şansını zorlamak için cesur bir adam olmak gerekiyordu.

Matteo'ydu.

Matteo'nun yüz hatları buruştu ve silahın patlamasıyla çıkan ses oturma odasını sağır etti. Ellerim kulaklarıma gitti ve içgüdüsel olarak onları kapattım. "Kahretsin," diye homurdandı Lino, babasının acı içinde kolunu tuttuğu yere bakarak.

"Beni vurdun."

"Kadınımı bir daha tehdit edersen, bu bir sıyrıktan çok daha kötü olur. Gel Fildişi," diye buyurdu Matteo ve ben de hemen onun yanına koştum. Yüzeyin altında gizlenen o canavara bir an için baktığımda dehşete kapılmış olsam da Matteo'nun bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Bunu ruhumda hissettim.

Yine de ona gömüldüğümde titrememi engellemedi. Beni evden dışarı çıkardı ve soru sorma isteğime direndim. Arabaya bindim, Matteo sürücü koltuğundaydı ve beni orta konsolun üzerinden çekip göğsüne bastırdığında itiraz bile etmedim. "Teo, ne-?"

"Eve gittiğimizde. Eve gittiğimizde her şeyi açıklayacağım." Beni koltuğuma geri oturttu ve ben de kemerimi bağladım.

"Neden şimdi değil?" Arabayı vitese takıp garaj yolundan aşağı inmeye başladığında sordum. Sonunda kapı açıldı ve Gabriele'in malikânesinden tek parça halinde kaçtık.

Ya da iki.

"Kaçmaya çalışmana izin veremem. Önce kilit altında olman gerek," diye itiraf etti ve kalbim sıkıştı.

"Kötü, değil mi?"

"Beni seviyor musun?" diye

sordu. "Sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman önemli olan tek şey bu."

Başımı eğdim, gözyaşlarım düşmek üzereydi. Matteo birini

vurmuştu. Öz amcasını.

Ve en ufak bir pişmanlık duyuyor gibi görünmüyordu. "İlk kez birini vurmuyorsun, değil mi?"

"Eve gittiğimizde."

Sessiz bir hıçkırık salıverdim ve dikkatimi pencereden dışarı

bakmaya verdim. Çok fena sıçmıştım.

✽✽✽

Matteo'nun ofisinin kapısı sessiz bir tıkırtıyla arkasından kapandı. Bana doğru döndü, normalde vurdumduymaz olan yüzünde binlerce duygu uçuşuyordu. "Sana söylemek üzere olduğum şeyin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlamalısın."

"Teo, beni korkutuyorsun," diye fısıldadım, bana doğru sinsice yaklaştığında boşluğun elverdiği ölçüde geri çekildim. Beni masayla arasına hapsetti, yanağıma öyle nazikçe dokundu ki gözlerim kapalı olsaydı hayal ettiğimi düşünebilirdim.

"Senden başka herkes korkmakta haklı olabilir. Senden başkasının korkmaması için aptal olması gerekirdi ama ben seni asla incitmeyeceğim Angel," diye fısıldadı. "Keşke senin için daha iyi bir adam olabilseydim, ama değilim ve olamam."

"Neden sadece gidemiyoruz? Başka bir yere gidip başka biri olamıyoruz?"

"Tek bildiğim bu. Beni aile şirketlerini yönetmem için yetiştirdiler ve bu mirası terk edemem. Her kim devralmaya çalışırsa onun için her zaman bir tehdit olurum ve asla güvende olmayız. Pek sayılmaz."

"Anlamıyorum." Başımı salladım ve cam gibi gözlerle ona baktım. İçini çekti ve alnını alnıma değdirdi. Bu son hissimdi. Sanki biliyor gibiydi, Ne talep ederse etsin, bundan sonra olacaklar ona pahalıya mal olacaktı. Bu ona *bana* mal olacaktı.

"Büyükbabam göreve geldiğinden beri bu şehri ailem yönetiyor. Burada bizim sözümüz olmadan hiçbir şey olmaz."

"Sanki bir tür mafya babasıymışsın gibi konuşuyorsun." Karanlık bir kıkırdamayla başımı salladım, gözleri gözlerime takılınca gülümsemem soldu. Gülmedi. İrkilmedi. "Hayır. Bu çok saçma."

"Biz buna daha çok sendika diyoruz, ama temel aynı," dedi sesi kısık bir şekilde.

Sessiz, sanki çığlık atmamı bekliyormuş gibi.

"Ama gangsterler uyuşturucu ve silah satıyor!" Fısıltıyla tısladım. "Kadın satıyorlar ve sen bana bunu yapmadığını söylemiştin."

"Size seks ticaretinde yer almadığımı söyledim. Benim için çalışan kadınlar istekli ve çok iyi ücret alıyorlar-" Elimle yüzüne vurduğumda çıkan ses sessiz ofiste yankılandı. Dehşet içinde ona baktım, canavarın saldırmasını bekliyordum. Ama hayretle sadece başını salladı. "Bunu hak ettim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gözlerim parmağımdaki yüzüğe gitti, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken ona baktım.

"Aklından bile geçirme," diye hırlayarak dikkatimi birdenbire istemediğim bir hayatın prangası gibi hissettiren yüzükten uzaklaştırdı.

"Mafya karısı olmak istemiyorum."

"Çok kötü. Sana söyledim, bu *hiçbir şeyi* değiştirmez," diye vurguladı ve bana daha sıkı sarıldı. "Masum insanların bu dünyaya kapılmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum Ivory. İyi bir adam değilim ama en kötüsü de değilim. Şehir için en iyisi benim sorumlu olmam."

"Öz amcanı vurdun!" İtiraz ettim. "O

sana saygısızlık etti!"

"O zaman ilk defa mı birini vurdun?" Yüzümü buruşturarak sordum, çünkü o da ben de bu sorunun cevabını bilmek istemediğimi biliyorduk. Kafamı kuma gömmeli ve o gün hiç yaşanmamış gibi davranmalıydım.

"Hayır," diye itiraf etti.

"Daha önce öldürdün mü?" Fısıldadım ve bana bakarken yüzü kapandı.

"Bana cevabını istemediğin sorular sorma, Angel."

"Aman Tanrım," diye bağırdım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Kaçacak hiçbir yerim. "Sen bir katilsin," diye fısıldadım.

"Benim hayatımda ölmek ya da öldürmek vardır. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Beni bu yüzden terk ettin, değil mi? Çeteni mutlu etmek için küçük, iyi bir İtalyan eşe ihtiyacın var. Kahretsin, çok aptalım," diye irkildim.

"Hayır. Amcam kadınların bir zayıflık olduğuna inanıyor. İnsanlar sadece sevdiklerimizi bize karşı kullanır ve Lino ile beni korumak için bizi sevdiğimiz kadınlardan uzak durmaya zorladı. Seni tehdit etti ve sana zarar vermesini engellemek için uzaklaşmaktan başka çarem yoktu Angel. İnan bana. Başka hiçbir şey seni terk etmeme neden olamazdı."

"Beni korumak için *beni kırdığına* inanmamı mı bekliyorsun? Bu boku bırakıp gitmeye değmez miydim?! Bunu bana tercih ettin, Matteo. Bunu şekerle kaplayamazsın. Zenginlik, güç, Tanrı. Senin için önemli olan tek şey bu mu?"

Elleri beni belimden kavradı ve beni masasının üzerine eğene kadar döndürdü.

Nefes nefese kaldım, elbisemi kıçımın üzerinden kaldırırken arkamdaki ellerine vurdum. Boynumun arkasındaki el beni yerimde sabit tutuyordu, onunla savaşmaya bile başlayamıyordum. "Kes şunu!" Tangamı bacaklarımdan aşağı yırttığında irkilerek çığlık attım.

"Peki ya sen Angel? Yanlış bir şey yapmanın heyecanına doyamayan adrenalin bağımlısı kızıma ne oldu? Ehliyeti olmadan hızlı arabalarımı sürmeye bayılan ve herhangi bir polise onunla uğraşması için meydan okuyan?" Parmakları kalçalarımın arasına bastırdı ve vücudumdaki becerikli manipülasyonlarına karşılık olarak beni çoktan ıslanmış buldu.

"Ben aptal bir çocuktum!" Bağırdım. "Aptalca bir şey yaptım ve bu beni aptalca bir duruma soktu."

"Hayır, yaptığın tek şey aptalcaydı," dedi, pantolonundan kurtuldu ve beni ağzına kadar doldurana kadar içime yavaşça bastırdı. "Seni korumak için ben olmadan böyle bir şey yapman." İnledi ve masasının çekmecelerinden birini karıştırdığını duydum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım; başım ters yöne dönmüştü.

"Beni yapmadığım şeylerle suçlamaya başlamadan önce, bu evde senden başka kimseyi becermedim. Bu, burada oturup geç saatlere kadar çalıştığım ve o güzel dudaklarını sikimin etrafında hayal ettiğim tüm o geceler için." Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama şişenin kapağı açılıp soğuk sıvı yanaklarımın arasından aşağı süzüldüğünde her şey biraz daha netleşti.

"Matteo!" Başparmağını o yasak yere bastırdığında nefesim kesildi, kıpırdandım.

"Sana kötü olmanın ne kadar iyi hissettirebileceğini göstereceğim, *Cara mia*." "Teo!" Başparmağım dış halkanın içine girdiğinde irkilerek çığlık attım.

ve içime bastırdı. Sikini amıma sokup çıkarıyor, yavaş ve sarhoş edici darbelerle içime girip çıkıyor, g noktamı okşuyor ama beni asla uçurumun kenarına getirmiyordu.

"Sen benimsin. Bu am benim." Başparmağı kıçımı terk etti, yerini uzun bir parmağa bırakıp acımasızca bastırana kadar tuhaf bir boşluk hissiyle baş başa kaldım.

"Acıyor," diye fısıldadım.

"Bu göt benim," diye devam etti sanki beni duymamış gibi. "Acıdığını söylüyorsun ama amın sikimi boğuyor ve o kadar ıslak ki bunu duyabiliyorum." Bir parmak daha ekledi, içimin dışımın yanmasına neden oldu. Matteo hoşlanmamam gereken şeyler yaptığında aldığım aynı karanlık zevk beni ateşe verdi, içimde kıvrıldı ve patlamayı bekledi.

"Bırak geleyim," diye yalvardım, kendi sesimin derin tınısını bile tanımıyordum.

"Sikimi kıçına aldığında boşalıyorsun." Kalçalarını bir kez daha oynatarak bana en iyi şekilde eziyet etti. "Bunun için hazır mısın?"

"Yap artık," diye tısladım, beni ikiye böleceğinden çok emin olduğum şey karşısında kendimi garip bir şekilde cesur hissediyordum. Karanlık tarafım Matteo'nun yaptıklarını, bedenimin kontrolünü ele geçirişini ve önsöz söylemeden istediğini talep edişini arzuluyordu.

Parmaklarını serbest bırakarak inledi. Arkamdaki şişenin sıkma sesi herhangi bir işaretse, kayganlaştırıcıyı kendi üzerine sürme lehine amımı terk etti. İki elini de kullanınca sonunda boynumu bırakmaktan başka çaresi kalmadı. Başımı çevirip ona baktım, onu izliyordum. Ona ilk kez baktığımda, kim olduğunu tam olarak biliyordum. Tam olarak ne yaptığını.

Bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Onu varlığımın her z e r r e s i y l e sevdiğim gerçeğini değiştirmedi.

Böyle affedilmez günahlar işleyebilen bir canavarı sevebileceğimi bildiğim için kendimden nefret ettim.

Başı kıçıma bastırdığında rahatlamaya çalıştım. Daha önce anal yapmamış olsam da, gerilmenin benim yararıma olmadığını bilecek kadar bilgim vardı. Kalçamdan tuttuğu bir eliyle beni sakinleştirdi, yavaşça içeri doğru yönlendirdi ve altında inlememe neden oldu. Gerginlik rahatsız ediciydi, hatta düpedüz acı vericiydi, ama içime doğru her küçük itişte artan zevk inkar edilemezdi. Bir elini etrafıma saran Matteo, parmaklarını klitorisimde yavaş, kışkırtıcı daireler çizerek çalıştırdı ve acıyı bastırmak için karışıma daha fazla zevk kattı. Taşakları amıma değdiğinde alnını bir an sırtıma bastırarak durakladı. "Bunu seviyorsun," diye inledi ve parmaklarını kaplayan kayganlık inkar edilemezdi. Geri çekildi, yavaşça tekrar bastırdı.

"Siktir!" Parmaklarından daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarımı oynatarak inledim. "Henüz değil," diye emretti ve sol kıç yanağıma bir tokat atarak beni sakinleştirdi.

"Aletin kıçımdayken boşalabileceğimi söylemiştin. Orada olduğuna dair notu almadın mı? Çünkü ben kesinlikle anladım," diye itiraz ettim. Kıkırdadı, o derin sesindeki her küçük titreşimde mizah vardı.

"O notu aldığımdan eminim, Angel." Geri çekildi, ben itiraz etmeyince hızını artırdı. Vuruşları hala yumuşaktı, normalde amımı alışına kıyasla düpedüz narindi ve gözlerini hissedebiliyordum

Bana nazikçe girdiği yeri izliyordum. "Sikimi kıçına alırken çok güzel görünüyorsun."

"Siktir git Teo," diye inledim ve parmakları klitorisimi bırakıp amımın içine iki tane bastırdı. "Oh Tanrım," diye bağırdım, ona karşı geri ittim. "Lütfen."

Başparmağı klitorisime bastırdı ve bir çığlıkla onun etrafında patladım. Beni kenardan takip ettiğinde ısı içimi kavurdu ve nefeslerimizi yakalayacak kadar uzun süre yerimizde kaldık.

Matteo başka bir şey söylemeden beni serbest bıraktı ve duşa götürdü.

Değişmiş gibi hissediyordum. Sanki daha önce olduğum Fildişi gitmiş, yerine bir katilin kıçını sikmesine izin veren ve bunu seven bir kadın gelmişti.

Beni uyuşmuş hissettirdi.

Çünkü aynaya baktığımda kendimi tanıyamıyordum. Matteo bana sarılmakla, beni boğmakla yetiniyordu, böylece gitmediğimi biliyordu. Söylemiyordu ama nadir anlardaki paniğini görebiliyordum. Beni kaybetmeyi benim onu kaybetmeyi istediğimden daha fazla istemediğini biliyordum, bu yüzden ikimizden biri kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ben olacağımı biliyordum. Her zaman öyleydi.

Yirmi Yedi

Matteo

Ryker kapının hemen önünde durdu ve beni başıyla selamlayarak içeri buyur etti. "Yaşıyor mu?" diye sordum.

Yanıt olarak bir kez daha başını salladı ama üzerindeki gerginlik hissediliyordu. Adamın hâlâ hayatta olması beni etkiledi.

Kadının kocasını vuran satıcı çok aptal bir adamdı.

Hayatını kurtaramayacağına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. O kadar istekli olsaydım bile, ki değildim, Ryker'ı uçurumdan aşağı indirmenin bir yolu yoktu. Calla'nın iki çocuğu ona sarılmış halde hıçkıra hıçkıra ağlarken çekilmiş fotoğraflarını gördükten sonra olmazdı.

"Kadın hakkında ne yapacaksın?" Dondurucuya doğru yürürken sordum. Sahtekâr bir polis olan kocası iyi bir adam değildi ama kadının bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Yaşadıkları mükemmel hayata kendini o kadar kaptırmıştı ki, evlendiği ve aynı yatağı paylaştığı adamın yüzeyinin altında gizlenen karanlığı hiç görmemişti. Onu tanımıyordu. En ufak bir şekilde bile. Bu gerçek, Ivory ile birlikte gerçeğin ortaya çıkmasına minnettar olmamı sağladı. Kim olduğum gerçeği onu ne kadar incitmiş olursa olsun, acı sona ermişti. İyileşebilirdi ve artık aramızda sır kalmayacaktı.

En azından onun öğreneceği kadar değil.

"Zamana ihtiyacı var," diye huysuzca cevap verdi, yüzünde ender görülen duygu kırılmalarından biri belirmişti. Sadece o kadın ve o çocuklar Ryker denen muammanın içindeki insanlığa uzaktan da olsa benzeyen her şeyi ortaya çıkarabilirdi. "Hazır değiller."

"Hayır, değiller," diye kabul ettim. "Şu anda onları kökünden söküp atmak için zalim bir adam olmak gerekir."

Başını salladı. "Yıllardır çalışmıyor. Hiç ihtiyacı olmadı. Para göndereceğim. Anlamaya hazır olana kadar onlara göz kulak ol."

Dondurucunun kapısını açtı, sert yüz hatlarını tekrar o çok yetenekli olduğu kayıtsızlık maskesine dönüştürdü. Bunun onun için çelişkili olup olmadığını merak ettim. Calla'nın ve çocukların acı çekmesini istemiyordu ama Chad'in aradan çekilmesi şüphesiz her şeyden çok doldurmak istediği yeri boşaltmıştı.

Arkasından içeri girdim ve benim için çalışan aşırı hevesli sokak satıcısından geriye kalan dövülmüş posaya baktım. Gözleri neredeyse şişmişti ama tüm bunlara rağmen içeri girdiğim anda beni tanıdı. "Bay Bellandi," diye hıçkırdı.

"Polisi öldürmen için sana kim izin verdi?" Ben sordum.

"Hayır, hiç kimse, efendim. Beni uyuşturucu satarken gördü, tutuklayacaktı. Başka seçeneğim yoktu!" diye sızlandı adam, yağlı saçları kan ve kendi pisliğiyle keçeleşmiş bir halde omuzlarına kadar sarkıyordu.

"Söyle bana, sence benim için hangisi daha değerli? Sattığından daha fazla mal alan bir sokak satıcısı mı yoksa benim maaşımla çalışan ve kanıtları ortadan kaldıran bir polis mi? Hmm?"

Yüzünü buruşturdu, kan lekeli yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. "Bilmiyordum!"

"Benim maaşımla çalışmıyor olsa bile, seni uyuşturucu satıcılığından hapisten çıkarmak benim için daha mı zor sence? Yoksa bir polisi öldürmekten mi?"

"Özür dilerim. Düşünmemiştim-"

"Belli ki," diye tükürdüm. "Karısı ve çocukları arkadaşım Ryker için önemli. Seninle ne yapacağına onun karar vermesine izin vereceğim. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Bir daha asla gün yüzü görmeyeceksin, bu yüzden özürlerini kendine saklayabilirsin. Aptalları işe almak gibi bir alışkanlığım yok." Döndüm ve dondurucunun kapısına doğru yürüdüm. Ryker bana başıyla onay verdi, dudaklarında memnun bir gülümseme vardı.

Satıcının hayatına nasıl son verirse versin, kesin olan bir

şey vardı. Bu hiç hoş olmayacaktı.

Dondurucunun kapısı arkamdan kapanıp sesi tamamen kesmeden önce satıcının çığlıkları başladı.

Depodan çıkar çıkmaz Aston'a bindim ve eve gittim.

Ivory gerçeği öğrendikten sonra ilk kez kötü bir şey yapmış olacaktım. Gece onda evden çıkarken bana öyle bir bakmıştı ki, tam da şüphelendiği şeyi ifade ediyordu.

Sanırım iyi olan şey, bir ilişkim olduğunu düşünmesinden korkmama gerek olmamasıydı.

İyi tarafı.

Arabayı sessizce sürdüm, eve vardığımda uyumuş olmasını umuyordum. Eğer sorarsa, ona gerçeği söyleyecektim. Ama yine de onu hayatımın bu yönünden mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordum.

O her şeyiyle iyi, yumuşak ve tatlıydı. Bu yönünü seviyordum ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliydim.

Bu onu karanlıkta tutmak anlamına gelse bile.

Sonunda evin önüne geldiğimde ev sessizdi, güvenliğim dışında kimse etrafta dolaşmıyordu. Kapıdaki görevlilerden birine başımla işaret ederek sözsüz bir şekilde eve girdim. Ivory'nin yatağımın ortasına kıvrılmış, battaniyelere dolanmış halini görmek kalbimi ağırlaştırdı.

Bensiz uyumaya çalışmasına, beyninin bana sarılmamanın getirdiği tehlikeyi hissetmesine dayanamıyordum.

Kıyafetlerimi çıkardım ve olabildiğince etkili bir şekilde duş aldım. Hiçbir şey yapmamış, adama elimi bile sürmemiş olmama rağmen, kararlarımın pisliğiyle Fildişi'ni kirletemezdim. Kanlı ellerimi bir zırh gibi giydim ama onu lekelemelerine asla izin veremezdim.

Nihayet temizlendiğimde onunla birlikte yatağa girdim, boxer külotum sadece güvenlik için üzerimdeydi. Fildişi'nin çıplak uyumasına tahammül edemiyordum ve bunu kendim de yapmıyordum. Yaşam tarzıma göre, gece yarısı acil bir durum olma riski çok büyüktü. Onu kendime doğru çektim ve her gece olduğu gibi bedenimin altında yuvarladım. Kaşları hemen yerine oturdu, uykusunda bile memnun bir ifadeye büründü.

Ryker'ın Calla hakkında ne hissettiğini çok iyi biliyordum.

Çünkü Fildişi beni insan gibi hissettiren tek şeydi.

Onu içime çektim, bana sadece onun verebileceği insanlığın tadını çıkardım.

Ve en büyük günahlarımın işlendiği depodan ayrıldıktan sonra hiç olmadığı kadar hızlı uykuya daldım.

Yirmi Sekiz

Matteo

"Matteo. Bay Atticus Revere sizi görmeye geldi. Pete'e kapıyı açmasını söyleyeyim mi?" Donatello ben çalışırken nadiren sözümü keserdi, özellikle de Ivory bilgisayar başında geçirdiği zamanı benimle birlikte ofisimde geçirmeye başladıktan sonra.

Ne zaman meşgul olacağımızı asla bilemezdi.

Üzgün bile değildim.

"Evet." Başımı salladım, midemde endişe birikiyordu. Habersizce uğradıklarında beni endişelendirecek kadar saygı duyduğum pek fazla erkek yoktu.

"Atticus Revere?" Ivory ismi düşünürken dudaklarını büzerek sordu. "Bu ismi nereden biliyorum?"

"O profesyonel bir futbol oyuncusu. Minnesota'da oyun kurucu." Ivory'nin defterlerini toplamasına yardım ederek ayağa kalktım. "İstersen onunla tanışabilirsin ama birkaç dakikaya ihtiyacımız var. Özür dilerim, Angel. Uğrayacağından haberim yoktu." Omuz silkti. "Zaten öğle yemeği hazırlamaya başlamalıyım. Nereden biliyorsun Profesyonel futbolcu mu?"

"Babam onu okula gönderdi. Lisedeyken bile inanılmaz bir sporcuydu. Ama notları burs almasına yetecek kadar iyi değildi. Babam futbolu hep sevdi. Çocuğun başarılı olduğunu görmek, Chicago'da takılsaydı sahip olamayacağı şansı ona vermek istedi." Babam soğuk bir adamdı, çoğu zaman umursamazdı. Ama onunla futbolu arasına girmeye çalışan adamın Tanrı yardımcısı olsun.

Rev rahat bir gülümsemeyle ofise girdiğinde Ivory'nin eşyalarını sehpanın üzerine koydum. Ben de ona karşılık verdim ve elini sıkmak için ilerledim. "Seni görmek güzel Bellandi."

"Sen de öyle. Bu nişanlım Ivory," diye tanıttım, kolumu uzattım ve meleğimi yanıma davet ettim. Kabul etti ve memnuniyetle kendini bana doğru bastırdı.

"Nişanlı mı?" Rev bir kahkaha atarak şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Konuşmayalı bu kadar uzun zaman olduğunu düşünmemiştim."

"Öyle olmadı," diye kabul ettim. "Bir gün anlayacağından şüpheleniyorum."

"Teo'nun bir arkadaşıyla tanışmak güzel," diye mırıldandı Ivory, yanağıma bir öpücük kondurup eşyalarını toplarken. "Ama iş konuşmak için geldiğinden şüpheleniyorum. Seni rahat bırakayım. Öğle yemeğine kalmak ister misin?" diye sorarak yüzüme bir gülümseme getirdi.

Rev'e "Hayır dersen aptalsın," dedim ve o da Güneyli babasından öğrendiği o rahat tavırla kıkırdadı.

"İyi bir aşçı mı?" diye sordu ve Ivory kendini beğenmiş bir şekilde bana gülümsedi. "Aslında bir şef. En iyisi ama önyargılı olabilirim."

"O zaman evet, kalacağım. Güzel, ev yapımı bir yemeği kaçırmam."

Ivory nefesimi kesen o gülümsemesiyle "Harika," diye onayladı. Ofisten çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve işimize dönmemize izin verdi.

"Ee, seni buraya getiren nedir?" Masamın arkasına oturup Rev'i masanın önündeki sandalyede rahat etmesi için bırakarak sordum. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi ve öne doğru eğilerek dikkatle bana baktı.

"Emekli oluyorum."

"Tamam," diye başımı salladım. Otuz beş yaş profesyonel spordan emekli olmak için duyulmamış bir yaş değildi ve ben de mantıksız bir adam değildim. Rev'in babamla yaptığı sözleşme Rev'in maaşının küçük bir kısmının bana gelmesini sağlasa da, buna hiçbir şekilde ihtiyacım yoktu.

Kendime ait bir sürü param vardı.

"Bu kadar mı?" diye sordu, ben de kıkırdadım.

"Bu noktada okul kredilerinizi fazlasıyla ödediniz. Meraktan soruyorum, emekli olmana ne sebep oldu? Ölene kadar oynayacağını sanıyordum."

Koltuğuna geri oturdu, yüzünde inançsız bir gülümseme belirdi. "Çocuğum liseye gidiyor, dostum. Eski sevgilim Colorado'da yeni bir kasabaya taşındı ve onun hayatının bir dakikasını bile kaçırmayacağım, anlıyor musun? Yuva kurma zamanı."

"Takdire şayan," diye kabul ettim. "Sana bol şans dilerim, Rev. Bunu hak ediyorsun. Gidip kadınımın ne pişirdiğini görelim."

İyi bir adam değildim. Çoğu zaman çok serttim. Ama sözünü tutmak için elinden geleni yapan bir adam için mi? Kıçını yırtarak çalışan ve sadece oğluyla vakit geçirmek isteyen bir adam için mi?

Bir ya da iki saat rol yapabilirim.

Yirmi Dokuz

Fildişi

Deliriyordum.

Gerçekten.

O evde geçirdiğim süre uzadıkça akıl sağlığımın yavaş yavaş elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Bir mahkûm gibi kapalı kaldığım günler arttıkça.

Dünyanın güvenli bir yer olmadığını hissetmekten ve ona bir daha aynı gözle bakıp bakamayacağımı merak etmekten nefret ediyordum. Nasıl bakabilirdim ki? Chicago'lu bir mafya babasıyla evlenmeye hazırlanırken.

Kahretsin, bu hala delice geliyordu.

Başımı salladım, nişan yüzüğüm dolaptan çıkardığım karıştırma kabına çarpıp şıngırdayınca transımdan çıktım. Parmağımdan çıkardım ve yemek pişirirken saklamak üzere dolabın alt rafına yerleştirdim.

Aşçılık eğitimime pek çok açıdan isyan etsem de takı takmak göz ardı edemeyeceğim şeylerden biriydi. Çünkü sağlıksızdı ve beni iğrenç hissettiriyordu.

Matteo'nun yüzüğü ne zaman çıkardığımla ilgili hastalıklı bir altıncı hissi vardı.

Beni paranoyak yapacağını düşünmesem, içine sensör yerleştirdiğinden şüphelenirdim.

Ama bu çılgıncaydı, değil mi?

Mutfağa girdi ve yüzüğümü dolaptan kaptığı gibi parmağıma geri taktı. Yine o lanet konuşmayı yapmak üzere olduğumuz için öfke dolu gözlerle bana baktı.

Evet, ben de bıkmıştım pislik.

Parmağımdan koparıp dolaba geri ittim. "Her şeye çarpıyor," diye itiraz ettim. "İğrenç olduğundan bahsetmiyorum bile. Böyle yüzüklere hangi mikropların bulaştığını biliyor musun? Hayır. Olmaz öyle şey."

Matteo'nun gözleri bana dikildi ve yüzümü inceledi. "Bugün çok sinirlisin. İyi hissediyor musun?"

Gözlerimi kısarak baktım, yorum yapması için cesaretlendirdim. Son birkaç gündür en olmadık anlarda ani mide bulantısı nöbetleri geçiriyordum. Ciddi bir şey değildi ve bu anlar neredeyse ortaya çıktıkları kadar çabuk geçiyordu ama Matteo'nun içindeki kontrol manyağının bende bir sorun olabileceği fikrine isyan ettiğini görebiliyordum.

"Sana söyledim, ben iyiyim. Sadece temiz havaya ihtiyacım var. Kaçmam lazım, ama lanet mülkü terk etmeme izin vermiyorsunuz!"

"Tanrım, Ivory. Arazi çok büyük, sanki oraya koşamazmışsın gibi davranıyorsun." "Aynı şey değil," diye sızlandım. "Lütfen Teo."

"Henüz değil," diye iç geçirdi. "Bir haftadır Adrian hakkında hiçbir şey duymadım. Ona güvenmiyorum."

"Peki," diye homurdandım ve karıştırmak için tezgâha geri döndüm. Eğer egzersiz yapamıyorsam, belki bitter çikolatalı brownie bunu düzeltebilirdi.

"Eğer egzersiz yapmak istiyorsan, bu konuda sana yardımcı olabilirim," diyerek kıkırdadı ve arkama geçip dudaklarını kulağımın arkasında gezdirdi.

"Oh ne kadar uygun," diye güldüm. "Artık seksin güvenli olduğunu düşünmüyorum. Yani, yaralanabilirim, anlıyor musun?" Onunla alay ettim, sınırlarını test ettim. İkimiz de onunla seks yapmanın benim için o kadar da zor olmadığını biliyorduk. Beni istediği yere koydu ve aldı.

"Gösteriyi sen yönetebilirsin," diye fısıldadı ve ben donup kaldım, yüzümü ona döndüm.

Kuşkuyla gözlerimi kıstım. "Ne kadar süre için?" Düşünceli bir şekilde dudaklarını büktü ve yükselen kıkırdamayla mücadele ettim. "Kendine zarar verme."

"On dakika," diye teklif etti. Kıkırdadım, "otuz."

"Lanet kadın, bana otuz dakika sürecek ne yapacaksın?"

"Öğrenmeli miyiz?" Yatak odamıza giden merdivenlere yöneldiğinde kıkırdayarak fısıldadım.

***

Matteo beni bacaklarının arasından kaldırıp altına almadan ve içime girmeden önce *tam* otuz dakika dayandı. Becerdi

Bir çığlık atarak boşalana kadar beni bırakmadı, ancak o zaman sonunda kendini serbest bıraktı.

"İşim bitmemişti," diye suratımı asarak itiraz ettim.

"Kadın, otuz dakikan doldu. İşin bitmişti."

"Ne yapıyordun, dakikaları mı sayıyordun?" Kıkırdadım, ama bana yönelttiği ciddi bakış, kahkahalarla kükrememe neden oldu.

"Başka nasıl boğazından aşağı boşalmamayı başardım sanıyorsun?" Dudağımı ısırdım. Oral seksi hiç sevmemiştim, yutmaktan hiç hoşlanmamıştım ama Matteo'da beni sarhoş eden bir şey vardı ve onu ulaşabildiğim her yerde istiyordum.

Bakışları karardı ve küfretti. Üzerimden yuvarlandı ve banyoya giderken onu nasıl kurutacağımı mırıldandı. Giyindim, çenem gerçekten egzersiz yapan tek şey olsa da, yine de o kekleri yapacağıma karar verdim. Mutfağa geri döndüğümde, tezgahın üzerinde küçük, narin bir biblo tabağı duruyordu. Gülümseme isteğime direnerek dudağımı ısırdım. Kenarları altın yaldızlı, buz mavisi ve deniz yeşilinden oluşan ebruli bir desenle elle boyanmıştı.

Yüzüğümü çıkarıp kaseye bıraktıktan sonra ellerimi yıkadım ve keklerim üzerinde çalışmaya başladım. Matteo birkaç dakika sonra ofisinden çıktığında kulağıma kısa bir süre fısıldadı. "İşini bitirir bitirmez parmağına geri takacaksın, tamam mı?"

Gülümseyerek başımı salladım. Mesele yemek değildi.

Bu, beni dinlemesiyle, küçük görünse bile bir konudaki isteklerime saygı duymasıyla ilgiliydi.

Önce, en azından bir süreliğine, seks konusunda yetkili olmama izin verdi, sonra da yemeği.

Matteo uzlaşmayı öğreniyordu ve ilişkimizin bu sayede daha iyi olacağını biliyordum.

***

Sınırlarla ilgili komik olan şey, sürekli dalgalanmalarıdır.

Matteo'nun işine gelirse evden çıkmama izin vereceğini bilmeliydim.

Görünen o ki, aileme yaklaşan düğünümüzü haber vermek, malikâne dışına çıkmayı göze alacak kadar önemli sayılıyordu. En azından iki korumayla.

Matteo'nun evde kalmasını istemiştim. Ailemin ona olan nefretini bildiğimden, asla iyi haber olarak görmeyecekleri bir haberi vermek için en doğal çözüm bu gibi görünüyordu.

Bu yüzden ön kapıyı çaldığımda, ailemin bir şeylerin ters gittiğini anlayabileceği tek işaret buydu. Genellikle beni bekliyorlarsa, içeri girmem için beni yalnız bırakırlardı. Ben de bırakırdım.

Nişan yüzüğünü çıkarmak istemiştim, parmağımdaki devasa taşı görmeden önce onları Matteo'nun beklenmedik varlığına alıştırmak için biraz zaman tanımak istemiştim. Matteo, yakında karısı olacak kadının nişan yüzüğünü *asla* saklamayacağını söyleyerek ayak diremişti.

"Ivory, tatlım, kapıyı çalarak ne yapıyorsun-" Annem sözünü kesti, gözlerini kocaman açmış Matteo'ya bakıyordu. "Bay Bellandi."

"Matteo, lütfen." Gülümsedi ve ben de annemin bu gülümseme karşısında eriyişini izledim. Lisedeyken annem Matteo'ya hayrandı ve onun benim üzerime titremesine bayılırdı.

Kalbimi kırdığında o da neredeyse benim kadar yıkılmıştı. Çoğu babanın kızlarının ilk gerçek erkek arkadaşından nefret ettiği gibi, babam da ondan hiç hoşlanmamıştı ve ilişkinin bitiş şekli gelecekteki diğer tüm ilişkilerin gidişatını belirlemişti. Babamın gözünde hiç kimse benim için yeterince iyi olamazdı. Erkekler sadece kullanır, istismar eder ve incitirdi.

Bu yüzden aileme başka birini getirme zahmetine hiç girmemiştim.

"Elbette," diye gülümsedi annem. "İçeri gelmek ister misin?"

"Lütfen." Sesinde hiç tereddüt yoktu, sadece zaferin hafif bir kenarı vardı. Annemi tekrar kazanabileceğini o da benim kadar iyi biliyordu. O kolay biriydi.

"Martim?" Annem bağırdı, hayatım boyunca yaşadıkları küçük eve girmemize izin vermek için geri çekildi.

"Ne, kadın mı?" Babam bağırdı ve annem bana gözlerini devirdi.

"Ivory bir arkadaş getirdi!" Mutfağa geçtik ve annemin yemeğini bitirdiği yere kadar onu takip ettik. "Makarnayı benim için test edebilir misin tatlım?"

Matteo'dan uzaklaştım, ocağa doğru ilerledim ve tatmak için bir parça spagetti aldım. Annemin gözlerini neredeyse anında parmağımda hissettim ve onları görmezden gelmeye çalıştım. Uzanıp elimi kendi elinin içine aldı. "Ivory,"

Nefesi kesildi. "Evleniyor musun?" Utanarak başımı salladım, nutuk atmaya hazırlanıyordum. Onun yerine kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Ah, bebeğim. Senin için çok mutluyum!"

Nasıl bir alacakaranlık kuşağına düştüğümü merak ederek Matteo'ya omzunun üzerinden geniş bakışlar attım. "Öyle mi?"

"Tatlım, seni incittiğini biliyorum. Ama başka hiç kimse seni onun kadar mutlu edemedi ve ben de senin için tek istediğim bu. Ayrıca, torun sahibi olmaya hazırım." Heyecanını Matteo'ya çevirdi. "Bana torun vereceksin, değil mi?"

Mutlu bir şekilde sırıttı. "Elimden geldiğince çabuk, Bayan Torres."

Tükürüğümde boğuldum, bir kadın gibi ciğerlerimi parçaladım. "Henüz çocuklar hakkında konuşmadık anne."

"Pekala, sorun değil. Düğünden önce bunları çözmek için vaktiniz var." Bizi uğurladı ve diğer gerçeklik göğsüme ağır bir şekilde oturdu.

"Aslında Bayan Torres, 6 Temmuz'da evleniyoruz."

"Ama buna bir ay kadar var," diye fısıldadı ve babam odaya girmek için o anı seçti. Gözlerini annemin hâlâ tuttuğu elindeki yüzüğe dikti ve yüzü kıpkırmızı oldu.

"Kusura bakmayın hanımefendi ama hayatımın büyük bir bölümünü Ivory'siz geçirdim. Bunu mümkün olan en kısa sürede düzeltmeyi planlıyorum."

"Cehennem gibi olacaksın," diye homurdandı

babam. "Martim!" Annem tısladı.

"Kızımı kırdın. Bunu tekrar yapmana izin vermeyeceğim."

"Kusura bakma ama bu senin verebileceğin bir karar değil," dedi Matteo sakin bir şekilde. O da en az benim kadar biliyordu ki babamın onayı yıllarca sahip olabileceği bir şey değildi.

"Baba," diye fısıldadım. "Ben kırılmadım. Hiçbir zaman da olmadım. Kalbim kırıldı, evet, ama kırılmadım."

Başını öne eğdi. "Seni izledim. Yıllarca seni incittiği için her erkekle arana mesafe koymanı izledim."

Annemden uzaklaştım ve babamın omzuna şefkatle dokundum. "Bunu kırıldığım için yapmadım," diye itiraf ettim, kendime bile söylemeye cesaret edemediğim sözleri söyledim. Ama ne olursa olsun bunlar gerçekti. "O zamanlar bile Matteo ile yaşadıklarımın özel olduğunu biliyordum. Bunu bir daha asla bulamayacağımı da biliyordum, çünkü böyle bir aşkı sadece bir kez yaşayabilirdim. Aramamak, sürekli hayal kırıklığına uğramaktan daha kolaydı."

"Seni incitti," diye fısıldadı babam.

Gözlerimin yaşardığını hissederek başımı salladım. "Öyleydi," diye kabul ettim. "Ama biz sadece çocuktuk baba. Eğer ben onu affedebiliyorsam, neden sen de benim neden affettiğimi göstermesi için ona bir şans vermiyorsun?"

Babam yavaşça başını salladı, Matteo'ya döndü ve iç çekerek sıkması için elini uzattı. "Ona bir daha zarar verirsen, Adam'a senin cesedini asla bulamayacaklarından emin olmasını söylerim."

Matteo ciddiyetle başını salladı. "Ona bir daha hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeden öleceğim."

Ellerini bıraktılar, ben makarnayı kontrol ederken annemin eşyaları masaya taşımasına yardım ettiler.

Ve biraz garip, birçok aile yemeğinden ilki olan yemeğimize yerleştik.

***

Düğün hakkında bilgi sahibi olması gereken iki kişi daha vardı ve onlardan birinin bana yaklaşması gerekiyordu.

İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Sadie'nin Matteo'yu arayıp randevumdan haberdar etmekle yaptığı şey bir ihanetti.

Onu affedeceğimi biliyordum ama en azından bunun için özür dilemeden önce değil. Her gün görüştüğüm en iyi iki arkadaşımın evleneceğimi bilmemesi benim için çok fazlaydı. Duygusal bir karmaşa içindeydim, gün boyunca düğün planlayıcısından gelen çılgınca sorularla karışan izolasyon aklımı başımdan alıyordu. Her zaman hayatımın değişmez bir parçası olmuş birinin kısa bir hatırlatmasına ihtiyacım vardı.

Ben de doğal olarak Duke'u manyak gibi taciz etmeye başladım. Deli gibi göründüğümü bile bile onu günde beş kez arıyordum. Aramalarımı ve mesajlarımı yeterince uzun süre görmezden gelmişti ve artık ikimizin de büyüyüp yetişkin gibi konuşmamızın zamanı gelmişti, böylece arkadaşlığımızı onarmak için çalışabilirdik.

Sonunda pes etmiş, telefonda malikâneye gelmesi için yaptığım duygusal ricaya boyun eğmişti. Benimle burada buluşmayı reddetmesini bekliyordum ama Adrian'dan gelen güvenlik tehdidi göz önüne alındığında, Duke

Gururundan çok benim güvenliğimle ilgileniyordu. Öfkeli arkadaşımdan gelen bu işaretin iyiye işaret olduğunu düşündüm.

Yine de Donatello Duke'u mutfağa götürdüğünde, ben gerginlik içinde ellerimi ovuştururken yüzündeki soğuk ifade beni ürküttü. Normalde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kirli sarı saçları dağılmış, pürüzsüz yüzü kirli sakallarla kaplanmıştı. Omuz silkti ve normalde stüdyo dışında giymediği iş kıyafetlerine baktı. "Çalışıyordum," diye açıkladı. "Görünüşe göre kalbini ezdirmek ilham perisine iyi geliyor."

Yüzümü buruşturdum ve adanın etrafından dolaşarak tam karşısında durdum. "Özür dilerim," dedim, gözyaşlarımın tehdidiyle boğazım düğümlendi. "Seni incitmek istemiyorum."

Bana baktı, peygamber çiçeği mavisi gözleri işkence görüyordu. "O zaman yapma. Olaylar yatışana kadar kasabadan ayrılabiliriz. Adrian'ın sana dokunamayacağı bir yere gideriz." Yanağıma dokunmak için kesik ve yara izleriyle kaplı, nasırlı ve sert bir elini uzattı. Kısa bir süre ona doğru eğildim, derin bir nefes alarak kabulümün sonucuyla başa çıkabilmek için gücümü toplamaya çalıştım.

"Evleniyoruz," dedim omurgamı çelikleştirerek.

Kaşlarının çatılmasını izledim, benimle kaçma teklifini düşününce bu sözlerin anlamsızca belirsiz olduğunu fark ettim ama bana bakarken başka ne diyeceğimi bilemedim. Sol elimi uzattım, elini elime aldım ve destekleyici bir şekilde sıktım. Parmağımdaki yüzüğü hissettiği anda yüzündeki şaşkınlığın eriyip gittiğini gördüm. Gözleri yüzüğe takıldı, yaşadığı şok gözlerini genişletirken dudağı kısa bir süre titredi. "*Onunla evleniyor* musun?"

"Temmuz'da."

"Fildişi." Eğilip alnını alnıma bastırarak mırıldandı. "Bununla nasıl başa çıkacağım? Onunla evlenmeni izleyemem, tatlım. Bir hata yapıyorsun."

"O zaman bu benim hatamdı," diye fısıldadım, sözlerime karşılık gözlerinin sertleşmesinden nefret ediyordum. Elini geri çekti, yüzünü benimkinden ayırdı ve bir adım uzaklaştı.

"Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun. O-"

"Her şeyi biliyorum," dedim kısaca. Tüm ayrıntılara vakıf olmayabilirdim ama Matteo'nun işleri hakkında bilmek istediğimden *fazlasını* biliyordum.

"Sen ne? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Benim tanıdığım Ivory vücudunu bir suçluyla paylaşmayı asla kabul etmez! O yaşamak için insanlara zarar veriyor." Duke

Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bana bakıyordu.

Değerl
endirild
i.
Daha
az.

Her nasılsa, kafasında benim mükemmel olduğuma dair bir fantezi kurmuştu.

Değildim. Ben bir karmaşaydım, sevmekten korkan bir kadın kabuğuydum, çünkü hiç kimse gerçek anlaşmaya kadar yaşayamazdı.

Hiç kimse Matteo Bellandi olamaz.

"Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin Duke. Seni kaybetmek istemiyorum ama bana sanki bende bir sorun varmış gibi davranmana da izin vermeyeceğim. Onu seviyorum. Onu her zaman sevdim ve bunu biliyorsun. Yaşamak için yaptığı şey"-durakladım, omuz silktim ve kıçımı adadaki taburelerden birine attım-"İdeal değil, ama bunu yapmıyorum. Karısı olarak bana düşen sadece onu sevmek ve onun sevgisinin benim için yeterli olmadığını söylersem kendime yalan söylemiş olurum."

"Tanrım, Ivory. Ben *hiçbir zaman* senin arkadaşın olmadım. Her zaman aklını başına toplayıp beni *görmeni* bekledim."

Gözlerimi kapattım ve kesik kesik nefes aldım. "Bir gün, benim Matteo'ya karşı hissettiklerimi sana hissettiren biriyle tanışacaksın ve aniden anlayacaksın. Bunca yıldır yapman gereken şey *bunu* bulmaktı, çoktan aradığın kişiyi bulmuş birini beklemek değil."

"Zamanımı boşa harcadığım için çok üzgünüm. Umarım bu diğer kadın bir adamın saçmalıklarına kanmayacak kadar akıllıdır. Seni sevdiğini düşünecek kadar saf mısın? Tanrım."

Matteo'nun sesi ofisine giden koridordan, "Biliyorum," diye duyuldu. Ona baktım, Duke'ün her zaman düşman gibi davrandığı adamla yüzleşmek için hızla dönmesini izledim. Lisedeyken bunu gerçekten anlamamıştım.

Ama geçmişi görmek her şeydi. Duke kıskançtı, on yıldan fazla bir süredir asla sahip olamayacağı bir ilişkinin peşindeydi.

"Öyle olsaydı gitmesine izin verirdiniz. Sensiz daha iyi durumda," diye suçladı Duke. "Hmm," diye düşündü Matteo. "Peki neden bu kadar uzun yıllarımı
hayatımda o olmadan?" Duke'un kafası sarsıldı, o da benim gibi Matteo'nun o zamanlar aldatan bir köpekten başka bir şey olabileceğini asla tahmin edemezdi. "Benden ne kadar nefret etsen de, bunu anlıyorum. Ivory'yi kaybetmek güneşi kaybetmek gibi. Ona sahip çıkmak için on yılın vardı Duke. Ben ortalıkta yokken Ivory'yi kendine ait kılabileceğin bir on yıl. Bu

süre içinde evlenebilir, bir aile kurabilirdin. Ama ona nasıl hissettiğini hiç söylemedin ve bunun nedeni onun aynı şekilde hissetmediğini *bilmendi*."

Duke yüzünü buruşturdu ama ciddiyetle başını sallayarak beni şaşırttı.

"Seni hayatımızda istiyorum. Çocuklarımın Duke Amcası olmanı istiyorum. Lütfen," diye yalvardım. "Beni seçim yapmak zorunda bırakma."

Duke döndü, beni göğsüne bastırdı ve sıkıca sarıldı. Ben gözyaşlarına boğulurken dudakları başımdaki saçlara dokundu. "Seni seçim yapmak zorunda bırakmayacağım, tatlım," diye fısıldadı. Matteo ben ağlarken beni tutmasına izin verdi ama gözlerini her an üzerimizde hissettim.

Düşünme. Hesaplıyor.

Beni her zaman

koruyor.

Otuz

Fildişi

"Ne zaman istersen burada çalışmana varım, bunu biliyorsun," diye homurdandı Matteo ve ben ona bakma zahmetine bile girmeden dizüstü bilgisayarıma sırıttım. "Ama Tanrı aşkına, çalışmama izin verir misin, kadın?"

Kıkırdamaya başladım, ayak bileklerimi kanepenin kolunun üzerinden geçirdim ve Matteo'ya sundress elbisemin kalçalarımı yukarı kaldırdığını mükemmel bir şekilde gösterdim. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Ben kendi işime bakıyorum, kendim çalışıyorum."

Bana dünyadaki hiçbir kadının karşı koyamayacağı o külot eriten sırıtışını yaptı. "Öyle mi?"

"Mhmm," diye mırıldandım, bacaklarımı çaprazlayıp yeniden birleştirdim, böylece uyluklarım umutsuz bir sürtünme çabasıyla birbirine sürtündü. Neyim olduğunu bilmiyordum ama aileme nişanlandığımızı söylediğimizden bu yana geçen birkaç gün içinde sürekli seks yapmak istemiştim. Matteo için neredeyse kötü hissediyordum.

"Seninle bir daha seks yapamam, Angel. Beni kuruttun." Ona dudak büktüm, sonunda yüzümü ona döndüm ve yüzündeki inanılmaz mutluluk açıkça okunuyordu.

Ben de ona gülümsedim. "Seni bu kadar çok istememe engel olamıyorum. Belki de çalışmayı bırakmalısın. Keklerimden daha çok ye," diye takıldım.

"Karın kaslarımı kaybedersem her on dakikada bir kemiklerimi zıplatmayı bırakacaksın yani. Bunu mu demek istiyorsun?" Kıkırdadım, dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine koydum ve popomu onun önündeki masaya yerleştirmek için zıpladım.

"Sanki bedenimi değiştirsem üzülmeyecekmişsin gibi," diye suçladım.

"Angel, seni seviyorum. Vücudun bir bonus, evet, ama seni nasıl gelirsen gel seveceğim."

Erimemeye çalıştım, çünkü Matteo gibi herkese sahip olabilecek bir adam için böyle bir itiraf benim için çok şey ifade ediyordu. "Hmm, bu iyi bir şey, gerçekten. Evlilik sonsuza dek sürer."

"Öyle," diye onayladı Matteo, dudaklarımı tatlı bir öpücükle yakalayarak.

Kapı arkamızdan açıldı ve Donatello boğazını temizledi. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Ne istiyorsun, Don?" Matteo adama sert bir bakış fırlatarak sordu. Donatello'nun ben malikâneye gelmeden önce hiç kapıyı çalmak zorunda kalmadığını biliyordum ve herkes mahremiyetle ilgili kurallardaki değişikliklere alışmaya çalışıyordu. Unuttuğu garip anlar için onu affediyordum ama Matteo biraz daha az hoşgörülüydü.

"Bayan Hicks, Bayan Torres için geldi. Korumalar onu içeri alsın mı?"

Matteo'ya baktım, hayır demesi için cesaretlendiriyordum. Kulüpte öfkesinden Sadie'ye beni görmeyeceğini söylediğini biliyordum. İhaneti ve zaten konuşmadığımız gerçeği göz önüne alındığında, o olaydan sonra yaşanan onca drama arasında bunu çoğunlukla unutmuştum. Sadie'yi görmeme izin vermemesi güvenimi sarsacaktı, beni kontrol etmeye yönelik bir başka ağır girişimdi ve bana bakışıyla bunu biliyordu. Bu evlilikte gerçek bir şansımız olacaksa, beni tehlikeye atmadıkları sürece kendi kararlarımı vermem gerektiğini biliyordu. "Onu görmek istiyor musun?" Matteo bana fısıltıyla sordu.

Her iki adama da başımı salladım ve Matteo'ya doğru seçimi yaptığı için rahatlamış bir gülümseme verdim. "Muhafızlara haber veririm," dedi Donatello ve bizi biraz yalnız bırakmak için odadan çıktı.

"Sen ve ben, Angel. Sadie'nin seninle birlikte geldiğini biliyorum, sadece seni bundan vazgeçirmesine izin verme." Neredeyse bir güvensizlik, arkadaşımın beni kurduğumuz ilişkinin istikrarsız olduğuna ikna edip edemeyeceğine dair bir soru gibi geliyordu. Bir zamanlar bir yabancı beni bu ilişkinin uzun sürmeyeceğine ikna edebilirdi ama o zamanlar geride kalmıştı.

Bir süre sonra Matteo'nun da beni benim onu sevdiğim kadar sevdiğine inanmaya başlamıştım; bütün hissetmek için bana ihtiyacı vardı. Belki de geceleri bana sarılması ve huzur içinde dinlenebileceğimi bildiği için olması gerekenden daha geç uyumasıydı. Belki de işleri resmiyete döktüğünü haber vermek ve onu düğüne davet etmek için amcamı aramasıydı. Belki de Matteo'nun sahipleniciliğine rağmen hayatımızın bir parçası olabilmesi için Duke'la aralarındaki baltaları gömmeyi kabul etmesiydi.

Bu her neyse*, gerçek* olduğundan hiç kuşkum yoktu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter," diye mırıldandı ve bana şefkatli bir öpücük vermek için tekrar alanıma doğru eğildi.

"Her zaman." Masadan kalktım, onun için kâğıtlarını düzelttim ve ofisten çıktım. Mutfağa vardığımda Sadie tek taburede oturmuş bekliyordu ve Donatello ortalıkta görünmüyordu. Smaug'u Don'un onun için mutfağın yemek odasına bağlandığı duvara kurduğu tanktan almış, benim görmemi istemediği bir şekilde ona sarılmıştı. Kimse bu kurnaz küçük piç kurusuna karşı koyamıyordu. Matteo bile ondan hoşlanmaya başlamıştı ve Don gidiciydi.

"Demek burası büyük Bellandi Malikânesi," diye iç geçirdi, gözleri odanın içinde gezinirken tertemiz, gurme mutfağı inceledi.

"Gezmeye mi geldin?" Dedim, ihanetinden dolayı hâlâ hissettiğim acının her zerresi bu kelimelere yansıyordu. Bu onu irkiltmeye yetti.

"Yapmadığımı biliyorsun," diye iç geçirdi ve sonunda dönüp bana baktı. Gözlerimiz birleştiğinde rahatlamış gibiydi. "Geleceğimden ve senin perişan olacağından endişelendim. Tanrı biliyor ya, seni boğacak kadar yoğun ve kontrolcü biri."

Ona dik dik bakmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yine de, ben bir randevuya gittiğimde onu aradın. Duke'u da aradın mı?"

"Evet," diye itiraf etti. "Kafanı kuma gömüp çukurunu kazmaya devam ettiğin o şeyi yaptın! Sorunlar yokmuş gibi davranmak yerine seni onlarla yüzleşmeye zorlayacak birine ihtiyacın vardı."

İç çekerek onun yanındaki tabureye oturdum. "Bunu yapmam gerekiyordu," diye kabul ettim. "Ama bu senin vermen gereken bir karar değildi. Bu karara kendi başıma varabilmeliydim."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana yüzlerce kez söylemek istedim ama artık hiç evde değilsin-"

"Matteo beni kulübün ertesi günü buraya taşıdı," diye iç geçirdim. O günleri ve çalkantılı duygu fırtınasını hatırlamak istemiyordum. İrademin elimden alınması, gösterişli bir hapishaneye kapatılmak, yeniden yaşamak istediğim bir duygu değildi.

"Tanrım, özür dilerim, Ive. Seni incittiğim için üzgünüm ama iyi görünüyorsun. Mutlu görünüyorsun. Bu yüzden pişman değilim. Sana bakışı. " diye devam etti.

gizli küçük bir gülümseme. "Umarım bir gün bana böyle bakan birini bulurum."

"Yoğun mu? Seni canlı canlı yemek ister gibi mi? Bunu mu demek istiyorsun?" Kıkırdadım ve o da benimle birlikte kahkahalara boğulunca gerginlik sona erdi.

"Sanırım öyle, evet. Her şey yolunda mı?"

Sırıttım. "Evet, öyle de denebilir. O... yoğun biri. Daha önce Matteo kadar iradeli biriyle tanıştığımı sanmıyorum, sanki etrafındaki herkes onun her dediğini yapmak zorundaymış gibi. Gücü olduğunu biliyorum ve bu da onun bir parçası, ama onda bir şeyler de var, anlıyor musun?"

Güldü. "Evet, tehlikeli biri. Sadece unvanı yüzünden değil, aynı zamanda bunu belli ediyor."

Parmağımdaki yüzükle oynadım ve sonunda gözlerim yaşararak ona döndüm. "Sonunda aklını başına toplayıp özür dilemeye gelmen iyi oldu. Baş nedime elbisesi seçmek için vaktin azalıyordu."

"Ben, ne? Ne?!" diye çığlık attı ve yüzüğe bakmak için elimi tuttu. "Evleniyor musun?"

"6 Temmuz," diye sırıttım.

"Vay anasını!" Matteo'nun kıkırdamasının ofisten içeri süzüldüğünü duyabiliyordum. "Kulak misafiri sürüngen!" Ona bağırdım ve kıkırdaması değişti.

bir kahkaha kükremesine dönüştü. "Hadi, dışarıda sapığın dinleyemeyeceği bir yerde yürüyüşe çıkalım."

Onu ön kapıdan çıkarıp evin yan tarafındaki gül bahçesinin etrafından dolaştırdım. İçinde hiç fazla zaman geçirmemiştim, çoğunlukla sabahları önünden geçiyordum. Bunu düzeltmem gerektiğini biliyordum, çünkü muhteşemdi. "Peki, bana seksten bahset. Senin aracılığınla yaşamaya ihtiyacım var. Kurak bir dönemdeyim."

Gözlerimi devirdim, Sadie her zaman gündelik sekse benden biraz daha açık olmuştu ama son dönemdeki kuraklık altı ay sürmüştü. Seks yapma fırsatı değişmemişti. Değişen şey daha fazlası için duyduğu istek ve arzuydu ama bunu duymaya hazır değildi. "Oldukça sabit. Yani, birbirimizden etkilendiğimizi her zaman biliyordum. Ama son zamanlarda yemin ederim tek yapması gereken bana bakmak ve ben de onu yatağa sürüklüyorum."

Sadie kıçıyla güldü. Konuşurken sesi alaycıydı. "Hamile olmadığına eminsin, değil mi?"

Vücudumun kaskatı kesildiğini bilmeme rağmen ona gülümsedim. "Tabii ki hayır. Doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun."

Matteo'nun evlenme teklif ettiği gün regl olmam dışında. Birkaç gün sonra ufacık bir parça görmüştüm, bu yüzden hiçbir şey düşünmemiştim. O kadar heyecanlanmıştım ki

Düğüne sarılmıştım ve gelmediğini hiç fark etmediğim için mutluydum.

"İyi misin?" Sadie sordu. Saklamak istedim, dünyam başıma yıkılmamış gibi davranmak istedim ama yapamadım. Bilmek zorundaydım ve evden çıkamadığım için tek şansım oydu.

"Hayır, sanmıyorum," diye fısıldadım.

"Vay canına, ne oldu?" Sadie aniden yüzüme baktı ama Matteo'nun adamlarından biri bizi izliyor olabilir diye gülümsemeye zorladım. Bundan en ufak bir şüphem yoktu.

"Adet dönemimi kaçırdım. Fark etmedim bile."

Sadie yanımda durdu ve yüzü sırıtmaya başladı. "Vay anasını!" diye fısıldadı. "Hamilesin! Teyze olacağım."

"Sessiz olur musun? Kesin olarak bilmiyoruz-"

"Tatlım, senin reglin ne zaman gecikti ki?" Benim onun kadar heyecanlı olmadığımı fark ettiğinde sesi daha kasvetli bir hal aldı.

"Eczaneye gidebilir misin? Bana bir test getirebilir misin? Ben *öğrenene* kadar Matteo'nun bilmesini istemiyorum."

"Hemen döneceğim, tamam mı?" Başımı salladım ve o da sakince arabasına doğru yürüdü. Sadie'yi omuzlarındaki gerginlikten kaçmak istediğini anlayacak kadar tanıyordum. Koşmak istiyordu ama ben hazır olmadan önce sırrın ortaya çıkma riskini göze alamazdı.

Matteo'nun anneme yakında çocuk istediğini söylemesi, benim daha evlenmeden hamile kalmamdan çok farklı bir şeydi. Beni öldürürdü. Geçmişte kadınların onu bir bebekle tuzağa düşürmeye çalışmadığı durumlar olmadığını hayal edemiyordum. Lisedeyken bile insanlar bu konuda şaka yapardı.

O gider gitmez Matteo'ya kısa bir işi olduğunu ve hemen döneceğini söyleyerek bir bahane uydurdum. Tüm bu süre boyunca gülümsüyormuş gibi yaptım ve onu Lino ve Donatello ile yaptığı iş toplantısına bırakıp stresimi atmaya çalıştım.

***

Sadie geri geldi ve satın aldığı şeyi en sevdiğim çikolatalarla dolu bir çantayla gizledi. "Beklerken bunlara ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diye geveledi ve ben de ona sırıttıktan sonra kahkahayı patlattım.

Gözleri tepside fırına girmeyi bekleyen çikolatalı kurabiyelere takıldı. Ellerini yıkamak için çantasını banyoya götürdü ve çantasız bir şekilde mutfağa geri döndü.

Tanrım, bu kızı sevdim.

Kurabiyeleri fırına koyduktan sonra, "Ben tuvalete gidiyorum," dedim. "Kendini evindeymiş gibi hisset."

"Her zaman öyle," diye sırıttı ve ben kapıya doğru ilerlerken elimi kısa bir süreliğine tuttu. "Ne olursa olsun, bir yolunu bulacağız, tamam mı?" Gözlerimde yaşlar birikirken başımı salladım.

Testin ne göstereceğini zaten biliyordum. Tüm semptomlar, kaçırdığım adet dönemi, her şey aleyhime bir kanıttı.

Kaçırdığıma inanamadım.

Bu yüzden kendimi banyoya kapattığımda tereddüt etmeden testi yırtıp açtım. Sadie'nin eczaneye koşması için geçen on beş dakikalık kısa sürede iki şişe su içmiştim.

Çünkü gerçeği öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Bir çubuğa işemenin harika bir fikir olduğuna kim karar verdiyse tam bir pislikmiş. Sadie bana ergonomik bir tane alacak kadar cömert bile davranmıştı.

Çünkü o lanet şeyin üzerine işemek zorunda kaldığım beş-on saniye içinde karpal tünel geliştirme riskiyle karşı karşıyaydım.

Kapağını kapatıp tezgâha koyarken gözlerimi devirdim ve ellerimi iyice yıkamaya başladım. Kafamın içinde saydım, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sonsuz bir saniye döngüsü.

İki dakikanın bu kadar uzun olması mümkün görünmüyordu.

Bu beni lisedeki tüm o konuşmalara geri götürdü, tek yapmak istediğiniz kelimeleri olabildiğince hızlı bir şekilde söyleyip bitirmek olduğunda zorunlu zaman dilimlerinin eziyeti.

Sonunda 120'ye kadar saydığımda, tekrar yaptım. Güvende olmak için, yani ne kadar hızlı saydığımı kim bilebilirdi ki? Değil mi?

Birkaç derin nefes alarak aynaya baktım, derin ahşap tonları ve kehribar rengi fayanslara kıyasla yüzümün ne kadar solgun göründüğüne takıldım. Bu banyodan nefret ediyordum ve eğer Matteo ve ben bu işi başarırsak hemen değiştirmeye karar verdim. Mutfak ile Matteo'nun ofisi arasında yer alan bu banyoda gün boyunca, üst kattaki muhteşem ebeveyn banyosunda geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum.

Sonunda dikkatimi daha fazla dağıtamayacağıma karar vererek tezgahın üzerindeki teste baktım.

Dijital, kesinlikle yoruma açık hiçbir şey bırakmadı.

Kelimenin kalın harflerle bana baktığı şekilde değil.

Hamile.

Testin ne göstereceğini bildiğim halde hıçkırıklarımı yuttum. Hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim, Matteo ile ilişkimi mahvetme potansiyeli olduğunu bilmeme rağmen bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Uzun zamandır istediğim tek şey oydu; ilk kez daha fazlasını istediğim bir şey olduğunu fark etmek beni çok etkilemişti.

Bu bebeği. Rahmimdeki küçük bir hücre topluluğundan başka bir şey olmadığını bilsem de, muhtemelen henüz bebeğe benzeyen bir şey olmadığını bilsem de, o bebeği her şeyden çok istiyordum.

Mümkün olabileceğini hiç bilmediğim bir şekilde sevdim. Testin temiz olduğundan emin oldum ve Sadie'ye götürdüm.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, gözleri sevinç gözyaşlarıyla dolmuştu. Ben de ona başımı sallayarak karşılık verdim, kendimi çok mutlu hissediyordum. "Sevinçten havalara uçmadıysa aptalın tekidir, ama senin böyle bir sorunun olacağını sanmıyorum," diye fısıldadı, taşıdığım çantayı ona götürürken.

"Umarım haklısındır."

"Ona şimdi mi söyleyeceksin?" Başımı salladım. "Tamam, ihtiyacın olursa beni ara." Ruhumda hissettiğim sıkı bir sarılmayla beni kendine çekti. Ne olursa olsun, Sadie'ye hep sahip olacaktım.

Ve Duke'ün. Ben iyi olurum.

Sadece Matteo'nun hala yanımda olmasını umuyordum.

***

O gider gitmez birkaç derin nefes aldım ve koridorda ilerlemeye başladım, hamilelik testi hâlâ elimdeydi. Bırakın toplantı yapmayı, Matteo'nun kapı açıkken çalışması bile alışılmadık bir durumdu ama kapıdaki aralıktan sızan ışık her şeye rağmen oradaydı. Birden ofisten en son benim çıktığımı fark ettim ve kapıyı açık bırakan da ben olmalıydım. Sadie'yle konuşmamın bir kısmını duymamış olmalarını umuyordum ama Matteo'nun Lino'yu tersleyen sinirli ses tonunu duyunca umutlarım suya düştü.

"Neden bu kadar uzun sürdü anlamıyorum!"

"Bu işler zaman alır Matteo," diye onu yatıştırdı Donatello, sesinde babacan bir ton vardı. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Bu gerçekleşecek. İkiniz de gençsiniz ve en iyi döneminizdesiniz. Haplar olmadan, sadece sabırlı olmalısın." Adımlarımda donup kaldım, bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğine dair ilk belirti beni emin olmak için dinlemeye itti.

"Onun haplarını plasebo ile değiştireli ne kadar oldu?" Lino ona fısıldadı. "Aylar sürebilir. Bazı insanlar diğerlerine göre daha az doğurgan oluyor."

Nefesim kesildi, vücudum titremeye başlayınca hemen ağzımı kapattım. Kulağa geldiği gibi olması mümkün değildi.

Matteo'nun bana böyle bir şey yapmasına imkan yoktu.

Yine de çok mantıklıydı. Saf değildim. Doğum kontrol hapının kusursuz olmadığını biliyordum ama daha önce hiç hamilelik korkusu yaşamamıştım. Matteo hayatıma döndükten birkaç hafta sonra hamile kalmak mı?

Matteo, Lino'nun sorusuna yanıt olarak "Altı hafta," diye homurdandı ve içimde bir şeylerin buruşup öldüğünü hissettim. Açık ve dürüst bir evliliğe sahip olma şansımız, normal bir ilişkinin sınırlarına saygı duyduğunu hissettiğim her şans.

Gitti.

Yeterince duyduktan sonra kapıyı iterek açtım ve ofise girdim. Üç çift şok olmuş göz bana doğru döndü, Matteo'nun buz mavisi gözleri çenesini sıkarken kısa bir süreliğine kapandı. "Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle," diye fısıldadım ve gözlerinin hâlâ elimde tuttuğum hamilelik testine kayışını izledim.

"Defolun," diye mırıldandı Matteo ve ne Lino ne de Donatello karşı koydular, çirkin bir şeye dönüşmek üzere olduğuna şüphe olmayan bu olaydan mutlu bir şekilde kaçma fırsatını değerlendirdiler. "Angel," diye mırıldandı usulca, masasının etrafından dolaşıp bana dokunacakmış gibi bakarak. Elini uzattı ve hayatlarımızı değiştiren o lanet kelimeyi okuyabilmek için testi elimden aldı.

Benim rızam olmadan değiştiğini.

"Doğum kontrol haplarımı değiştirdin mi?" Fısıldadım ve gözleri nihayet bana bakmak için yukarı fırladı, testi sıkıca tutarken içlerinde büyük bir sevinç yüzüyordu. "Lütfen Teo. Bana bunu senin yapmadığını söyle." Sesim kesildi, bir hıçkırığa dönüştü.

Bana doğru uzandı ve güçlü eliyle yanağımı kavradı. "Yapamam," diye fısıldadı ciddiyetle, yüzünde belirmeye devam eden küçük mutlu gülümsemeye rağmen

dudaklarını kaldırdı. Gözleri karnıma gitti ve eli de onu takip etti. Elbisemin üzerinde okşadı, sanki içimde büyüyen hayatı şimdiden hissediyormuş gibi davranıyordu.

Ne isteyebileceğimi hiç düşünmeden oraya koyduğu hayat. "Bunu nasıl yapabildin?"

Geri adım attım ve o da gergin çenesi ve yorgun gözleriyle bana baktı. "Yapmam gerekeni yaptım. Sana söyledim, daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. İkimiz de birlikte bir aile istiyoruz."

"Bunun hakkında hiç konuşmadık!" Tısladım. "Sana anne olmaya hazır olduğuma dair hiçbir işaret vermedim! Ya bebeği istemiyorsam?"

"Seni tanıyorum Ivory. Hamile kaldığın anda, o çocuğa her şeyini vermekten seni alıkoymak için kimsenin bir şey yapamayacağını biliyordum. Lütfen, sadece anlamaya çalış-"

"Ne zaman yaptın bunu?" Başımı sallayarak ve gözlerimi kapatarak sordum. Bunu isteyeceğimi nasıl bildiği hakkında atıp tutmasını dinleyemezdim. Altı hafta önce ilişkimizin nasıl olduğunu düşünmeye çalıştım ama tek düşünebildiğim farklı olduğuydu. Her fırsatta bu ilişkiyle savaştım.

"Geceyi burada geçirdiğinin ertesi sabahı telefonunu almaya gittiğimde haplarını gördüm. O zaman harekete geçtim ve birkaç gün içinde onları değiştirdim."

"İlk kez o zaman seks yapmıştık," diye homurdandım inanmayarak. "Beni bir kez becerdin ve bunun sana beni hamile bırakma hakkı verdiğini mi düşündün? Neyin var senin?"

Ellerimi yüzümde gezdirdim, yüzünün nasıl gerildiğini görmemeye çalıştım, bana bakarken yüz hatlarında o tanıdık sahiplenme dolaşıyordu. Benim alanıma girdi ve göğsünün benimkine değdiğini hissedince irkildim. "Sen her zaman benimdin," diye hırladı. "Bana her şekilde bağlı olmanı istedim. Bu sefer seni kaybetmeyeceğimi açıkça belirtmekten başka bir şey yapmadım. Çocuklarımın annesi olmanı istedim. Bunu lisedeyken de biliyordum! Şimdi, 30 yaşında bir adamım. Bunu ben gerçekleştirdim, çünkü aklını başına toplamanı beklersem lanetleneceğim. İlişkimizi kendi başına kabullenmen için seni bıraksaydım ve her adımda seni zorlamasaydım, evlenmeden önce kırk yaşında olurduk."

Yüzümü buruşturdum, onun alanından geri çekildim ve başımı salladım. "Yanılıyorsun. Eğer içgüdülerime güvenseydim, buraya hiç gelemezdik. Ve tüm bu yaptıklarınla içgüdülerinin doğruluğunu kanıtladın! Sana güvenemem ve güvenemeyeceğim bir adamla evlenmem Teo," diye fısıldadım, yüzüğü parmağımdan çıkarmak için hareket ederek.

"Sakın buna cüret etme," diye tıslayarak durmamı sağladı. Bir hışımla döndüm ve çantamı toplamak için evin içinde ilerlemeye başladım. "Ivory!" diye bağırdı arkamdan. Koridorda Scar'ın yanından geçtim ve yüzümde gördüğü kızgın ifadeye kocaman gözlerle baktı.

"On dakika içinde çıkıyoruz," dedim ona.

"Patronun onayı var mı?"

"Patronunu sikeyim," diye tükürdüm. "Bana yardım et Paolo, eğer beni almazsan hayatını cehenneme çeviririm." Arkamdan gürleyen Matteo'nun sesini duymazdan gelerek merdivenleri hızla çıktım.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu, ben bavulumu çıkarırken o da arkamdan yatak odasına girdi.

"Ben gidiyorum. Bunu seninle yapamam." Kızgınlığıma odaklanmaya çalıştım. İhaneti, sahip olduğumuz her şeyi mahvettiği son seferdeki yara dokusuna saplanmış gibi hissettirirken gözyaşlarına boğulmamaya çalıştım.

Boğazımı sızlatan gözyaşlarıma karşı burnumu çekerek, rastgele kıyafetleri bavuluma tıkıştırmak için onu görmezden geldim. "Gidemezsin," diye fısıldadı, ses tonunu renklendiren ilk gerçek pişmanlık belirtisiydi.

"Şu anda sana bakamıyorum bile. Yaptığın şeyin üstesinden gelebilir miyim bilmiyorum."

"Bebeği istemiyor musun?" diye fısıldadı.

Etrafımda döndüm ve ona şiddetle baktım. "Tabii ki bebeği istiyorum! Seni istemiyorum!"

Sanki bu sözler onu da benim kadar incitmiş gibi irkildi. Ama incitemezdi çünkü benim ne istediğim onun umurunda değildi. "Bunu kastetmiyorsun," diye mırıldandı, yavaşça, tereddütle alanıma girdi.

"Beni incittin," diye fısıldadım. "Beni bir daha incitmeyeceğine söz vermiştin."

Yüzü buruştu. "Özür dilerim, Angel. Seni incittiğim için çok özür dilerim. Sadece tamamen benim olmana ihtiyacım vardı. Seni kaybetme düşüncesine dayanamadım. Gitme. Sadece kal. Sadece kal ve bunu çözebiliriz."

"Eve gitmeme izin vermelisin. Sadece bir süreliğine eve gitmek ve etraflıca düşünmek istiyorum."

İçini çekti, isteksizce başını salladı ve alnını benimkine yasladı. "Scar'ı yanına al."

"Tamam," diye fısıldadım, döndüm ve bavulumu aceleyle fermuarladım.

Yatak odasının kapısına ulaştığımda, "Ivory?" diye sordu. "Seni seviyorum, Angel. Bebeği seviyorum. Bu dünyadaki her şeyden daha çok. Biraz zaman ayır, her şeyi iyice düşün. Ama eve döneceksin. Başka bir şeyi kabul etmeyeceğim."

Yutkundum, odadan dışarı fırladım ve merdivenlerden aşağı indim. Scar her nasılsa gitmeye hazır olduğumu biliyordu ve beni aceleyle arabaya götürdü, orada sessizce mola vermeme izin verdi.

Thirty-One

Fildişi

Kapı zilimin sesi, arka planda çalan klasik müziğe karşı sarsıcıydı.

Nefret ederdim ama Sadie bunun bebek için iyi olduğunu okumuştu.

Scar'a kahvaltı hazırlarken domuz pastırması kokusunu duyunca kusma tehdidiyle savaştım. Yemek pişirmenin bir angarya haline geldiğini bilmesini istemiyordum. Artık bundan zevk bile alamıyordum, çünkü yemek kokusu midemi bulandırıyordu. Ne kadar hasta olduğumu Matteo'ya rapor etmesine izin veremezdim.

Bunu saklamama rağmen, kapı çaldığı anda zamanımın sona erdiğini biliyordum.

Sorun şu ki, kendimle ne yapacağıma karar vermeye daha yakın değildim. Matteo'yu yaptıkları için affedip affedemeyeceğime karar vermeye de. Sanki bebek bana tüm cevapları verebilirmiş gibi, elim alışkanlıktan karnımı ovuşturdu.

Bana birkaç gün süre vermesi beni şaşırtmıştı. Bu onun tereddüt ettiğine dair bir işaret miydi, yoksa bunu gerçek bir pişmanlıktan dolayı bana verdiği bir hediye olarak mı görmeliydim bilmiyordum.

Scar kapıdaki delikten baktığında bana başını salladı ve zaten bildiğim şeyi doğruladı. Anlamsız olduğunu bildiğim halde ben de başımı salladım. Scar her zaman Matteo ne derse onu yapacaktı, bu kara kara düşünen adama ne kadar değer verirsem vereyim. Kısa sürede sevdiğim insanlar arasına katılmıştı ve her şey olup bittiğinde Matteo'dan sonra hep ikinci sırada olacağımı bilmek canımı acıtıyordu.

Acıtmamalıydı. O Matteo'nun ilkiydi. Ama

her şey acıtıyordu.

Kapıyı açtı, arkasındaki adama hiç beklemediğim bir bakış fırlattı ve içeri giremesin diye tam önünde durdu. "Sikişmek için mi buradasın?

Yine mi?" İrkildim, pastırmayı kağıt havlu serili bir tabağa çıkardım ve inanamayarak ocağı kapattım. Scar'ın Matteo'yla saygıdan başka bir şeyle konuştuğunu hiç duymamıştım.

"Eğer benimle kadınım arasına girecek kadar aptalsan, belki de seninle ilişkimi kesmeyi düşünmeliyim. Aptal insanları işe almam," diye uyardı Matteo ve sonra ayak sesleri eve girdi ve kapının kapanma sesi onu takip etti. Arkamı dönmedim, ona bakmak istemedim.

Hazır değildim. Bunun için değil.

Hala ne yaptığımı bilmiyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ve parmaklarını arkamdaki adaya vurduğunu duydum.

Çok yakındaydı, sadece birkaç adım ötemdeydi ve orada olduğuna dair belli belirsiz bir his bile kararlılığımı zayıflatmaya yetiyordu.

Onu özledim.

Kendimi o kadar çok boğmak istedim ki. Bende bir sorun olmalıydı. Scar yardımsever bir tavırla, "Günde yaklaşık yüz kez kusuyor," diye cevap verince irkildim.

Sanırım düşündüğüm kadar gizli değildim.

"Kapa çeneni ve kahvaltını yap," diye takıldım, adadaki her zamanki koltuğunun önüne bir tabak koydum. Tabağı aldı ve canla başla yumurtalarına yumuldu.

"Bu doğru mu?" Matteo sordu ve sonunda onunla yüzleşmekten başka çarem kalmadı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar beni şaşırtmıştı, Matteo'nun mükemmelden başka bir şeye benzediğini hiç görmemiştim. Yine de beni şaşırtmamalıydı, onlar benimkilerin kusursuz kopyalarıydı. İyi uyuyamamanın geri dönüşü bana karşı nazik olmamıştı.

"Sabah bulantılarının adını tüm gün sefalet gibi bir şey koymalılar," diye cevap verdim küçük bir gülümsemeyle. Hamileliğimin bu kadar erken döneminde bile hiç durmamıştı. Bunun zor bir hamileliğin göstergesi olmamasını umuyordum.

"Doktora gittin mi? Yapabilecekleri bir şey olduğunu söylediler mi?" diye sordu ve gözleri adanın sakladığı karnıma kaydı.

"Randevum gelecek hafta, ama bu normal Teo," diye fısıldadım. "Bazı kadınlarda sabah bulantısı hiç olmaz, bazılarında ise çok şiddetli olur."

"Eve gel, Angel." Bizi birkaç santimlik boşluktan başka bir şey ayırmayana kadar adanın etrafında döndü. "Bırak seninle ben ilgileneyim. Bırak yemekleri Don yapsın. Bu

yardımcı olamaz."

Scar'a dikkatle baktım, vücudundaki gerginliği fark ettim. Malikâneye dönersem onun için daha kolay olacağını biliyordum, güvende olduğumdan emin olmak konusunda bu kadar stresli olmayacağını biliyordum.

Eve gitmek istiyordum ama bu kadar affedilemez bir şeyi nasıl affedebilirdim?

Güvenimi kırma şekli, başka birinin yapmasına tahammül edebileceğim bir şey değildi. Kendime sormam gereken sorunun cevabını bilmiyordum. Onu affedecek kadar seviyor muydum?

Onsuz bir yaşam düşüncesi, bana sadece onun verdiği tüm duyguların boşluğuna geri dönmek korkunçtu. Onun yerine, "Ben geldim," dedim ve Scar'ın tüm vücudunun kaskatı kesilmesini göz ucuyla izledim.

"Senin evin benim yanım," diye azarladı Matteo, kollarını bana dolayana kadar alanıma girerek.

"Buna hazır değilim. Seni affetmeye hazır değilim."

"Eve gel ve sana ikinize de bakacağımı kanıtlamama izin ver! Tanrım, Ivory. Sana dünyayı vermek istiyorum." Bu sözleri fısıldadı ve Scar bunu, etrafı kontrol etmek için tabağını bırakması için bir işaret olarak kabul etti.

"Bana bakmanı istemiyorum! Bunu hiç istemedim."

"O zaman ne istiyorsun, Angel? Söyle, ben de sana vereyim. Yemin ederim!" Sesindeki çaresizlik karşısında neredeyse eriyordum, sanki beni kaybetme ihtimali onu dizlerinin üzerine çökertmiş gibi bana doğru kıvrılmasına neredeyse boyun eğiyordum.

"Seni hiç seçmedim," diye fısıldadım, sonunda beni ikiye bölen muammayı açıklayacak sözcüklere sahip olduğumu hissediyordum. "Birlikte olmak ya da olmamak için her kararı, her adımı sen verdin. Lisedeyken çıkmaya karar vermiştin, o kadar. Sonra beni terk ettin ve bunda da benim söz hakkım yoktu. Beni tekrar istediğinde, senden nefret ettiğimi söylememi umursamadın. Senden korktuğumu ve kaçmak istediğimi umursamadın. İttin, ittin ve isteğim dışında beni evine taşıdın. Ve ben bunu affettim," diye fısıldadım. "Buna tahammül ettim. Ama şimdi, bu bebeği seçme hakkımı elimden aldın. Sevdiğim adamın bana bebek sahibi olmak istediğini söylediği o anı asla yaşayamayacağım. Seninle asla sevişemeyeceğim ve o anın birlikte bir çocuk yaptığımız an olmasını umut edemeyeceğim. Peki şimdi elimde ne var? Ben sadece kendi *seçmediği* bir hayatı yaşayan bir kadınım, Matteo! Ben seni seçmek istiyorum. İstediğim şey bu."

Alnını hafifçe benimkine bastırdı, yüzü acıyla buruşmuştu. "Yani seni alıp eve sürükleyemez miyim?" Şaka olduğunu düşündüğüm bu girişimine kıkırdadım ama Matteo'ya karşı bunu asla söyleyemezdim.

"Hayır," diye iç geçirdim ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırmasına izin verdim. Ona doğru eğilme dürtüsüne direndim. İkimiz için de yeterince çelişkideydim, ihtiyacı olan son şey ona ne kadar çaresiz olduğumu göstermemdi.

Başını salladı, ellerinin karnıma dokunmasına izin verdi. "Birkaç gün içinde seni kontrol etmek için geri geleceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Sonra derin bir iç çekerek döndü ve evimden dışarı çıktı. Scar birkaç dakika içinde onun yerini aldı.

Soğuk olmalarına rağmen yumurtalarını yemeye devam etti. "İyi misin?" diye sordu.

"Taze yumurta ister misin?" Cevaplamaya biraz daha yakın hissettiğim milyon dolarlık soruyu görmezden gelerek ona sordum.

"Hayır. Bunlar iyi." Başımı salladım ve tavalarımı fırçalamak için döndüm.

***

Temizlik devam etti. Matteo'nun evinden kaçtığımızda marketten aldığımız tamamen doğal temizleyicilere geçiş yapmıştım. Sadece hayatta kalmamıza yetecek kadar malzeme.

Ve dürüst olmak gerekirse, durmaksızın temizlik yapmam için. Çıldıracak kadar yemek takımım yoktu, konuşacak fırın kabım da yoktu. Matteo'nun eve daha fazla eşya getirme ihtimalim karşısında kalp krizi geçirmeyeceğini düşünseydim, beni evde istemiyordu, biraz isteyebilirdim. Ama bu savaşmaya değecek bir mücadele değildi.

Fırçalarken düşüncelerim beni rahatsız ediyor, Matteo söz konusu olduğunda gerçekten bir seçeneğim olup olmayacağını merak ediyordum. Belli ki bebekle birlikte seçim şansım kalmamıştı. Buna hazır olsam da olmasam da geliyordu.

Ama ya Matteo ile evlenmek istemediğime karar verirsem? Çocuğumuzu birlikte büyütmek istemediğime?

Seçim hakkımı tekrar elimden alacağını biliyordum. Bana her anlamda sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacağını çok açık bir şekilde ifade etti.

Yanlış bir karar verdiğimde seçme şansımı kaybedeceksem, bu gerçekten bir seçim yapmak sayılır mıydı?

Ben öyle düşünmüyordum ve bu düşünce beni rahatsız ediyordu.

Bir gangsterle çocuk büyütebilir miydim? Matteo'nun yaşadığı kadar tehlikeli bir dünyada, güvenlik için bir koruma olmadan malikaneden ayrılamayacağım bir çocuk yetiştirebilir miydim?

İmkânsız görünüyordu. Bebeğim için istediğim hayat bu değildi ve Matteo'yu ne kadar seversem seveyim, çocuğumun hayatı en önemli husus olmalıydı.

Ama bebeğin Matteo'nun düşmanlarından korunmasının tek yolu Chicago'yu terk etmek, Matteo'yla tüm bağlarını kalıcı olarak koparmaktı. Kimse onun bir çocuğu olduğunu bilmemeliydi.

Ve bu kalbimi acıttı.

Dışarıda çarpan araba kapıları Scar'ın dikkatini çekti ve hemen alarma geçti. Daha fazla araba çarparken, "Matteo'yu ara," diye emretti. Scar silahını kılıfından çıkarırken ben de cep telefonumu kaptım ve hemen Matteo'yu aradım. Parmaklarım titriyordu ama onu olabildiğince çabuk aradım. "Yere yat, Ivory." Scar fısıldayarak dışarı bakmak için pencereye gitti.

"Angel?" Matteo hattan konuştu.

"Matteo, burada insanlar var-" diye başladım ama Scar telefonu kaptı. "Adrian ve yaklaşık bir düzine adam dışarıda. Ivory arkadan çıkıyor." diye tersledi ve telefonu bana geri verdi. "Git, Ivory. Başını eğ ama koş." Matteo'nun sesi telefonda bağırıyordu ama ben dehşet içinde Scar'a baktım.

"Seni bırakmayacağım!" İtiraz ettim.

"Evet, yapacaksın," diye açıkladı, bir eliyle karnıma nazikçe dokunarak. "Git, Ivory," diye fısıldadı ve beni evimin arka tarafına giden koridora doğru itti. Pencerelerden kimsenin beni görmemesi için başımı eğerek koştum. Elimdeki telefon Matteo'nun beni çağıran öfkeli sesiyle yankılandı ve onu kulağıma götürdüm.

"Teo," diye fısıldadım dehşet içinde ilk gözyaşı dökülürken. "Kahretsin, *Cara mia*. Yola çıkıyoruz. Hemen çık oradan."

"Seni seviyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim," diye fısıldadım arka kapıya vururken. "Sakın buna cüret etme. Seni seviyorum, Angel. Senin için geliyorum ve asla seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım, anladın mı beni?" Kapı kırılarak açıldı, sesi evin içinde yankılandı. Bağırma sesleri ve ardından silah sesleri duyulduğunda arka kapıdan çıkmıştım. "Lanet olsun! Ivory!" Matteo bağırdı ama ben cevap vermedim.

Gözyaşlarım yüzümden akarken ayağa kalktım ve bahçeye doğru koştum. "Onu yakaladım!" diye bağırdı bir erkek sesi ve ben hıçkıra hıçkıra ağladım.

Ağırlık yan tarafıma çarptı ve uçarak sırtüstü yere düştüm, ellerim karnımın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı. "Matteo!" Düşürdüğüm telefona uzanarak ağladım.

Bir erkek eli uzanıp onu yerden aldı ve ben de Adrian'ın çılgın, karanlık gözlerine bakmak için onu takip ettim. "Güle güle, Matteo." Sırıttı, telefonu yere bıraktı ve çıtırdayana ve arama kesilene kadar üzerinde tepindi. Dehşet içinde ona bakakaldım. "Merhaba güzelim. Seni burada görmek ne güzel." Ayağa kalkmaya başladım, temkinli bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm ve ona baktım.

"Adrian, ne yapıyorsun?" diye sordum ve sonra bir elini üst koluma doladı ve beni bahçeye doğru sürükledi. "Yardım edin!" Çığlık attım. "Biri yardım etsin!"

Beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. Birilerinin bu kargaşayı duymuş olmasını umursamıyor gibiydi. Beni evin içinde acele ettirdi, çünkü yüzleşmek istemeyeceğini bildiğim bir kişi vardı.

Matteo.

Tanrım, ya onu bir daha göremezsem?

Cesetler oturma odama dağılmıştı ve onların arasında hareketsiz yatan Scar'ı görmek, beni tutmasına rağmen yere yığılmama yetti. Parmaklarımı zar zor yüzüne dokundurdum, göğsünü kaplayan kanı görünce titredim. "Scar?" Uyanmasını ve bana bakmasını umarak sordum. "Hayır. Hayır, lütfen," diye yalvardım, Adrian'ın belimi saran kollarına karşı koyarak. "Hayır! Bırak beni!" Yüzünü pençelemek için dönerek bağırdım. Bir çivi yanağının derisini parçaladığında gözleri karardı ve dehşet içinde donakaldım. Şakağıma indirdiği yumruğu görmedim bile.

Tek bildiğim ani bir acı patlamasıydı.

Ve sonra siyah.

Otuz İki

Matteo

Kanım kulaklarımda uğulduyor, trafikte ilerlerken sürücü koltuğundan bana bağıran Lino'nun sesini bastırıyordu. Adamlarımın SUV'ları etrafımızı sarmış, hayatımda önemli olan tek şey için yarışıyorlardı.

Meleğim ve doğmamış çocuğum.

O lanet olası sadist pisliğin ellerinde.

Mülkü terk etmesine asla izin vermemeliydim. Asla izin vermemeliydim. ona *dokundu*.

"Matteo!" Lino bağırdı, sonunda dikkatimi telefonumdan gelen ölü sessizlikten uzaklaştırdı. "Konuş benimle dostum. Neler oluyor?"

"Kız onda," diye cevap verdim ve içime ölümcül bir sükûnet çöktüğünü hissettim. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum, Ivory'nin evden gittiğini görür görmez öfkenin geri döneceğini biliyordum.

Ama o ana kadar canavarı kucakladım. Adamlarımla koordine olurken beni ele geçirmesine izin verdim.

Daha bir saat önce terk ettiğim Ivory'nin evinin önüne geldiğimiz anda, daha durmadan arabadan inmiştim. "Matteo!" Lino arabayı park edip beni takip ederek bağırdı. Neden bu kadar endişelendiğini anlamamıştım, Adrian ve adamlarının gittiği çok açıktı. Tek bir araç bile kalmamıştı, sadece Ivory'nin zemininde çürümeye bırakılmış rastgele cesetler vardı, kendimi açık ön kapıdan içeri attığımda.

Kargaşanın ortasında, Scar orada öylece yatıyordu. Lino hayati fonksiyonlarını kontrol etmek için yanına gitti ama adamlardan birkaçı evin geri kalanını kontrol etmeye gitti. "Ivory!" Bağırdım, arka bahçeye doğru koştum, Ivory'yi orada yatarken bulamamanın beni rahatlatıp rahatlatmayacağından emin değildim.

Hayattaydı ama Adrian'la birlikte olmak bir lütuf olmaktan çok uzaktı. Ellerini onun üzerine koyduğu anda, ölmüş olmayı dileyecekti.

Onu incitecekti. Onu *kıracaktı*. Bunun
olmasına izin veremezdim.

Lino avluya çıktı ve dehşet içinde etrafına bakındı. "Onu bulacağız," dedi.

"Takip cihazı var," diye hatırlattım ona, Ivory'nin isteklerine saygısızlık ettiğim için hiç o anki kadar minnettar olmamıştım. "Adamları hazırla."

"Scar yaşıyor," dedi ve başımın şokla sarsılmasına neden oldu. "Kurşunlarla delik deşik olmuş ama nasıl olduysa inatçı herif hâlâ hayatta. Bruno ve Marino onu doktora götürdüler."

"Güzel," diye başımı salladım ve telefonumu çıkarıp Ivory'nin yerini gösteren uygulamayı açtım. Hâlâ hareket halindeydiler ama nereye inerlerse insinler bir saldırı düzenlemek için yeterli sayıda ekip toplamam zaman alacaktı. "Elimizdeki her adamı istiyorum."

"Tamamdır. Don'u arayıp ona da haber vereceğim." Son bir kez başımı salladım ve yanımda olmasını istediğim diğer adamı aradım. Ben meleğimle ilgilenirken Adrian'ın çok yavaş ve acılı bir ölüm geçirmesini sağlayacağına güvenebileceğim tek adamı.

Her ne kadar cezasını bizzat vermek istesem de Ryker'ın benim hayal edebileceğimden çok daha kötü bir ceza olacağını biliyordum.

Ve bu yeterli olmalı.

"Evet?" diye sordu telefonu açtığında. Simon ön kapıda durdu ve ben arabaya geri dönerken bana başıyla selam verdi, nereye gidersem gideyim benimle gelmeye hazır olmak için sürücü koltuğuna atladı.

"Adrian Ricci Ivory'yi kaçırdı. Ona hayal edebileceği en kötü ölümü vermeni istiyorum," diye tısladım telefonda, çoğunlukla boş olan evine geri dönerken.

"Ne zaman ve nerede?"

"Kıçını kaldırıp evine git," dedim adresini sayarak. "Şimdi harekete geçiyoruz." Adamlarından birinin cesedini tekmeledim, Ivory'nin benden alınmasında oynadıkları rol yüzünden cesetlerinin bile acı çekmesini istiyordum. Sayıları Scar'ın onu korumak için ne kadar çok mücadele ettiğinin bir göstergesiydi, onlar onu indirmeden önce yarım düzine adamı tek başına haklamıştı.

"Yola çıkıyorum."

Otuz Üç

Fildişi

Uyandım.

Yavaşça.

Kafam karıştı.

Yüzümün altındaki yastık benim değildi. Matteo gibi kokmuyordu ve yastık kılıfının kumaşı Scar'la birlikte mağazadan aldığım ucuz bir takım olamayacak kadar lükstü. Hareket ettikçe yüzüm zonkluyor, yastıktan sıyrıldığım anda başım dönüyordu.

Derin ahşap panelli duvarlar odanın kenarlarından bana bakıyordu, üzerime lacivert bir yorgan örtülmüştü. Başımın yan tarafına dokundum, oradan yayılan acıdan ve parmaklarıma çok kaba görünen kurumuş kandan irkildim.

Yüzen başımı görmezden gelerek yorganı üzerimden attım ve yavaşça ayağa kalktım. Ayağa kalktığımda midem bulandıkça yutkundum, nerede olduğumu anlayana kadar kusmamaya kararlıydım.

Önüme çıkan ilk kapı bir banyoydu ve aynada şakağımda kaş kemiğimi ve elmacık kemiğimin üstünü kaplayan kocaman, benekli morluğa baktım. Kan küçük bir kesikten geliyor gibiydi ve yatak odasından çıkmanın yolunu bulmak için bunu görmezden geldim.

Morluğu görünce, Adrian'ın beni bayıltmış olabileceğinden hiç kuşkum olmadığını anladım. Her şey panik içinde aklıma geldi.

Scar ölmüştü.

Gözyaşlarımı yuttum, o sadist herifin evinden çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum. Scar da bunu isterdi. Güvende olduğumda onun yasını tutabilir, aptalca kararlarım yüzünden ölmesine neden olduğum için ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilirdim.

Beni affedeceğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

Ama kendimi affedebileceğimi hiç sanmıyordum.

Kapı sessizce açıldı ve koridora çıktım. İlk defa ayaklarımın çıplak olmasından memnundum. Evin içinde sessizce ilerlememi sağlıyordu. Koridor kapalı kapılardan oluşan sonsuz bir geçit töreniydi ve merdivene giden yolu kolayca buldum. Hızla aşağı indim, ön kapı görüş alanımdaydı.

Dışarıda beni neyin beklediğini anlayamıyordum. Adrian'ın beni bir yere kilitleyip korumasız bırakacağını hayal bile edemiyordum.

Tek bildiğim denemek zorunda olduğumdu.

Adrian'ın sesi tüylerimi diken diken ettiğinde elim ön kapıya sadece bir santim kalmıştı. "Bir yere mi gidiyorsun aşkım?" diye sordu ve ben olduğum yerde donakaldım. Onunla yüzleşmek için döndüm ve normalden daha manik, daha çılgın göründüğünü fark ettim. Normalde kaygan siyah saçları darmadağınıktı, sanki sinirini saçlarından çıkarmaktan kendini alamıyormuş gibi her açıdan yukarı doğru uzanıyordu. "Ah, tatlım. Güzel yüzün," diye fısıldadı, endişeli bir ifadeyle bana doğru adım atarak. Sanki beni inciten o değilmiş gibi. "Keşke seni incitmek zorunda kalmasaydım. Seni asla incitmek istemiyorum, Ivory."

"Matteo bana kadınları incitmekten hoşlandığını söyledi." Uzaklaştım, sırtım kapıya çarpana kadar geri çekildim ve kapana kısıldım.

Parmaklarını çürüğün üzerinde gezdirmek için elini uzattığında, kafatasıma yayılan acıyla inlediğimde kaşları çatıldı. "Fahişeler. Fahişeleri incitmeyi severim. Sen bir fahişe değilsin, benim küçük bebeğim. Sen safsın. Pislik dolu bir dünyada masum."

"Ben masum değilim," diye karşı çıktım, kapının içine doğru daha da büzüşerek. "Ben bakire değilim-"

"Sen sadıksın. Sevgi dolusun. Sıcak. Bellandi'nin seni karısı olarak seçmesini sağlayan her şey, değil mi?"

"Matteo beni sevdiği için benimle evlenmeyi seçti," diye savundum, muhtemelen aptalca. Adamın beni incitmek istemediği için verdiği puanlara karşı çıkmamalıydım ama sıradan bir fahişe olarak gördüğü biri için Matteo'nun öfkesini riske atmayacağını da düşündüm. Gözlerim evin girişinde geziniyor, evi çevreleyen ormanı yansıtan büyük pencereleri inceliyordu.

Ormandan başka bir *şey yok*.

Hangi cehennemdeydim?

"Ve kendini onun ayaklarına atan onca kadın arasından sana aşık olmasının bir nedeni var. Sende bizim gibi erkekleri pervane gibi kendine çeken bir şey var, küçük bebek." O karanlık gözleri parlıyordu

Bana sabitlenmiş bir şekilde bakarken, Adrian'ın sahip olduğu akıl almaz nitelik olmasa Matteo'nunkine rakip olabilecek bir yoğunluktaydı.

Matteo'nun saplantısı en karanlık anlarında bile eve dönmek gibi gelirken, Adrian'ınki tekinsizden başka bir şey değildi. "Matteo benim için gelecek," diye fısıldadım.

"Önce seni bulması gerekecek." Sırıttı, beni gizleme niyetinden emin görünüyordu. Dudaklarımın seğirdiğini hissettim ama bunu yüzümü buruşturarak gizledim. Matteo'ya, derimin altına yerleştirdiği takip cihazı konusunda onunla bu kadar dikkatle mücadele ettiğim için bir özür borçluydum.

O anda bunun için minnettarlıktan başka bir şey hissetmedim.

"Peki benimle ne yapmayı planlıyorsun?" Dudağımın titremesine izin verdim, çünkü birini kırmanın uzun sürmediğini biliyordum. Ve Adrian'ın ellerinin üzerimde olması benim kırılma noktam olabilirdi.

"Onun sahip olduğu her şeyi istiyorum. Onun işlerini, sokakları kontrol etmesini, seni karım olarak ve çocuğumuzla birlikte şiştiğini görmek istiyorum." Benden bir adım geri çekildi, kapıdan kaçmaya çalışabileceğimi hiç umursamadan kapıdan görünen kanepeye doğru ilerledi. Sanki bunu denememem için bana meydan okuyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Fazla uzağa gidemeyeceğimi biliyordum. O kadar kibirliydi ve o anda en iyi şansımın Matteo'nun gelmesini beklemek olduğunu biliyordum.

Ve yapacağını biliyordum.

Her zaman benim için gelirdi, bunu biliyordum. "Matteo'nun işlerini sana veremem."

"Sanırım senin ona sağ salim döndüğünü görmek için neler yapabileceğini hafife alıyorsun. Her şeyi bana devrettikten sonra onu öldüreceğim." Sanki Matteo'nun ölümü gerçekten önemli değilmiş gibi omuz silkti.

Ciğerlerim göğsümde sıkışmıştı. "Yapamazsın," diye yalvardım, sonunda kapıdan uzaklaşıp ona biraz yaklaştım. Mesafemi korudum, kanepeden uzak durdum ve titrek bacaklarımın üzerinde durdum. "Onu öldürürsen hayatta kalamam."

"Sana ne dersem onu yapacaksın," diye bağırdı bir puro yakıp kendine bir viski koyarken. "Çünkü eğer yaparsan, bebeğini doğurmana izin veririm." Korku dolu gözlerle ona bakarak irkildim. Ellerim içgüdüsel olarak belime sarıldı, bebeği daha *yaşamamış* bir şeyi tehdit eden canavardan koruyordu.

"Nasıl?" Kekeledim. Bu mümkün görünmüyordu. Bebekten sadece Sadie, Duke ve Scar'a bahsetmiştim.

"Arkadaşın Sadie'nin evine dinleme cihazı yerleştirdim." Sırıttı, olağanüstü yakışıklı yüzünün her özelliğinde gurur vardı. Eğer bu kadar dengesiz olmasaydı, çekici olabilirdi, ama bu haliyle korkunç olmaktan başka bir şey olamazdı. "En yakın arkadaşının bebeğinin vaftiz annesi olduğunu söyleyip durduğunda ne kadar şaşırdığımı bir düşünün."

"Yapamazsın-" diye başladım.

"Bebeğine zarar vermek gibi bir niyetim yok, bebeğim. Sana söyleneni yaptığından emin olmak benim sigortam. Eğer uslu durursan, sende kalabilir, hatta kendi malım gibi sahiplenirim. Eğer yapmazsan, onu oldukça yüksek bir meblağa satabilirim. Bu dünyada bir bebeği sevecek o kadar çok hasta insan var ki."

Yüzüm kızardı ve soluk soluğa koltuğa çöktüğümde yüzümün solmuş olması gerektiğini biliyordum. "Lütfen," diye fısıldadım.

"Dediğim gibi, bunu yapmak gibi bir arzum yok. Umarım çocuk kız olur ve veraset konusunda sorun yaratmayacağı için kimsenin benden olmadığını bilmesine gerek kalmaz." Ayağa kalktı, sanki kadın ve çocuk ticareti yapan bir canavar değil de şık ve zarif bir iş adamıymış gibi takım elbisesini düzeltti. *İnsanlar.*

İnsanları s a t t ı ve hayatımda ilk kez damarlarımda kan arzusu pompalandı. Acı çekmesini istiyordum, zarar verdiği çocuklar için kan kaybından ölmesini izlemek istiyordum. *Bebeğimi* tehdit ettiği için. Matteo'nun bununla başa çıkmak için planları olacağını ve muhtemelen daha etkili bir şekilde acı çekmesini sağlayabileceğini biliyordum.

Ama kalçalarında kibirli bir çalımla bana yaklaştığında bunu yapan kişi olmayı istememe engel olmadı. Beni tuzağa düşürdüğünü düşünmüştü. Beni asla kaçamayacağım bir şekilde köşeye sıkıştırmıştı.

Hayatta kalan biri olduğumu bilmiyordu ve uzun zaman önce bir daha *asla* birinin kurbanı olmayacağıma dair kendime söz verdiğimi de bilmiyordu.

Eliyle başımı kaldırıp gözlerimin içine baktı, başparmağıyla yaralı yanağımı hafifçe okşadı. "Yatağa gel bebeğim," dedi, bir kadını yatağına nasıl çekeceğini bilen erkeklerle alay edercesine bir sesle.

Ayağa kalktım, bana zaferle sırıttığında zehirli bakışlarımı dizginlemeye çalışıyordum. Görüşüm kırmızıyla kaplandı, içimde onun kanına karşı şiddetli bir istek vardı.

Buna bir annenin çocuğunu koruma ihtiyacı diyebilirsiniz. Kendini savunma mekanizması diyelim. O anda üzerime gelen her neyse

Kendimi barışçıl bir insan olarak görüyordum. Asla kimseyi incitmek istemedim. Asla şiddete başvurmak istemedim.

Bu beni nereye getirdi?

Konuşmak için ağzımı açtım, silah sesleri camları titretince bir nefes verdim. Gözlerini bana dikti, sanki ona ihanet etmişim ve yerimizi belli etmişim gibi bakıyordu. Silah sesleri ön kapıya yaklaştığında hareket etti. Kaçtım, merdivenlere ve güvenle saklanabileceğim bir yere yöneldim.

Saçlarıma sapladığı eli uzaklaşmamı engelledi ve beni kendisine doğru itmek için kullandığında çığlık attım. Bir kolu boğazıma dolandı, sonunda cebinden bir bıçak çıkardı ve boğazıma dayayarak beni hemen hareketsiz hale getirdi.

Derin nefesler. Kendimi merkeze aldım, bu nefesler sonraki anlarda zihnimi açık tutmak için ihtiyaç duyacağım her şeye dönüştü. Sadie zihnimin en ön sırasındaydı ve onunla spor salonuna gitmekten asla vazgeçmeyeceğime ve hatta sağ çıkarsam bundan şikâyet etmeyi bırakacağıma yemin ettim.

Kapı patlayarak açıldı ve Adrian beni hâlâ elinde tutarken döndü; bıçağın ucunun derime batmasını önlemek için başımı olabildiğince geriye eğdim. Matteo içeri adım atarken Adrian tabancasını kaldırıp kapıya doğrulttu. Gözleri boğazıma dayanan bıçağa dikilmişti. "Adrian, silahını indir," dedim hırıltılı bir sesle. "Bundan sonra gitmene asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

Matteo kendi silahını Adrian'a doğrulttu ama gözlerindeki ifadeden asla ateş etmeyeceğini biliyordum. Beni asla böyle riske atmazdı. "Onu kırmak için uzaklaşmama gerek yok," diye fısıldadı Adrian ve ben de hareket ettim.

Ellerimi vücuduma yakın tuttum ve koluna dokunmama bir nefes kalana kadar yavaşça kaldırdım. Tam boğazımı kesmek için gerildiğinde ön kolunu kavradım, sağ omzumu eğerken aşağı ve sola doğru çektim. Başım koltuk altından kaydı ve bükülmüş kolunu kullanarak onu yan tarafından üç kez bıçakladım.

Yine de savaştı ve Sadie'nin derslerinden anladığım kadarıyla adrenalin pompaladığı için yaraları henüz *hissetmemişti* bile. Bileğine odaklandım, bıçağı bırakıp çenesinin altına saplamak için dönene kadar büktüm.

Silah elinden anında düştü ve çıkardığı guruldama sesi hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacaktı. Ama bu beni onunla konuşmaktan alıkoymadı, bu benim sesimi duyduğu son ses olacaktı. "Bunu yapmamalıydın.

bebeğimi tehdit etti." Bıçağı çektim, yüzüstü yere düşmesini ve etrafını saran kan birikintisinin büyümesini izledim. Cansız gözleri, kırılmış küçük bir oyuncak bebek gibi bana bakıyordu. Yaptığım şeye inanamadığım için dehşet damarlarıma yayıldı.

Bir adamı öldürdüğüm için en ufak bir pişmanlık duymadığıma inanamıyordum. "Fildişi," diye fısıldadı Matteo ve başımı kaldırıp ona baktım. Kan yüzümü kaplamıştı.

ellerimi ve elbisemi. "Kanaman var." Başımı salladım ve bıçağın boğuşma sırasında avucumu kestiği sol elime baktım. "Seni temizleyelim ve dikiş attıralım, tamam mı Angel?"

"Beni eve götür," diye fısıldadım, adrenalinin etkisi azalırken her şeyin geri döndüğünü hissettim. Acı, yaptığım şeyden duyduğum dehşet.

"Doktora gittikten sonra," diye yanıtladı Matteo, bir kolunu bana dolayarak ve evden çıkarken bana rehberlik ederek.

Titremeye ne zaman başladığımı bilmiyordum. Tek bildiğim uzun, çok uzun bir süre durmadığıydı.

Otuz Dört

Fildişi

Yanaklarımdan süzülen sessiz gözyaşları eşliğinde titremem devam etti. "Melek," diye mırıldandı Matteo, Simon sokaklarda koştururken arabanın arkasında beni kollarıyla sarmıştı. Ben onun kollarında titrerken Matteo ceketini yırtmış ve elimdeki yaraya tutmuştu. "Kaçıp gitmeliydin. Vurulan sen olmasaydın onu öldürebilirdim."

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Siktir git," diye fısıldadım. "Beni evimden aldı. Bebeğimizi satmakla tehdit etti. Ben bir anne olacağım ve bu bebeği korumak için ne gerekiyorsa yapacağım," diye fısıldadım ona ters ters bakarak.

Öfkem karşısında ağzı bir sırıtışa dönüştü. "Sen tam bir baş belasıydın, Angel." İnledim. "Şu anda bana saçmalıklarını anlatma. Az önce bir adamı bıçakladım."

"Oldukça fevkalade," diye güldü. "İçinde böyle bir şey olduğunu hiç düşünmezdim meleğim."

Ona alaycı bir şekilde baktım. "Belki bir dahaki sefere seni bıçaklarım."

"Ne? Neden?" diye kıkırdadı ve Simon kendi kahkahasını bastırmaya çalışırken bir ses çıkardı.

"Çünkü beni kızdırıyorsun. Ben kanlar içindeyken bu kadar rahat olman. Siktiğimin psikopatı, işte sen busun! Eminim sen de bir sapık gibi tahrik olmuşsundur."

Vücudu kahkahalarla sarsılırken yüzünde beliren ifadeyi ancak mutlak bir neşe olarak tanımlayabilirim. "Tamamen haksız sayılmazsın."

"İğrenç!"

"Ivory?" diye sordu ve döndüğümde onu bana bakarken buldum. Alnını alnıma bastırırken o mavi gözlerdeki duygudan nefesim kesildi. "Seni seviyorum amına koyayım. İster meleğim ol, ister bıçaklı bir belalı."

Gözlerimi devirdim, "Ben de seni seviyorum Teo." Dudakları, ağzıyla benimle sevişmekten başka bir şey olarak tanımlanamayacak yavaş bir okşamayla dudaklarımı kavradı. Ayrılığımız sırasında bunu ne kadar özlediğimi fark ederek iç çektim. Araba malikânenin önünde durur durmaz Matteo beni çekiştirerek dışarı çıkardı ve eve soktu.

Fuayede toplanan iki adama "O nasıl?" diye bağırdı.

"Stabil," dedi biri, başını oturma odasına doğru sallayarak. Döndüm ve gözlerim Scar'ın, doktorun takip cihazımı yerleştirdiği masaj masasına yatırılmış yüzüstü yatan bedenine takıldı.

"Yaşıyor mu?" Fısıldadım ve Matteo bana tedirgin bir şekilde bakarak başını salladı.

"Emin olana kadar seni umutlandırmak istemedim." Matteo'nun elinden kurtuldum, vücuduna doğru ilerledim ve vücudundaki kurşun deliklerini sayarken çıplak gövdesine baktım.

Altı.

Beni korumak için altı kurşun yedi.

Hiçbirinin kafasına nişan almaması bir mucizeydi. "Ne zaman uyanacak?" Başında dikilen ve bitkin görünen doktora gözlerimi çevirerek sordum.

"Hazır olduğunda," diye nefes aldı. Gözleri beni tepeden tırnağa inceledi. "Bu kan senin mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Git duş al. Çabuk ol. Çıkar çıkmaz seni muayene edeceğim." Matteo yaralanmamış elimi tuttu ve beni uzaklaştırmaya başladı ama ben ona yalvaran gözlerle baktım.

"Onu terk etmek istemiyorum."

"Hemen döneceğiz, Angel." Scar'ın alnına kısa bir öpücük kondurduktan sonra Matteo'nun beni duş almam için üst kata çıkarmasına izin verdim.

***

Gözlerim Scar'ın göğsünden hiç ayrılmıyor, doktor elimi dikerken ritmik yükseliş ve düşüşleri izliyordu. "İz kalacak," diye uyardı ve ben omuz silktim. Elimi bıçakla ilk kez kesmiyordum ve son da olmayacaktı. Çılgın bir insan kaçakçısı tarafından kaçırılmaktan kurtulursam

Bir yara izinden başka bir şeyim olmadan karısı olmamı istiyorsa, kendimi şanslı sayardım. "Şu kafaya bir bakayım."

"Önemli bir şey değil," diye iç geçirdim.

"Hiçbir şeye benzemiyor." Doktorun yarayı dürtebilmesi için koltuğumda dönerek rahatladım. "Bilinç kaybı var mı?"

"Evet. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum ama Adrian'ın yatağında uyandım." Oda Matteo'nun öfkesiyle neredeyse anında doldu, hatta benim ve Adrian'ın evindeki temizlikle ilgili olarak adamlarıyla koordinasyon halinde durduğu yerden bile.

"Muayene yapmamız gerekiyor mu?" diye sordu doktor dikkatle. "Hayır." Başımı salladım. "Bana o şekilde dokunmadı."

"Emin misin? Belki de baygınken?" Böyle bir ihtimali düşünmediğim için sustum.

"Hissetmez miydim? Bana tecavüz etseydi?"

Doktor başıyla onayladı. "Büyük olasılıkla, ama bu tür şeylerin garantisi yoktur. Bir muayene yapmak istiyorum-"

Matteo'nun feryadı odada yankılandı ve ardından telefonuna numaralar girmeye başladı. "Ivory baygınken o n a dokunan olup olmadığını sor." Telefonun hoparlörünü açtı ve başka bir adamın acı dolu çığlıkları odayı doldurdu.

"Kim o?" Ben sordum.

Matteo hızlıca cevap verdi. "Adrian'ın ikinci komutanı. Onu canlı ele geçirdik." Çığlıklar k e s i l i r k e n telefona başka bir adamın soğuk, ölümcül sessizlikteki sesi geldi. "Ona dokunan oldu mu? Baygınken tecavüze uğradı mı ya da herhangi bir şekilde dokunuldu mu?" diye sordu, muhtemelen işkence yaptığı adama. Solgunlaştım ve doktor dikkatimi çekmek için başımın arkasına vurdu. Gözlerime bir ışık tutarak dikkatimi dağıtmaya çalıştı.

Beyin sarsıntısı için kontrol edildi.

"Hayır! Onu yatak odasına bıraktık ve uyuması için bıraktık! Yemin ederim! Normalde Adrian'ın ona tecavüz edeceğini düşünürdüm ama bu kız konusunda farklıydı. Takıntılıydı, dostum."

"Ona inanıyor musun?" Matteo telefona sordu.

"Evet, öyle. Kanarya gibi ötüyor ve şu ana kadar her şey kontrol edildi." Rahatlayarak iç çektim ve doktor yanıma oturarak elimi okşadı.

"Kötü bir beyin sarsıntısı geçirmişsin, şaşırtıcı değil. Birkaç gün ağırdan almanı istiyorum, yemek pişirmek yok, okumak ya da uzun saatler televizyon seyretmek gibi konsantrasyonunu zorlayacak şeyler yok. Ağrı için Tylenol."

"Tamam," diye fısıldadım.

O diğer küçük yaralarla ilgilenmek için uzaklaşır uzaklaşmaz, ben Scar'a döndüm. Elini avucumun içinde tutarak sonunda kendimi bıraktım.

Her şey bana çarptı. Tecavüze uğramadığım için duyduğum rahatlama. Scar'ın yakında uyanacağına dair umudum. Silah seslerini ilk duyduğumda hissettiğim dehşet. "Neden hastanede değil? Solunum tüpü falan olması gerekmiyor mu?" Matteo kollarını bana doladığında fısıldadım. Scar'ın üzerine eğilerek hıçkıra hıçkıra ağlarken gözyaşlarım durmadan dökülüyordu.

"Çok fazla dikkat çekiyor. Ayrıca, bu onun ilk vuruluşu değil, Angel. Bunu atlatacaktır. Doktor onu uyutmak zorunda bile kalmadı."

Sessizleşti, çöküşüm boyunca bana sarılmaya devam etti.

Sadece sarıldı.

Sanki yapması gereken milyonlarca başka şey yokmuş gibi, elleri gömleğimin altından kayarak karnımı okşadı ve dokunuşunda rahatlamadan başka bir şey yoktu.

Matteo'nun beni yatağa çekmeye çalışmasına rağmen saatlerce orada oturduk. "Onu bırakamam. Bir daha olmaz," dedim her seferinde.

Oda boşaldıktan ve herkes yataklarının yolunu bulduktan sonra, Scar'ın iniltisi sessizlikte yankılandı. "Scar?" Tanrı'dan gözlerini açmasını umarak fısıldadım.

"Hey, dostum," diye gülümsedi Matteo boynuma doğru.

"Fildişi," diye inledi Scar, yattığı yerde doğrulacakmış gibi sarsılarak.

Omzuna dokundum ve yatmasını sağlayacak kadar baskı uyguladım. "Ben buradayım," diye fısıldadım. "Ben iyiyim. Senin sayende." Burnumu çekerken çıkardığım ses sessiz odada özellikle acınası görünüyordu.

Matteo, "Ben gidip onu misafir odasına yerleştirecek birkaç adam bulayım, Angel," diye mırıldandı ve beni Scar'a bakmakla baş başa bırakarak dışarı çıktı.

Scar, "Ağlama," diye mırıldandı. "Ağlamandan nefret ediyorum."

"Öldüğünü sandım. Adrian beni evin içinde sürükledi ve sen sadece oradaydın. Ve çok fazla kan vardı."

"Sana ulaştı mı?" Scar'ın sesi gerginleşti.

"Ben iyiyim, Matteo iz sürücü yüzünden çabuk geldi." Başımı salladım ve gözlerinin yüzümdeki morluğa kaymasını izledim.

"Yeterince hızlı değil. Ona acı mı çektirdi?"

"Onu Fildişi öldürdü," dedi Matteo, sesine gurur karışmıştı. "Kana susamış şey." Kıkırdadım, Matteo'nun o anki halini tamamen takdir ederek

katil durumumu bir şakaya dönüştürmeye kararlıydım. Bir şekilde daha az gerçek hissettirdi. Bir adamı vahşi bir canavar gibi dört kez bıçaklamışım gibi. "Hadi gel. Seni yatağa götürelim de çocuklar Scar'ın yatmasına yardım etsinler. Uyuması gerek."

Başımı salladım ve Matteo beni uzaklaştırırken Scar'ın yanağına bir öpücük kondurdum. "Ona güvendiğim için şanslısın. Yoksa ona bu kadar yaltaklandığın için onu öldürürdüm," diye homurdandı Matteo ve ben yatağa kadar güldüm, Matteo beni altına aldı ve bayılmam için geçen iki saniye boyunca bana sarıldı.

Sonsöz

Fildişi

Kendi düğününde içki içememek boktan bir şeydi.

Cidden.

Sanırım hala ilk üç aylık dönemimde kocaman bir bebek yumrusu taşımadığım için mutlu olmalıydım. Matteo bu konuda nazik davranmış, benimle içmemeyi kabul etmişti.

Çok doğru, teklifini kabul etmiştim. Eğer annem sarhoş olamıyorsa, o da olamazdı.

Bu düşünceye gülümsedim, kocam beni arazide kiraladığı sahnede döndürürken ona baktım, arkamızda gül bahçesi vardı.

Nerede evleneceğimize dair bir tartışma hiç olmamıştı, Adrian Ricci ile olanlardan sonra düğünün hala devam edip etmediğini bile konuşmamıştık.

Matteo'yu terk etmeyi bir kez bile düşünmedim. Ne de olsa, koşullar ne olursa olsun artık ben de bir katildim. Matteo'nun onu benim için öldürmesine izin verebilirdim, bunu o anda bile biliyordum. Ama içimdeki karanlık bir şey bunu kendim yapmam gerektiğini biliyordu.

Matteo o günden beri bana bir kez bile eşitinden başka bir şey olarak bakmamıştı ve sık sık korkunç kabuslar görmeme rağmen hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Lino yanımızdaki dans pistinde Samara'yı döndürüyor, Samara'nın mavi-gri gözlerinin altındaki gölgelere rağmen gülüyordu. Eski kocasının boşanma konusunda ona sorun çıkardığını biliyordum ama Lino bu konuda fazla konuşmayı reddediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Samara'nın ona pek bir şey anlatmadığı izlenimine kapıldım. İlişkilerinin ayrıntılarını duymakla arası hiç iyi olmamıştı. Samara'nın

Matteo'nun beni uzaklaştırmasına benzer nedenlerden dolayı onu sadece bir arkadaş olarak görüyordum.

Boşanması tamamlandığında bunu değiştireceğini umuyordum. İkisini de tanıdığımdan beri birbirleri için her zaman mükemmel olmuşlardı.

"Sence kafalarını kıçlarından çıkarabilecekler mi?" Matteo'ya kahkahalarla titremesini sağlayarak sordum.

"Bence," diye fısıldadı, "eğer bu gece o olmayan bir erkekle daha dans ederse, bu gece bunu yapabilir."

Sadie gözüme takıldı ve sırıtarak Duke'u kendisiyle dans etmeye zorlayarak ona eziyet etti. "Katılıyorum," diye vurgulayarak kıkırdadı. "Tüm yüzeylerini kirletmelerini istemiyorsan, şaft elini hazırlaman gerekebilir."

"Sadie!" Gülmek için başımı arkaya atarak tısladım. Babamın gözleri benimkileri buldu, beni izlerken parlıyordu. Kendi gözyaşlarım tehdit ederken gözlerimi kaçırdım. Baba kız dansımız sırasında beni zaten hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüştürmüştü. Bunu tekrar yapmasına izin veremezdim. Adam Amca bile Matteo'nun sırtını sıvazlamıştı, ikisi hukuka yaklaşımlarındaki farklılıklara rağmen kolay bir dostluğa ulaşmışlardı. Gerçeği öğrendiğimde, Adam büyük bir kız olduğumu ve benim için neyin sınırları aştığına sadece benim karar verebileceğimi söyleyen ilk kişi oldu. Sadie Duke'u döndürerek uzaklaştırdı ve diğer konukların bakışlarını üzerine çekti. Duke'a liderlik etmesi gerektiği konusunda takılacak cesareti kendimde bulamadım.

Sadie'yi bir yere götürmek için çok güçlü bir adam gerekirdi. Kızı ölesiye seviyordum ama çok korkutucuydu.

Ve inatçı.

Ve her iki şey de hayatımı kurtardı, bana kendini savunmam için verdiği tüm acımasız dersler, aklına gelebilecek en dramatik ve tuhaf senaryolarla beni deldi. O olmasaydı, kolayca ölebilirdim.

O olmasaydı, bir kocam ve doğmak üzere olan bir bebeğim olmazdı. Her şeyimizi ona borçluyduk.

"İstediğin her şey oldu mu?" Matteo bana gülümseyerek fısıldadı. Gece gökyüzünde yıldızlar parıldıyor, evden sarkan ve gül bahçesine işleyen ışıklar romantik havayı yansıtıyordu.

"Önemli olan tek şey benim kocam olman. Ama evet. Bana sahip olmayı hayal edebileceğim her şeyi verdin."

"Peki o zaman, karıcığım," diye homurdandı Matteo. "Sanırım yatma vaktimiz geldi." Ben kıkırdarken beni kollarının arasına aldı ve misafirlerimiz bize bakarken yüzümü sakladı.

"Tanrım," diye bağırdım, bacaklarımı tekmeleyerek. O umursamadı. Matteo'nun ayakları bizi eve kadar taşıdı ve arkamızdan gelen tezahüratlara aldırmadan içeri girdi.

"Git yakala onu, kızım!" Samara bağırdı, Lino onu yakalamak için hamle yaptığında çığlık attı.

Tuvaleti kullanmak için sırada bekleyen birkaç misafir dışında ev boştu. "Artık seni kurtaracak kimse yok," diye alay etti, adımlarını yavaşça atarken.

"Kurtarılmak istediğimi kim söyledi?" Yüzümü boynuna bastırıp onu içime çekerek fısıldadım.

Beni her şeyden çok rahatlatan bir şey varsa o da Matteo'nun kokusuydu.

Onun gibi. Sabunu gibi.

Benim gibi.

Kendimi Matteo dışında hiçbir zaman sahiplenici olarak görmemiştim ama eğer başka bir kadın gibi kokarsa ya da başka bir kadına dokunursa, şaft elime ihtiyaç duyabilirdim.

Beni yatak odamıza bıraktı ve yüzümü ona doğru çevirdi. Matteo'nun elleri elbisemin arkasındaki fermuarı yavaşça indirdi.

Benimle dalga geçiyorsun.

Matteo'nun dudaklarının ensemde gezinmesinin keyfini çıkarırken, parmaklarım saçlarımı bir tarafa toplayan tokayı serbest bıraktı. A kesim elbise ayaklarımın dibinde beyaz bir su birikintisi oluşturdu. Matteo'ya döndüm, böylece iç çamaşırımı tam olarak deneyimleyebilecekti. Sarsıntı geçirdiğimden beri nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı, her fırsatta benimle sevişiyor ama sevdiğim sert yanlarını bana hiç göstermiyordu.

Onun kontrolünü test etmek, kırıldığını hissetmek istiyordum. Straplez korse büyüyen göğüslerimi mükemmel bir şekilde sarıyordu ve yüzümde küçük bir sırıtışla yatağa geri döndüm. Kalçalarımı birbirine sürterek Matteo'nun kravatını gevşetmesini ve smokininin ceketini çıkarmasını izledim. Onun sırıtışı da benimkine uyuyordu. Ondan öğrendiğim için bilmem gerekirdi.

Smokinini çıkarışını izlemek çok güzel bir şeydi, hiçbir şey giymeyene kadar yontulmuş inçleri ortaya çıkıyordu ve ben ona saldırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Hamileliğim Matteo için hem bir hediye hem de bir lanetti, bana yetişilmesi imkansız bir cinsel dürtü veriyordu.

Parasının hakkını veriyordu ama dikkatini işinden uzaklaştıracağımdan endişeleniyordum. Benimle birlikte yatağa tırmandı.

ve tutkulu bir öpücükle ağzımı aldı. Bu öpücükler, koyabileceğim tüm kararlılıkları, aramıza ördüğüm tüm duvarları eritti.

O öpücükler aşktı. Saf,

lekesiz aşk.

Sır yok, yolumuza çıkan hiçbir şey yok.

"Seni hak etmiyorum," diye mırıldandı, dudaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken. "Ama yine de hayatımın geri kalanını senin benim olduğunu kanıtlayarak geçireceğim."

Parmaklarının korsemin önündeki küçük kapakları açışını izlerken yüzümde bir gülümseme belirdi. "Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin Teo," diye fısıldadım. "Çünkü ben seni seçiyorum. Her zaman." Gözleri benimkilere kaydı, o mavi havuzlarda rahatlama ve özlem birbirine karışmıştı. Bu sözlere ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemiştim. Onu seçmem gerektiğini söyleyerek onu ne kadar incittiğimi, sanki bu önceden belli bir sonuç değilmiş gibi.

Matteo için bu bir kınama, aramızda bir elektrik akımı gibi titreşen aşkın inkârı anlamına geliyordu.

Ama onunla birlikte olamasam bile onu hayatımın sonuna kadar sevebilirdim.

Her zaman.

O içimdeydi, her an benim bir parçamdı.

Ve hiçbir şeyin onu benden uzak tutamayacağını biliyordum. Rakip bir çete üyesi bile. Korseyi yırtıp attı, külotu çekiştirdi, ta ki çaresizliğinin gücü altında yırtılana kadar.

Bir elimi aramıza sokarak onu içime yönlendirdim, böylece birlikte hareket ettik. İçimde kabardı, beni ağzına kadar doldurdu ve kulaklarımı onun zevk dolu inlemelerinin sesiyle doldurdu. Kollarımı omuzlarına doladım ve beni öpmesi için onu aşağı çektim, kalçalarımı kaldırarak itişlerini kabul ettim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına, ruhunun en derin kısımlarıyla bağlantı kurabilecekmişim gibi gözlerinin içine bakarak.

"Ben de seni seviyorum, Angel." Aramızdaki havayı paylaşırken ellerinden biri ensemi kavradı ve diğer eliyle kıçımı avuçladı. Göğsü benimkine dokundu, göğüslerime sürtündü ve aşırı hassas etimi uyardı.

Bizden başka bir şey yoktu, onun teninin benimkine değmesinden ve birbirimize bağlandığımız yerden başka bir şey yoktu. Dudakları dudaklarıma değdi, dilleri samimi bir kucaklaşmayla birbirine dolandı ve Matteo'yu da yanımda sürükleyene kadar beni uçurumun kenarına sürükledi.

Beni. O boşalırken sıcaklık içimi doldurdu ve seksten sonraki anlarda çocuğumuzun adını fısıldadım.

"Eğer kızsa Luna."

"Bir erkek için Luca," diye mırıldandı, biz gülerken alnını benimkine bastırdı.

"Nasıl bu kadar şanslı oldum?" Her zaman yaptığı gibi benimle alay edeceğini düşünerek ona takıldım.

"Aşk bir yolunu bulur," diye fısıldadı ve yüzünü ele geçiren kolay gülümsemeyle beni şok etti.

Öyle oldu.

Matteo ve Ivory'den daha fazlası için, 1,5 yıl sonraki hayatlarına bir bakış atmak üzere özel genişletilmiş sonsözü indirin. Buradan alın.

Bellandi Suç Örgütü'nün ikinci kitabı, Lino ve Samara'nın hikayesi hakkında en son bilgilerden haberdar olmak için mail listeme veya facebook grubuma katılın.

Affedilebilir Günahlar'a (Bellandi Suç Örgütü #2) bir göz atmak için devam edin.

Çok yakında.

Bağışlanabilir günahlar birinci bölüm

Samara

Koştum.

Hiç koşmadığım kadar çok koştum. Çıplak ayaklarım her adımda kan izi bırakıyordu.

Parke zeminde kayarak, zaten hassas olan karnımı kapı kolunun kuvvetiyle iç bükey hale getiren acı verici bir gümbürtüyle kapıya çarptım. Parmaklarıma kan bulaştı ve tutamayınca inledim. Dönmüyordu. Açılmıyordu.

Aceleyle kaçmaya çalışırken yatak odasının kapısını ardına kadar açık bıraktığım merdivenlerin başında bir inilti ve gümbürtü duyuldu. "Samara! Seni aptal amcık!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı ve ben yine inledim, sonunda geceliğimi sürükleyerek kapı koluna doladım ve kapıyı açtım.

Kapıdan çıktım. Ayaklarım kaldırıma çarparak komşunun evine doğru koşmaya başladım. Kaldırım çimenlere dönüştü, ayağımdaki kesiklere saplanan her bir bıçağın darbesi, nefes nefese kaldığımda ciğerlerime saplanan soğuk gece havasıyla yankılandı. Ön basamağa düştüm, sonunda Linda'ya kapısını açması için bağırdım.

Geliyordu.

Sarhoş. Çaresiz.

"Linda!" Kapıya tekrar vurarak çığlık attım.

Yırtarak açtığında nefesi kesildi ve ben de kan ve morarmış etten başka bir şey olmayan bir su birikintisinin içine düştüm.

"Samara!" diye tekrar bağırdı ama kapı kapanıp kilitlendi ve sesindeki öfke kesildi.

Güvenli. Kapalı kapılar ardında
güvende. Şimdilik.

Gözlerim birden açıldı ve yatakta oturur pozisyona geçtim. Yeni yatağımla boş yatağımda.

Bir önemi yoktu. Gözlerimi her açtığımda hâlâ yerdeki kırık aynayı, kafasına vurmak için kullandığım lambanın tabanındaki kanı görüyordum. Çok ateşliydim, battaniyeleri iterken vücudum terden kayganlaşmıştı. Bacaklarımı içeri kıvırdım, çaprazladım ve ayaklarımdaki yara izlerinin üzerinde bir parmağımı gezdirdim. Tabanları kaplayan kalın, iğrenç beyaz çizgiler.

Linda'nın tüm cam parçalarını çıkarması saatler sürmüştü.

Üzerimdeki, saçlarımdaki, tırnaklarımın altındaki kanı yıkamak da neredeyse bir o kadar uzun sürmüştü.

Hala temiz hissetmiyordum.

Aynaya bakmaktan kaçınarak duş almak için ayağa kalktım. Çok solgun yüzümün bana baktığını görmek istemiyordum, dehşete düşmüş gözlerimdeki boş bakışı görmek, kabusu tenimden temizleyene kadar orada kalacaktı.

Dokunuşunu boşa akıttı. Bir daha asla hissedilmemek üzere.

Başka bir gün, benim yaptığım başka bir kabus. Telefonum yatak odasından gelen bir mesajla çınladı ve dudaklarımın tereddütlü bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Kimden geldiğini ya da ne yazdığını görmek için kontrol etmeme gerek yoktu.

Lino'dan gelen günlük günaydın mesajım, çok uzun süren evliliğimiz boyunca Connor'ı çıldırtan şeylerden biriydi. Çoğu gün, eski kocam olmadan önceki en iyi arkadaşıma günaydın derdim. Şimdi bu beni anılarımdan çekip çıkarıyor ve Connor geçmişimin bir parçası olsa da Lino'nun kaldığını bilmek beni memnun ediyordu.

Duşa girdim, terimi yıkarken neşeli bir şarkı mırıldandım.

Sallantılı başlangıca rağmen güzel bir gün olacaktı. Bunu biliyordum.

***

Diz üstü çizmelerim Lamb & Rowe'un granit karo zemininde tıkırdadı. Rüyamda çıplak ayaklarımın parke zemin üzerinde kaymasıyla ne kadar da tezat oluşturuyordu.

Benim hafızam.

Elimdeki dosya klasörü ağzına kadar çizelgelerle ve patronum için hazırladığım aylık özetlerle doluydu. Bana bakan, endişeyle karışık bir saygıyla başını sallayan herkesle ilgili özetler.

Jasper Rowe beni ilk işe aldığında bankacıların ne düşündüğünü hatırlayarak sırıtma isteğimi bastırdım. Parmağımda yüzük olması önemli değildi, çünkü haberler firmalar arasında hızla yayılmıştı ve ben aptalca bir şekilde son firmamdaki bir ortakla evlenmiştim.

Ama bunun bir önemi yoktu. İş ahlakım kendi adına konuşuyordu ve Jasper'la arkadaş olsak da aramızda kesinlikle romantik bir şey yoktu. Profesyonel olarak onun kayasıydım.

Jasper'ın kapısını çaldım ve o daha cevap vermeden, hiçbir endişe ya da tereddüt duymadan içeri girdim. "Bir saat içinde Carson Davis'le öğle yemeği yiyeceğini unutma."

"Sana da günaydın Samara." Sesinde belirgin bir gülümseme vardı ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Sarı saçları her zamanki gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, cildi de partilerde zor bir gece geçirmiş gibi görünmüyordu. Bu yüzden işe bu kadar geç gelmesine neyin sebep olduğuna karar veremedim. Adam sürekli çalışıyordu.

"Öğlen oldu."

"Aslında 11:56," diye cevap verdi ve ben de dosyayı masasına bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu pozisyon, o sabah gri yün eteğime eşlik etmesi için giydiğim siyah boğazlı kazağın içinde biraz daha nefes alabildiğimi hissettirdi. Sandalyesinde arkasına yaslanıp dosyayı açma zahmetine bile girmeden bana sırıttı ve hayatımda gördüğüm en açık gri gözleri muziplikle parıldadı. "Değerlendirmeniz?"

"Mark Dobson'ın hesapları geçen ayki çalışma saatlerine göre olması gerektiği kadar iyi değil. Bu süre zarfında Jim Clarke'ın karısıyla yattığı söylentileriyle bir ilgisi olabilir." "Bu, söylentilerinedayanan çok ciddi bir suçlama." Sözleri ihtiyatlı görünse de, adam beni yeterince iyi tanıyordu. ofis dedikodularıyla ilgilenmediğimi biliyordum.

Başımla dosyayı işaret ettim, o da içini çekerek dosyayı açtı. Yüksek teknolojili güvenlik kasetlerinden bastığım fotoğraflar her şeyi anlatıyordu. "Kahretsin," diye inledi, elini yüzünde gezdirdi. "Eğer bu ortaya çıkarsa. "

"Mack'in güvenlik ofisinde, o kasetlerde bulduklarımızdan bahsetmemesi, aksi takdirde hayatının geri kalanında ona sahip olacağınıza dair imzalı, ek bir Gizlilik Formu karşılığında 3.000 dolarlık bir ikramiyeyi onayladım. Mark'ın kaydettiği tüm ekstra saatleri gözden geçirdik ve o saatler boyunca ofisinin içinde ve çevresinde çekilen filmlerle ilgilendim. Uygunsuz bir şey olduğuna dair geriye kalan tek kanıt fotoğraflar ve onlar da

tek kopyalar. Kopyaları imha ettikten sonra Dobson'a Bayan Clarke'la olan ilişkisine dair tek bir kelime bile etmesinin, bu ilişkiyi kamuya açık hale getireceği ve buradaki işine son verilmesinin ardından şehirdeki diğer şirketlerle ilişkisinin kesileceği anlamına geleceğini hatırlatmanızı öneririm."

İç çekti ama başını salladı. "Önce Kelly ile konuşmam gerek ama o da her zaman seninle aynı fikirde. İkiniz de pitbull'sunuz."

"Asistanını arayacağım ve bugün ne zaman ayarlayabilirsek size bir toplantı ayarlayacağım ve yarın sabah ilk iş olarak Dobson'ın işine son verilmesini ayarlayacağım. Christopher French ile görüşmeniz iptal oldu ve Dobson sabah 10'a kadar boş."

Kahvesinden bir yudum aldı ve masasının üzerinde tam olarak koyduğu yere geri koydu. Her şeyin bir yeri vardı. Sonra fotoğrafları bana uzattı. "Yerine birini bulana kadar boşluğu doldurabilecek biri var mı?"

Başımı salladım. "Ana hesapları Johnson ve Romero arasında paylaştıracağım, ikişer tane ve daha az talep gören hesapları Skorzeny ve Evans arasında dağıtacağım."

"Mükemmel. Sensiz ne yapardım ben?"

"Çök ve yan, kesinlikle. Hayatında bensiz bu kadar ilerlemiş olman inanılmaz. Gerçekten. Ben yemeğe çıkıyorum. Ben dönene kadar kaleyi koruyabilir misin?"

"Bir şekilde halledeceğime eminim, Bayan Mahoney."

"Harika." Topuklarımın üzerinde döndüm, çantamı almak için masama doğru yürüdüm ve iki haftada bir yediğimiz öğle yemeği için Lino'yla buluşmaya gittim. Asansörün kapıları açıldığında tüm gizli bilgilerimin bulunduğu dosya çekmecemi daha yeni kilitlemiştim. Jasper'ın günün ilerleyen saatlerine kadar randevusu olmadığını bilmesem bile, o kapıdan kimin çıktığını nerede olsa tanırdım.

Onun varlığıyla havanın değiştiğini hissetmek ve adımlarındaki özgüveni duymak için ona bakmama bile gerek yoktu. Bana doğru ilerlerken elbise ayakkabıları yere vuruyordu. Şöyle bir baktım, ayakkabılarını takip ettim, griye bürünmüş vücudunun üzerinden geçtim ve gittiğimiz her yerde kadınların peşinden koşmasına neden olan yıkıcı köşeli yüzüne ulaştım. Gözlerimiz buluştuğunda dolgun dudakları çarpıcı bir gülümsemeye dönüştü; badem gözlerinin koyu kahverengisi, güçlü kaşları yumuşarken parlıyordu.

Piç kurusu en sevdiğim üç parçalı gri takım elbisemi giymişti, zayıf ama kaslı vücuduna tam oturmuştu. Aylar önce boşanma sürecini başlattığımdan beri Lino'yla ateşle oynuyormuşuz, arkadaşlığımızda bir şeyler değişmiş gibi hissediyordum.

Ama ikimiz de bunun olamayacağını biliyorduk. Bunun olmasına izin veremezdim.

Erkeklerle işim bitmişti. Sebep oldukları acılardan bıkmıştım. Lino'yla ilişkim olduğunu öğrenirse kardeşimin isyan edeceğinden bahsetmiyorum bile. O ve Yavin birlikte eğlenir, birlikte çalışırlardı. Lino benim en iyi arkadaşım olabilirdi ama Yavin benim asla yapamayacağım bir rolü üstlenmişti. Koruyucu en iyi arkadaşımın beni onların yaşadığı dünyanın bel altı dünyasına götürme ihtimali yoktu ve bu da benim kenarda kalmam anlamına geliyordu. Asla onun dünyasının bir parçası olamadım ve asla onun dışında da kalamadım. "Sana lobide beklemeni söylediğimde beni dinleyecek misin?" Yanağımı öpmek için eğildiğinde başımı sallayarak ona gülümsedim.

Normal. Beklenen.

Öyleyse neden dudakları beni ruhunun derinliklerine çekmiş gibi hissettiriyordu?

Ve neden kalbim ilkokuldaki gibi çarpmaya başladı?

"İstediğimi yaptığımı ne zaman öğreneceksin, Küçük Güvercin?" Bakır rengi saçlarımı omzumun üzerinden taradı ve uzanıp sağ elimi avucunun içine aldı. Başparmağı avucumdaki doğum lekesini okşadı, çocukluğumuzdan beri yaptığı bir şeydi bu. Hayatımızın bu aşamasında çoğunlukla istemsiz görünüyordu, tamamen alışkanlıktan yaptığı bir şeydi. Ona gözlerimi devirdim, ama beni asansöre doğru götürürken bunu içinde tutmasına izin verdim. Lino yıllar önce verdiği sözü tutmuş olsaydı her şeyin nasıl sonuçlanacağını ilk kez merak etmiyordum. Yıllar sonra günlüğüme Bayan Samara Bellandi yazmama neden olan sözü.

Ama lise bittiğinde biriyle çıkmaya başladı.

Benim dışımda herkesle çıkıyordu. Onu suçlayamazdım, kızların Bellandi'nin her iki oğluna da atılma şeklini düşününce. Belki de benim on altı yaşıma girmemi bekliyordu diye düşündüm ama on altı yaşım geldi geçti. Sonra lise geldi ve geçti.

Sonra üniversite.

Sonunda Angelino Bellandi'nin benimle asla evlenmeyeceğini kabullendim ve kendimi bana önemliymişim gibi davranan ilk adama verdim.

Asansörün kapıları bizi içeri kapattı ve hava birden boğucu gelmeye başladı. Hâlâ Lino'ya karşı o çekimi, o mantıksız çekimi hissediyordum. Kalbimi onun arkadaşı olmaya ikna etmiş olsam da, onun hayatıma bu kadar derinlemesine girmiş olması yeterliydi. Bedenim başka bir hikâyeydi. Başparmağı hâlâ avucumun içinde geziniyor, sanki en ufak bir baskıda kırılacağımı düşünüyormuşçasına tenimi okşuyordu.

Çok daha kötü acılardan kurtulduğumu asla bilemezdi. Asla bilemezdi. Geri dönüşü olmayan bir şey yaparsa başına geleceklerden ben sorumlu olmayacaktım. Connor'ın beni incittiği zamanları öğrenirse, Lino'yu sonsuza dek kaybedeceğime hiç kuşkum yoktu. Onu yüzeyin hemen altında gizlenen karanlığa kaybederdim.

Beni o noktaya getiren aptallığım ve inatçılığım olmuşken, bunun sorumlusu ben olamazdım.

"Az önce nereye gittin?" Lino beni düşüncelerimden sıyırarak sordu. Başımı kaldırıp ona baktım ve bakışlarının yüzümün her bir parçasını incelediğini hissettim. Sanki yaralarımı görebiliyordu. Onun görmesine asla izin vermediğim iç yaralarımı görebiliyordu. Bana kaşlarını çattı ve beni düşüncelere dalmama neden olan şeyden korumak için ne yapması gerektiğine dair tüm olasılıkları kafasından geçirdiğini biliyordum.

"Önemli bir yerde değil." Omuz silktim. "Bu sabahki iş biraz karışıktı. Bir söylentiyi araştırmam ve şirketin itibarına zarar gelmesini önlemek için kanıtları ortadan kaldırmam gerekiyordu. Sadece dikkatim dağınıktı, hepsi bu."

Kaşları gerildi, seksi işadamı kişiliğini şeytanın yüzünü göstermesine yetecek kadar zedeledi. "Gelip benim için çalışabilirsin."

"İşimi seviyorum. İşimde harikayım."

"Ama çok stresli. Sana daha gösterişsiz bir pozisyon verebilirim." Asansörün kapıları en alt katta açıldı ve Lino'nun şoförü ile korumasının kaldırımda beklediğini bildiğim yere varmak için lobide acele ettik. Her iki adama da başımı salladım, karşılığında dostça gülümsemeler aldım.

"Bayan Mahoney," diye mırıldandı biri saygıyla, benim için kapıyı açarken. Arka koltuğa yerleşip kemerimi bağladım ve kapılar arkasından kapanır kapanmaz dikkatimi Lino'ya çevirdim.

"Kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerek Lino ve sen de bana izin vermelisin," diye fısıldadım.

Beni koltuğumda döndürmek için uzanıp bacaklarımı kavradığında memnun bir iç çekiş çıktı. Botumun fermuarını indirdi ve başparmaklarını kemere bastırmak için sıyırdı. Kısa bir süre sonra bunun sona ermesi gereken mevsime gelecektik, işe giderken topuklu ayakkabı giyecektim ve yaralı ayaklarımın sırrını koruyacak çoraplarım olmayacaktı.

Lino yıllar boyunca ayaklarıma, omuzlarıma masaj yaptığından, benimle her anlamda ilgilendiğinden, yara izlerinin her zaman orada olmadığını şüphesiz bilirdi. "Olabilirsin. Çok çalışkan biri değilsin ya."

"Hayır, Lino," dedim sertçe, ayaklarımı geri çekip birini botumun içine soktum. Bacaklarıma baktı, elleri havada asılı kalmıştı, sanki masajın ortasında onu durdurduğuma inanamıyordu. Doğrusu ben de inanamıyordum.

"Tamam, sana neler oluyor?" diye fısıldadı ve eğer emniyet kemeri olmasaydı yüzüme bakacağını biliyordum. "Kendini benden uzaklaştırıyorsun. Nedenini bilmek istiyorum."

"Saçmalama. Senden uzaklaşmıyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik, Lino'nun sinirli enerjisi yanımda titreşiyordu. Ön koltuktaki iki adam bile bize temkinli bir şekilde bakarken rahatsız görünüyorlardı. Angel'ın evine yanaştığımızda rahatlamıştım. Lino'nun beni öldürmeye hazır bakışlarını görmezden gelerek hızla arabadan indim. Benim için kapımı açmaktan hoşlandığını çok iyi biliyordum ama kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerektiği konusunda söylediklerimde ciddiydim. Boşanma, evliliğimin tamamen başarısızlığa uğraması, kendimi başarısız hissetmeme neden olmuştu ve sorunun ben olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu. En iyi arkadaşıma fazla bağımlı olmadığımı. Birlikte geçirdiğimiz son aylarda Connor'ın öfkesinin kaynayıp patlamasının suçlusu ben değildim.

Yanıma yaklaşırken homurdandı ve beni içeri yönlendirmek için bir elini belime bastırdı. Beni ayda en az bir kez Angel's'a götürdüğü için ev sahibesi onu iyi tanıyordu. Muhtemelen oraya götürdüğü diğer kadınları da düşünmemeye çalıştım, kendime bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştım.

Peçetemi kucağıma koyarken, bana havladığında irkilmemeye çalıştım. "Boşanma yüzünden mi?"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Tüm sorularıma soruyla cevap vermeyi bırakıp bana lanet olası bir cevap verir misin Samara? Hâlâ sana sorun çıkarıyor mu?" Su bardaklarımızı dolduran garson aramızdaki anlaşmazlıktan memnun görünüyordu, Lino ona ters ters bakana kadar görmezden geldi ve ortadan kaybolma mesajını aldı.

"Boşanmak istemiyor. Bunun bir mücadele olacağını biliyordum. Tüm kaynaklara sahip ve ben sadece kendimim." İçimi çektim; bundan sonra ne olacağını biliyordum.

"Ben hallederim."

"Hayır, senin bu işe karışmanı istemiyorum,"

diye karşı çıktım. "Küçük Güvercin-"

"Beni Küçük Güvercin yapma."

Yüz hatları yumuşadı, ki bu ona karşı çıktığımda her zaman istenmeyen bir sonuçtu. "Boşanma davasını neden açtığını bana hiç söylemedin."

Dudaklarımı büzdüm, bir köşesini kemirdim ve ani gibi görünen bu kararı haklı çıkarmak için ona ne söyleyebileceğime karar verdim. "Kumar oynamaya başladı, çoğu gece ortalıkta yoktu. Hayatımı onun nerede olduğunu merak ederek yaşamak istemiyorum. Para gerçekten kumara mı gidiyor yoksa fahişelere ya da esrara mı? Ve sonra bunun bir önemi olup olmadığını merak ediyorum. Bu hayat bana göre değil."

"Tanrım, Samara. Bana söylemeliydin." Yüzü acı dolu bir ifadeye büründü ve ben de elimi uzatıp onunkini kavradım. Onu rahatlatmak için küçük bir gülümseme verdim.

"Ne yapabilirdin ki? Evliliğim başarısız oldu. Seni onu takip etmen ve neler yaptığını öğrenmen için gönderseydim bile, seni onu gözetlemeye göndermem gereken an sonum olurdu. Finansal, duygusal ve cinsel olarak güvenemeyeceğim biriyle birlikte olmayacağım." Eli kasıldı ve gülmemek için kendimi zor tuttum. "Şimdi Tanrı aşkına lütfen yemeğimizin tadını çıkarabilir miyiz? Lütfen?"

"Senin için her şeyi yaparım, Küçük Güvercin," diye fısıldadı ve gerçek olmasını dilediğim bu sözler karşısında kalbim göğsümde sıkıştı.

Benim için her şeyi yapardı. Bana onu vermek dışında.

Adelaide Forrest'dan daha fazlası

Bellandi Suç Örgütü

Kanlı Eller
Affedilebilir Günahlar (Çok Yakında)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.